RACHEL CAINE

ARTEMİS

"Rachel Caine, okurun beklentileriyle ustalıkla oynayan birinci sınıf bir hikaye anlatıcısı." CHARLAINE HARRIS

HAYALET ŞEHİR

MORGANVILLE VAMPİRLERİ - KİTAP 9

KAKTUSUN

HAYALET ŞEHİR

MORGANVILLE VAMPİRLERİ - KİTAP 9

Claire'i zorlu bir görev daha bekliyordu. Morganville'i koruyan sistemleri tamir etmesi gerekiyordu. Ancak bu görev, derslerini aksatmakla kalmayacak, hayatını tehdit eden bir probleme dönüşecekti. Ne de olsa bu vampir şehri için en ciddi konu güvenlikti. İmkansızı başarmaya çalışan Claire bir sürü yeni sorunla yüzleşecekti. Üstelik çalışmaları da beklenmedik sonuçlar doğurmuştu. Morganville sakinleri -vampirler bile- yavaş yavaş kim olduklarını unutuyordu. Çok geçmeden şehrin küçük hafıza problemi, bulaşıcı bir hastalığa dönüşecekti. Claire, bir an önce deneyini başarıyla tamamlamak zorundaydı. Morganville'i nasıl kurtaracağını unutmadan önce...

RACHEL CAINE

"Morganville Vampirleri", "Weather Warden" ve "Outcast Season" gibi dünya çapında çoksatar seriler yazdı. Caine, kendisi gibi sanatçı kocası R. Cat Conrad'la birlikte Forth Worth, Teksas'ta yaşıyor.

Facebook Artemis Severler!
ISBN 978-605-4560-25-7
ARTEMİS
9 786054 560257
www.artemisyayinlari.com
2010

KAKTUSUN

HAYALET ŞEHİR

MORGANVILLE VAMPİRLERİ
KİTAP 9

RACHEL CAINE

İngilizceden Çeviren

ŞİMDİYE KADAR

Morganville'e hoşgeldin. Buradan hiç gitmek istemeyeceksin.

Demek Morganville'e yabancısın. Hoşgeldin yeni Morganvilleli! Küçük, sakin kasabamızda rahat etmek için birkaç basit kurala uyman yeterli.

- Hız sınırını aşma,
- Yerlere çöp atma,
- Ne yaparsan yap, vampirleri kendine düşman etme.

Evet, yanlış duymadın. Vampirler diyoruz.

Buraya yeni gelen bir insan olarak kendine bir vampir koruma bulman gerekecek. Seni ve sahip olduklarını -özellikle de diğer vampirlerden- korumak için seninle sözleşme imzalamaya yanaşacak bir vampir bulmalısın. Karşılığında sen de vergi ödeyeceksin. Bütün şehirlerde olduğu gibi.

Ama tabii diğer şehirlerde vergiyi Kanarabası'yla toplamazlar.

Koruma istemediğine karar vermen de mümkün. O zaman hızlı koşmayı öğrenip gölgelerden uzak dursan ve sana yardımı dokunacak dostlar edinsen iyi olur. Mesela Cam Ev'de oturanlarla bağlantıya geçmeye çalışabilirsin. Michael, Eve, Shane ve Claire. Sürekli kendilerini belanın ortasında bulsalar da onlar buraları iyi bilir.

Morganville'e hoşgeldin. Buradan hiç gitmek istemeyeceksin.

İstesen de gidemezsin zaten.

Kusura bakma.

1

"Pek iyi bir fikir değil," dedi Claire, yanından geçen bir öğrencinin, eline tutuşturduğu kağıda bakarak. Kağıtta yazanları okumak için Fen binasının verandasında duraklamıştı. Teksas Prairie Üniversitesi'nde, güneş tam tepedeyken sadece aptallar ortalık yerde dikilirdi – şey yani, aptallar ve futbolcular. Claire dersten çıkan kalabalığın altında kalmamak için bir köşeye sindi. Akıntıya karşı ters yüzmeye çalışan birkaç inatçı alabalık vardı ama Claire onlara pek şans tanımıyordu.

Herkeste Claire'in elindeki sarı kağıttan vardı. Ceplere, kitap aralarına tıkıştırılmıştı.

Görünüşe bakılırsa Claire, ilanı son alanlardan biriydi. Bu zahmete katlanıldığına doğrusu biraz şaşırmıştı. Claire Danvers on sekizine yaklaşmıştı ama yaşını göstermiyordu. Kalabalıkta parlayıp öne çıkmak yerine en iyi ihtimalle göze batmayan biri olabiliyordu. Hem de moda delisi ev arkada-

şı Eve'in banyoda onu zorla oturtup gölge attığı, güneşte parlayan saçlarına rağmen. Claire yine de... Göze çarpmıyordu.

Yaşayarak öğrendiği bir şey vardı: Üniversiteye erken kabul edilmek hiç iyi bir şey değildi.

Biri verandaya çıkıp yanına geldi. Gelen, uzun boylu, hoş bir çocuktu. Çantasını pat diye yere bırakıp Claire'in elindeki ilana göz attı. "Hımmm," dedi Claire'e bakarak. "Gidecek misin?"

Claire çocuğun etkisinden kurtulabildiğinde (aslında bu çok da uzun sürmemişti, Claire'in erkek arkadaşı da en az çocuk kadar yakışıklıydı) onun bileğine baktı. Anlaşılan Morganville'in yerlisiydi. Ortasında süslü bir sembol olan, bakır-deri karışımı bir bilekliği vardı. Bu da, onun vampir malı olduğu anlamına geliyordu. Çocuk, Claire'in hiç karşılaşmadığı, Ming Cho adında bir vampire aitti. Claire gereğinden fazla vampir tanıyordu zaten, bir tanesine daha hiç gerek yoktu.

"Hey," dedi çocuk, ilanı Claire'in yüzüne sallayarak. "Kimse yok mu? Gidecek misin?"

Claire tekrar ilana baktı. Kağıtta, yazı yerine birkaç resim ve sembol vardı. Nota, mönüde gürültülü bir müzik olduğu anlamına geliyordu. Küçük hediye paketleri de bazı yasadışı malların ortalıkta dolanacağına işaretti. Adres, bir bilmece biçiminde yazılmıştı. Claire bunu kolayca çözdü. Parti, South Rackham'daki eski depoların ortasında bir yerdeydi. Zaman konusunda şüpheye yer yoktu. Geceyarısı.

Cadı resmi bu yüzdendi. Cadıların zamanı. Partiye daha birkaç gün vardı.

"İlgilenmiyorum," dedi Claire, ilanı çocuğa vererek. "Bana göre değil."

"Öyle deme. Manyak bir parti olacak."

"Onun için ilgilenmiyorum zaten."

Çocuk güldü.

"Ev partilerini mi tercih ediyorsun?"

"Ben pek parti seven biri sayılmam," dedi Claire, elinde olmadan gülümseyerek. Çocuğun çok hoş bir gülüşü vardı, insanı gülmeye teşvik ediyordu. Hiç değilse *Claire'e* gülmüyordu. Öylesi apayrı bir şeydi. "Bu arada, selam, ben Claire."

"Alex. Kimya'da mısın?"

"Hayır. Hesaplamalı Fizik."

"Ya," dedi Alex, gözlerini kırpıştırarak. "Onun ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Peki, görüşürüz Einstein. Memnun oldum."

Alex çantasını aldı ve Claire daha *çok kütleli*'nin ve *lineer olmayan fiziksel sistemler*'in ne olduğunu anlatamadan gitti. *Tabii, bunlardan kim bilir nasıl etkilenirdi. Yürüyerek gitmek yerine koşardı kesin.*

Claire biraz incindi. Ama biraz. En azından çocuk onunla konuşmuştu. Üniversiteli erkekler konusundaki tecrübelerinin yüzde doksan dokuzuna göre bir gelişmeydi bu. Kendisine korkunç bir şey yapmak isteyenler hariç tabii. Onlar çok konuşkan oluyordu.

Claire, güneş ışığı yüzünden gözlerini kısarak avluya baktı. Geniş alandaki kalabalık giderek azalsa da gezi, ev arkadaşı, parti gibi çeşitli sebeplerle ilanların asıldığı merkez sütunun etrafında her zamanki gibi birileri vardı. Claire'in sonraki derse kadar vakti vardı -bir saat kadar- ama sonbaharın son günlerinden hiç beklenmeyecek bu sıcakta kahve içmek için ta Üniversite Merkezi'ne kadar gitmek Claire'e hiç çekici gelmiyordu. Oraya gidecek, belki yarım saat kadar oyalanacak, sonra derse girmek için tekrar upuzun bir yol yürümesi gerekecekti.

TPÜ'ye bir metro gerekiyordu doğrusu.

Fen binası, kampüsün sınırlarına çoğu binadan daha yakındı. Binadan, kampüsün dört çıkışından birine, oradan da üniversitenin kampüs dışındaki kantini denebilecek Common Grounds'a yürümek daha kolaydı. Burası elbette bir vampire aitti, hem de hiç iyi denemeyecek bir vampire. Ama kafeine -ya da kanınıza- değer veriyorsanız, Morganville'de pek seçici davranamazdınız.

Hem, Oliver'a genellikle güvenebiliyordunuz. Genellikle.

Claire kararını verince, ağır çantasını aldığı gibi yola koyuldu.

Artık Morganville'de yürürken, *gerçekleri bilen* ve bilmeyen insanları ayırt edebiliyordu. Bilmeyenler çoğunlukla sıkılmış ve mutsuz görünüyordu, hiçbir şeyin olmadığı küçük bir kasabaya tıkılmışlardı.

Bilenler de mutsuzdu ama çok daha ciddi bir mutsuzluktu bu. Claire onları suçlayamazdı, kendisi de bütün o

alışma evrelerinden geçmişti. Şoktan inanamamaya, kabulden ızdıraba. Artık sadece... Rahattı. Şaşırtıcı ama gerçek. Burası tehlikeli bir yerdi ama Claire kuralları öğrenmişti.

Onlara her zaman uymasa bile.

Karşıdan karşıya geçerken cep telefonu çaldı – *Alacakaranlık Kuşağı* müziğiyle. Çalan, patronun melodisiydi. Claire ekrana baktı, kaşlarını çattı ve cevap vermeden telefonu kapattı. Myrnin'e yine kızmıştı ve onun, inşa ettikleri makineye dair yönelteceği suçlamaları bir kez daha dinleyemeyecekti.

Myrnin makineye insan beyni koymak istiyordu. Böyle bir şey söz konusu bile olamazdı. Myrnin deliydi. Normalde korkutucu değil, hoş bir delilikti bu. Son zamanlarda ise delilik skalasının sınırlarını zorlamaya başladığı söylenebilirdi. Claire ona vampir bir psikolog bulması gerekip gerekmediğini ciddi ciddi düşünmeye başlamıştı. Doktor Freud tıp fakültesini bitirirken, oralarda dolanan bir vampir mutlaka olmalıydı.

Common Grounds'un yarı aydınlığı ve serinliği güzeldi ama kalabalığı için aynı şey söylenemezdi. Boş masa yoktu. Claire'in ayakları acıyordu. Omzu da çanta yüzünden çıkmak üzereydi. Uygun bir köşe bulup bilginin ağırlığını (potansiyel tabii) yere bıraktı ve rahat bir nefes alarak kahve sırasına girdi. Tezgahın arkasında yeni bir çocuk görünce şaşırmadı. Oliver'ın, çalışanlarını çabuk değiştirdiği belliydi. Claire bunun, vampirin sert yapısından mı yoksa çalışanlarını yemesinden mi kaynaklandığını bilmiyordu. İkisi

de mümkündü ama ikincisi o kadar da gerçekçi değildi. Oliver istemese bile bu tip şeyler yapmayacak kadar dikkatliydi.

Sıranın önüne gelmek beş dakika kadar sürdü ama Claire kahvesini sorunsuzca ısmarladı. Tek terslik, yeni çocuğun adını bardağa yanlış yazmasıydı. Claire tezgahın ucuna ilerledi. Başını kaldırınca, espresso makinesinin başında bardak dolduran Oliver'ın kendisine baktığını gördü. Her zamanki gibi görünüyordu. Kır saçları atkuyruğu yapılıp arkadan bağlanmış, ortayaşlı bir hippi. Sağ kulağında altın bir küpe, önlüğünde bolca kahve lekesi vardı ve gözleri buz mavisiydi. Onu tanımıyorsanız, hippiliği yansıtan tüm bu detaylar arasında, yüzünün solgunluğunu ya da bakışlarının donukluğunu fark etmeyebilirdiniz.

Oliver birden gülümsedi. Gözleri tamamen değişiverdi, sanki vücuduna başka biri -rolünü severek yaptığı dost canlısı kafe işletmecisi- girmişti. "Claire," dedi, bardak doldurma işine son vererek. "Ne güzel sürpriz. Yer kalmadı, kusura bakma."

"İşler iyi galiba."

"Her zaman." Claire'in kahvesini nasıl içtiğini biliyordu. Bardağı uzatmadan önce hiç sormadan içine krema ve sos ekledi. "Pencerenin yanındaki birlik öğrencileri kalkacak gibi. Acele edersen oraya oturabilirsin."

Haklıydı. Claire, oradakilerin kalkmaya hazırlandıklarını görebiliyordu. Başını sallayarak teşekkür etti ve çantasını kaptığı gibi sandalyeleri yarıp özürler dileyerek masaya ulaş-

tı. Aynı masaya niyetlenen dört kişi vardı ve Claire, sandalyesini manikürlü bir ele kaptırdı.

"Pardon, bu masa bizim," dedi Monica Morrell, gizlemediği bir neşeyle. "Çömezlerin yeri şurada, çöpün yanında. Şansına küs."

Morganville belediye başkanının kız kardeşi, ışıltılı, siyah saçlarını savurarak dört sandalyeden birine oturdu. Saçına sarı gölge attırmıştı. Peşinde iri yarı, defans oyuncusu tipli, koca kafalı ama yine de yakışıklı bir çocuk vardı. Sarışındı -anlaşılan Monica'nın yeni tercihi sarışınlardı- ve Claire'in ortak aldıkları bir derste öğrendiği üzere aptaldı, ki böylesi de Monica'nın *her zamanki* tercihiydi. Monica'nın kahvesini çocuk taşıyordu. Bardağı Monica'nın önüne koyup kızın dibine oturdu ve koca kolunu Monica'nın boynuna atıp gözlerini onun dekolte-sine dikti.

En akıllıcası, geri çekilip zaferi Monica'ya bırakmaktı ama Claire hiç o havada değildi. Artık ondan korkmuyordu, sırf kahvesinin keyfini çıkarabileceği güzel bir yere oturmak için onca yol tepmişti ve Monica'nın bunu mahvetmesine izin veremezdi.

Bu yüzden bardağını masaya koyup son sandalyeye Jennifer'dan hemen önce oturdu. Monica'nın diğer daimi kuyruğu Gina, dördüncü sandalyeyi kapmıştı bile.

Monica nedense sesini çıkarmadı. Bu *şey* masamda ne arıyor, der gibi Claire'e baktı, şoku atlatınca da durumun eğlenceli olabileceğini fark etmiş gibi gülümsedi. Sırıtan ve

tg: kaktusunx

arkadaşlarıyla uzaktan *çak* yapan yeni geçici sevgilisi, olanlardan habersizdi.

Jennifer ne yapacağını bilemeden orada duruyordu. Claire, kıza arkası dönük oturuyordu. Hiç de iyi bir plan değildi. Onların hiçbirine güvenmiyordu ama içlerinde en az güvendiği Jennifer'dı. Gina'da insanlık namına bir şeyler var sayılırdı. Monica... Monica'ya da genellikle kendi çıkarlarına göre hareket edeceği konusunda güvenebilirdiniz.

Jennifer'ınsa ne yapacağı öngörülemezdi. Gina kötü niyetli, Monica da gaddardı ama Jennifer'ın belirli bir sınırı yoktu. Hem üçü arasında ona ilk çatan da Jennifer'dı. Claire onu unutmamıştı.

Claire arkasında bir hareketlenme hissedince az daha eğiliyordu ama kendini kıpırdamamaya zorladı. *Hiçbir şey olmayacak. Burada olmaz. Oliver'ın önünde olmaz.* Oliver ona çok düşkün olduğundan değil ama vampir, kendisi çıkarmadıysa işyerinde kargaşa istemiyordu.

Monica, Jennifer onu da korkutmuş gibi gözlerini iri iri açarak kıza baktı. "Tanrım, Jen, kendine gel." Claire arkasına dönüp onun bıçak falan mı çektiğine bakmak istese de kendini tuttu. "Başka bir sandalye alıver. O kadar da zor değil."

Ses tonundan anlaşıldığı kadarıyla Jennifer, hala Claire'e bakıyordu. "Başka sandalye yok."

"Eee? Git, birini korkutup sandalyesini al. Sen hep öyle yapmaz mısın?"

Bu sözler Monica için bile fazla sertti. Claire birden huzursuzluğa kapıldı. Belki de... kalkıp gitmeliydi. Aralarında olmak istemiyordu. Dalaşırlarsa, ikisinin ortasında kalan kişi ölebilirdi bile.

Ama daha ne yapacağına karar verememişken, Jennifer'ın uzaklaştığını duydu. Bir köşede, kitaplardan, notlardan, hesap makinelerinden görünmeyen bir masada ders çalışan bir gruba doğru gidiyordu. Jennifer en iri yarı çocuğun yanına gitti, omzuna dokundu ve kulağına bir şeyler söyledi. Çocuk ayağa kalktı. Jennifer sandalyeyi alıp gelirken, çocuk ona bakakaldı.

Claire, bunun güzel bir strateji olduğunu kabul ediyordu. Çocuk, böylesine küçük bir şey yüzünden gelip kavga çıkaracak birine benzemiyordu. Özellikle de Jennifer'ın cüssesinde bir kızla. Sonunda çocuk omuz silkti ve kaderini kabullenerek öylece dikilmeye devam etti.

Jennifer sandalyeyi Monica'yla Claire'in arasına koyup oturdu. Monica'yla Gina alkışlayınca, Jennifer gururlanıp sırıttı.

Acıklı bir sahneydi.

Claire başını iki yana salladı. Hala oturup dinlenmek istiyordu ama tüm bunlara katlanmaya değmezdi. Kalkıp sandalyesini ayakta kalan çocuğa itti. "Al," dedi. "Ben zaten kalkıyordum."

Çocuk bu sefer tam anlamıyla afallamıştı. Monica ve Monicacılar da öyle. Anlaşılan daha önce, birine yardım etmek denen şeyden hiç haberleri olmamıştı. Claire iç

çekip çantasını sırtladı ve kahvesi elinde çıkmaya hazırlandı.

"Hey!" Monica onu kolundan tutup durdurdu. "Ne oluyor be? Ben burada kalmanı istiyorum!"

"Neden?" dedi Claire, kolunu çekip kurtararak. "Benimle bir saat uğraşasın diye mi? O kadar mı sıkıldın?"

Monica daha da şaşırdı. Kraliçe arının sürüsünde bulunma fırsatını daha önce kimse tepmemişti. Ama o bir anlık dalgınlıktan sonra yüzü sertleşti. "Beni küçümseme Claire Danvers. Seni uyarıyorum."

"Küçümsemiyorum." Claire sıkıntıyla iç çekti. "Görmezden geliyorum. Arada fark var. Küçümsemem, sana önem verdiğim anlamına gelir."

Claire çıkarken, arkadan birinin gülüp alkışladığını duydu. Her kimse, hemen susturuldu ama yine de Claire'in içi biraz ısındı. Genelde Monica'ya böyle diklenmezdi ama oyun oynamaktan bıkmıştı. Monica'nın artık bazı şeyleri aşması ve gidip kendine oynayacak başka birini bulması gerekiyordu.

Kahve hala çok güzeldi. Açık havada belki normalden de güzel geliyordu. Claire sokakta tanıdığı birkaç kişiye başıyla selam verdi. Hepsi de kasabanın yerlisiydi. Alışveriş havasında değildi ama eski, küçük kitapçı onu kendine çekti.

Kitap Delisi adındaki dükkan, tavana kadar kitaplarla dolu bir viranelikti. Claire'in anlayabildiği kadarıyla kitaplar belli bir düzene göre de dizilmemişti. Bir tek, kurgu olmayan kitaplar öne, kurgular arkaya yerleştirilmişti. Yine

de nereden ne çıkacağı belli olmuyordu. Kitaplar da tozlar da hiç azalmıyordu ama Claire orada her zaman daha önce görmediği yeni bir şeyler bulabiliyordu.

Garip ama eğlenceli bir durumdu.

"Merhaba Claire," dedi kitapçı. Adı Dan'di ve Claire'in babasının yaşlarındaydı. Zayıftı ve ezik bir hali vardı. Gözlüğü yüzündendi herhalde. O gözlük ya aşırı eski model ya da çok çirkindi, Claire bir türlü karar veremiyordu. Adam her zamanki gibi komik bir tişört giymişti. Bir çizgi film karakteri, dev bir T-Rex'ten kaçıyordu ve resmin altında, EGZERSİZ: MOTİVASYONSUZ OLMAZ! yazıyordu. Claire gülümsememeye çalıştı ama savaşı kaybetti. Gerçekten komikti. "Yeni fizik kitapları geldi. Şu tarafta." Dan eliyle belli belirsiz bir yönü gösterdi. Claire başını salladı.

"Baksana," dedi Claire. "Bu kitapları nereden alıyorsun? Hepsi de çok eski. Hatta bazıları antika sayılır."

Dan omuz silkip tezgahtaki külüstür kasaya baktı ve tozları silkeledi. "Bilirsin işte. Oradan buradan."

"Kütüphanedeki bir depodan olabilir mi? Dördüncü kattan mesela?" Onu yakalamıştı. Dan gözlerini kısıp kıza baktı. Claire devam etti. "Orayı gördüm. İşleri bitince oradaki onca şeyi ne yapacaklarını merak ediyordum. Sana kitapları kim veriyor peki?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Dan. Adamın yüzündeki samimiyet, yerini rahatsız ve şüpheci bir ifadeye bırakmıştı. Komik tişörtü birden ona hiç uymamaya başladı. "İstediğin bir şey bulursan haber ver."

Okul kütüphanesinin dördüncü katı, eski kitap kutularıyla dolu bir labirentti. O kitapları vampirler kim bilir nerelerden toplamıştı. Claire orayı ziyaret ettiğinde -daha doğrusu oraya zorla girdiğinde- kasabanın Kurucu'su Amelie'ye bağlı vampirler özel bir kitap arıyordu. Claire, görevleri sona erince kalan kitapları ne yapacaklarını merak etmişti.

Beklenebileceği gibi, Amelie'nin fazla kitapları paraya çevirdiği anlaşıldı. Vampirler her zaman işlerini bilirdi.

Claire tozlu rafların arasında arada bir hapşırarak gezinirken ince, deri kaplı, iyi durumda bir kitap buldu. İsmi olmadığını görünce kitabı alıp kapağına baktı. Kapakta da bir şey yoktu.

İçinde, ilk sayfada ince, pelür bir yaprağın altında Amelie'nin siyah beyaz bir fotoğrafı vardı. Claire gözlerini kırpıştırıp fotoğrafı süzdü. Evet, gerçekten de oydu. Beyaz saçları tepede karmaşık bir topuz yapılmıştı ve upuzun, zarif boynu görünüyordu; Morganville'in Kurucusu fotoğrafta genç ve narindi. Kat kat etekli, uzun kollu siyah elbisesi 1800'lere ait gibiydi. Gözlerinde dikkati çeken bir şey vardı: Fotoğraf, Amelie'nin buz mavisi gözlerini daha da açık renk göstermişti.

O gözler insanın kanını donduruyordu.

Claire sayfayı çevirip başlığı okudu.

MORGANVILLE TARİHİ

İleri Gelen Vatandaşlar ve Önemli Olaylar

Zamanımızın Bir Kronolojisi

Claire gözlerini kırptı. Elindeki kitabın, herhangi biri tarafından bulunabileceği bir sahafa yanlışlıkla düştüğüne şüphe yoktu. Claire daha önce buna benzer bir şey görmemişti.

Bu kitap mutlaka Amelie'nin olmalıydı. Claire onunla tanıştığından beri, Amelie'yle ilgili her şeyi çok merak ediyordu. Kurucu'nun o kadar çok sırrı vardı ki insanın onlarla nerede karşılaşacağı hiç belli olmuyordu. Amelie arada bir ona yardım ediyordu, hatta Koruma'sını vererek onun hayatını da kurtarmıştı ama Claire onun hakkında pek bir şey bilmiyordu. Tek bildiği, Amelie'nin yaşlı, asil ve korkunç olduğuydu.

Kapağın içine fiyat olarak sadece beş dolar yazılmıştı. Claire hızla birkaç garip fizik kitabı aldı ve kasaya koştu.

Dan güldü. "Bunlar çantana mümkün değil sığmaz."

"Büyük ihtimalle," dedi Claire. "Bir çuval alabilir miyim?"

"Benim süpermarkete benzer bir halim mi var? Dur biraz." Dan tezgahın arkasında kayboldu ve sağı solu eşeleyerek onu bile öksürten toz bulutları çıkardı. Doğrulduğunda elinde eski, kanvas bir torba vardı. Claire parasını sayarken, Dan de kitaplara fazla dikkat etmeden ücreti hesapladı. "Yirmi yedi buçuk."

Yaptığı alışveriş Claire'in bütün parasına mal olacaktı ama gülümsemeye devam ederek parayı uzattı. Para avcunu terk ettiği anda, torbayı alıp kitapları doldurmaya koyuldu.

"Acelen ne?" dedi Dan, beşlikleri ve birlikleri sayarken. "Gün batımına daha var."

"Dersim var," dedi Claire. "Teşekkürler."

Dan başını salladı ve kasayı açıp parayı koydu. Claire kapıya kadar Dan'in onu izlediğini hissetti. Kitapçının hangi vampire ait olduğuna ve o vampirin kitabın satışı konusunda ne tepki vereceğine dair hiçbir fikri olmadığı kafasına dank etti. Ama şimdi bunları düşünemeyecekti.

Gerçekten de dersi vardı.

2

Kitabı okuması uzun sürmedi. Eve giderken bir parkta durdu ve güneşten solmuş bir salıncakta hafifçe sallanarak sayfaları çevirdi.

Kitap, hiç görmediği kişilerle ilgiliydi. Bir de tanıdığı kişilerle. Bir tanesi Amelie'ydi. Amelie ve diğer vampirlerle çekişmeleri. Amelie'nin birini bağışlayıp başka birini cezalandırması. Başka vampirlerden de bahsediliyordu. Claire bazılarının adını bile duymamıştı. Bunlar herhalde ölmüş ya da kasabadan ayrılmıştı. Belki de münzevi hayatı yaşıyorlardı. Oliver yoktu, o, kasabaya sonradan gelenlerdendi. Nedense Myrnin'in yokluğu daha şaşırtıcıydı. Claire'in patronu, kasabanın ta en başından beri çok iyi saklanan bir sırrı olsa gerekti.

Kitabın garip bir çekiciliği vardı ama Amelie'nin zamanında bir manifaturacı hakkında suç duyurusunda bulunduğunu, dükkanını kaybeden adamın daha sonra bir

sinema salonu açtığını bilmenin Claire'e ne faydası vardı ki?

Sıkıcı.

Claire sonunda kitabı kapatıp çantasına attı ve onu isimsiz bir zarfla kütüphaneye postalamayı düşünmeye başladı. Belki de kitabın asıl yeri orasıydı. Ev yolunda bunları düşünürken, vampirlerin bir şekilde bu işin altında kendisinin olduğunu sezebileceğinden çekindi. *CSI: Vampir.* İç açıcı bir düşünce değildi bu.

"Geç kaldın," dedi Michael, Claire mutfak kapısından Cam Ev'e girerken. Michael lavabonun başında bulaşık yıkıyordu. Yakışıklı bir vampir olan ev arkadaşını, üstü başı köpük içinde iş yaparken görmek kadar tuhaf bir şey yoktu. Rock starlar ev işi yapar mıydı? "Ayrıca mutfak sırası bende değildi. Sendeydi."

"Çamaşırlarını bana yıkatmanın *pasif agresif* bir yolu mu bu?"

"Bilmem. İşe yarıyor mu?"

"Olabilir." Claire çantasını masaya bırakıp yardıma gitti. Michael tabakları yıkayıp vermeye, Claire de durulamaya başladı. "Kitap okuyordum. Zamanın farkına varmadım."

"Kitap kurdu." Michael, kıza köpük fırlattı. İyi gününde olduğu kesindi. Birkaç aydır keyfi yerindeydi zaten. Morganville'den çıkıp şarkılarını gerçek, büyük bir müzik şirketiyle kaydetmek ona iyi gelmişti. Geri dönmek zordu ama Michael sonunda günlük hayata alışmıştı. Hepsi alış-

mışlardı. Çılgınca, tuhaf bir tatildi. Claire'in hep birlikte rüya gördüklerine inanası geliyordu.

Ama her şeye rağmen arkadaşlarıyla birlikte Morganville'in gölgesinden sıyrılıp yollara düşmek çok güzeldi.

Michael gülmeyi bırakıp iri, mavi gözleriyle ona baktı. Bir an için başı dönen Claire, kızardığını hissetti. Michael ona kur yapmıyordu -en azından her zamankinden fazla bir şey yapmıyordu- ama gözünü bile kırpmadan, derin derin bakıyordu.

Sonunda gözünü kırptı ve dikkatini tekrar lavaboya çevirerek bir tabak daha yıkadı. "Bir sebepten gerilmişsin. Kalbin normalden hızlı atıyor."

"Kalbimi duya... Ah, tabii ki duyabiliyorsun." Demek Michael'ın baktığı, aslında Claire değildi. Kalbinin sesini dinleyen kişi Michael olmasa Claire bundan korkardı. Neyse ki vampir ev arkadaşı korkunç şeyleri sevimli hale getiriyordu. "Eve dönerken yolun bir kısmında koştum. Ondandır."

"Bana söylemek istemiyorsan söyleme. Yalanlarını anlayabiliyorum."

İşte böylesi *çok* korkunçtu. "Öyle mi?"

Michael kirli bulaşık suyuna bakıp gülümsedi. "Hayır. Ama gördün mü? Hemen kandın. Dikkatli ol, yoksa süper vampir güçlerimle zihnini okuyuveririm."

Claire iç çekip ellerini kurularken, Michael da lavabonun tıkacını çıkardı ve kirli suya veda etti. Mutfak derli

toplu görünüyordu. Claire'in ona gerçekten de çamaşır borcu vardı.

Claire, Michael'a havluyu fırlattı. "Çok acımasızca bir numaraydı."

"Ne de olsa hala vampirim. Dökül bakalım."

Michael elleriyle kollarını köpüklerden arındırırken, Claire masadaki çantasını açıp ince kitabı aldı ve ona verdi. Michael sandalyeye oturdu. Kitaba bakınca kaşları havaya kalktı. "Nereden buldun bunu?"

"Sahaftan. Bana sorarsan, Dan -yani oranın sahibi- kitabın orada olduğunu bilmiyordu. Biliyorsa, belki yazanlar uydurmadır. Ama o fotoğraftaki Amelie, değil mi?"

"Amelie'nin bir fotoğrafı olduğunu bilmiyordum ama evet, kesinlikle o." Michael kitabı geri verdi. "Belki Morganville propagandasıdır. Görünüşe bakılırsa, Amelie ara sıra böyle şeyler yapıyor. Öyleyse pek önemli değil. Ama değilse..."

"Oradaki, Morganville'in gerçek tarihiyse, başım derde girmeden kitabı Amelie'ye götürmeliyim. Peki, teşekkürler *babacığım*. O kadarını ben de düşünebiliyorum."

Michael masadaki dirseklerine dayandıktan sonra sırıttı. "Zor bir çocuksun ama akıllısın."

"Ben çocuk değilim," dedi Claire, Eve ve Shane'in de yapacağı gibi ona ortaparmağını göstererek. "Hey, akşam yemeğini kim..."

Lafını bitiremeden ön kapı güm diye açıldı ve Eve'in neşeli sesi holde yankılandı. "Selaaaam gecenin yaratıkları!

Kendinize çekidüzen verin! Yemekler geldi! Ve yemek derken kendimi kastetmiyorum!"

Michael sessizce girişi işaret etti.

"Lütfen Üniversite Merkezi'nde bugünden kalan sandviçleri getirdiğini söyleme bana," dedi Claire. Eve elinde beyaz bir poşetle mutfağa girdi.

"Duydum," dedi ve buzdolabını açıp poşeti içine tıktı. "Size bakteri spesiyalinden getirdim, onu ne kadar sevdiğinizi biliyorum. ÜM çalışanları sevgilerini yolladı. Ne haber ölü çocuk?"

"Henüz ölü değilim," dedi Michael, onu öpmek için ayağa kalkarken. Maviye çalan teni görmezden gelinirse, on dokuz yaşındaki herhangi bir gençten farksızdı. Sivri, keskin dişleri bir yılanınkiler gibi yuvalarına gizleniyordu. Böyle anlarda Claire onun vampir olduğunu adeta unutuyordu. Hem de o an üstünde vampir dişli, gülen suratlı bir tişört olmasına rağmen. Bu tişörtü ona Eve almış olmalıydı.

Öpücük için Eve'in parmakuçlarında yükselmesi gerekti. Beş saniyeyi geçen öpüşmeleri, sadece bir *eve hoşgeldin tatlım* öpücüğü sayılamayacak kadar uzundu. Ayrıldıklarında Eve'in yanaklarındaki kırmızılık, gotik, beyaz makyajına rağmen belli oluyordu. TPÜ'nün kafesindeki yorucu işine rağmen -artık orasıyla Common Grounds arasında gidip geliyordu- neşeli ve enerjikti. Kafeinden olsa gerekti. Kahve içmese bile, kafein adeta teninden içeri sızıyor olmalıydı. Turuncu bal kabağı desenli siyah bir tayt giy-

mişti. Cadılar Bayramı'ndan kalmaydı herhalde. Zaten Eve'e her gün Cadılar Bayramı'ydı. Üstünde siyah, dar bir eteği, hepsi farklı renkte üst üste giyilmiş üç tişörtü vardı. En üstteki tişört simsiyahtı ve üstündeki kurukafa hüzünle bakıyordu.

"Yeni küpeleri sevdim," dedi Claire. Kurukafa şeklinde gümüş küpelerdi bunlar. Eve başını oynattıkça göz yuvaları kırmızı kırmızı parlıyordu. "Aynı sen."

"Değil mi? Daha güzel olamazlardı." Eve ışıl ışıldı. "Şey, bakteri spesiyalinden kalmamıştı, ben de peynirli hamburger getirdim. En güvenlisi buydu."

ÜM söz konusuysa *güvenli,* göreceli bir kavramdı. "Teşekkürler," dedi Claire. "Yarın spagetti yapıyorum. Evet, siz sormadan söyleyeyim, et soslu olacak. Etoburlar."

Eve dişlerini iştahla birbirine vurdu. Michael gülümsemekle yetindi. "Bu akşam Amelie'nin yanına gitmene gerek yok, değil mi?"

"Muhtemelen yok. Kitap kim bilir ne zamandır sahafta bekliyordu. Yarına kadar da bekleyebilir. Ama laboratuvara gitmek zorundayım. Zorunlu manyak patron mesaisinin yanında, Amelie teneffüs gibi kalır."

Eve soğuk bir kola alıp açtı ve Claire'in çantasını sandalyeden kaldırıp bir köşeye attı. "Manyak patron nasıl bu arada?"

"Myrnin... Şey, hala Myrnin işte. Bu aralar biraz garip."

"Tatlım, sen bile garip diyorsan alarm verme zamanı gelmiş demektir. Senin garip anlayışın aşırı geniş."

"Biliyorum." Claire iç çekip oturdu ve çenesini yumruklarına dayadı. Arkadaşlarına bile ne kadarını anlatabileceğini düşünmek zorunda kalıyordu ama onların arasında sır yoktu. Cam Ev'de olmazdı. "Makineyi tamir etmesi konusunda üstünde çok baskı var. Şu makine vardı ya..."

"Ada mı?" dedi Eve. "Onu hayata döndürmeyi düşünmüyor herhalde?"

"Pek... sayılmaz. Ama Ada tamamen kötü değildi. O bir karakterdi, makine ise vampirlerin işine yarayan bir sürü şey yapıyordu. Kasabanın sınırlarını kontrol ediyordu, çıkan biri olunca haber veriyordu, istendiğinde hafıza siliyordu... Geçitleri de çalıştırıyordu." Geçitler, tüm şehirde çalışan boyut kapılarıydı. Myrnin partikülleri hızlandırmanın ve uzay-zamanda tüneller açmanın akla sığmayan bir yolunu bulmuştu. Claire bunu hala anlayamıyordu. Tam olarak sihir sayılmazdı ama bazen, sihirle Myrnin'in bilimi arasındaki çizgi fazlasıyla inceliyordu. "Bu konu çok önemli. Denklemden Ada faktörünü çıkarmaya ve mekanik kısmı zihin olmadan çalıştırmaya çabalıyoruz."

"Katil bilgisayarlar." Eve iç çekti. "Morganville'de yeterince sorunumuz yokmuş gibi. Bahsettiğin şeylerden, birinin bile bize faydası olduğunu pek sanmıyorum canım. Beni anlıyor musun?"

"*Biz* derken sıradan insanları kastediyorsan, evet, ben de farkındayım. Ama..." Claire omuz silkti. "İşin aslı, o önlemler, bize güvenmelerini sağlıyor. Bu şehri ayakta tutan şey de o küçücük güven zaten."

Eve'in buna verecek bir cevabı yoktu. Claire'in haklı olduğunu biliyordu. Morganville, vampirlerin paranoyaları ve şiddete eğilimleriyle, sayıları onlardan çok daha fazla olan insanların paranoyaları ve şiddete eğilimleri arasındaki hassas bir dengeye dayanıyordu. Tam o denge noktasında birarada yaşayabiliyorlardı. Dengeyi herhangi bir tarafa eğmek zor değildi ve böylesi, Morganville'i mahvederdi.

Claire dudağını ısırıp sözlerini sürdürdü. "Az kaldı, bitiriyoruz ama Myrnin'in kafasında bana söylemediği bir süre kısıtlaması var. Çılgınca bir şey yapmasından korkuyorum."

"Yeraltındaki bir delikte yaşıyor, gülünç kıyafetler giyiyor ve ara sıra da asistanlarını yiyor," dedi Eve. "*Çılgınca* derken?"

Claire gözlerini kapattı. "Tamam. Galiba beynimi bir kavanoza koyup makineye bağlamak istiyor."

Mutlak sessizlik. Claire gözlerini açtı. Michael buzdolabının kapısını açarken donakalmış, ona bakıyordu. Gözleri çizgi film karakterlerininki gibi büyüyen Eve, kolasını bırakmıştı. Michael ne yaptığını hatırlayıp dolaptan yeşil bir şişe çıkardı ve gelip masaya oturdu. "Öyle bir şey olmayacak," dedi. "İzin vermem. Amelie de vermez."

Claire, Amelie konusunda o kadar emin değildi ama Michael'ın çok ciddi olduğunu biliyordu. Biraz olsun rahatladı. "Ciddi olduğunu sanmıyorum," dedi zayıf bir sesle. "Çoğunlukla yani. Ama sürekli, beynin çok daha iyi bir CPU olduğundan bahsediyor..."

"Öyle bir şey olmayacak," dedi Michael tekrar. "Önce ben onu öldürürüm Claire. Doğru söylüyorum."

Claire, Myrnin'in ölmesini istemese de arkadaşının bunu söylemesi kıza iyi geldi. Michael genellikle yumuşak huylu biriydi ama aslında onun içinde soğuk bir nokta vardı. Üstelik bunun tek sebebi, kalbinin atmaması değildi. Michael'in karanlık yanı, çoğu zaman yüzeye çıkmıyordu.

Ama bazen çıkıyor ve Claire de buna çok memnun oluyordu.

"Shane geç kaldı," dedi Eve konuyu değiştirerek. "Bay Kasapoğlu nerede?"

"Geç saate kadar çalışacaktı," dedi Claire. "Birinin gece vardiyası iptal olmuş, mecburen akşam servisine kalacaktı. Bunu dert etmediğini söyledi. Fazla mesai ücreti fena olmayacakmış. Ama ona Bay Kasapoğlu demenden hoşlanmıyor."

"Eti nasıl doğradığını hiç gördün mü? Bir sanatçıdan farkı yok. Bıçağı da kolum kadar. Onun adı kesinlikle Kasapoğlu."

Bir süre daha tartıştılar. Michael konuya girmeden yeşil şişedeki sıvıyı -kandı herhalde- yudumladı. Eve sandviçleri çıkarınca, soğuk ve biraz da lapa gibi yemeklerini yediler. Yemekten sonra Claire ortalarda dolandı. Ders çalışamayacak kadar yorgundu ve Shane'i özlüyordu. Eve başını döndürdüğünü söyleyerek ona çıkışınca, Claire de odasına yöneldi.

İçgüdüsel olarak koridorda durup gizli odayı açan kilide uzandı. Çıt sesini duyunca içeri girip kapıyı kapattı. Kapının arka tarafında kol yoktu ama Claire onu nasıl açacağını biliyordu. Dar merdivenden çıkıp penceresiz, tozlu odaya girdi.

Evde oturduğu zamanlarda, Amelie'nin orayı dinlenme yeri olarak kullandığını tahmin ediyorlardı. Oda, Amelie'ye benziyordu. Antika, Viktorya dönemi mobilyaları, duvar halıları ve rengarenk Tiffany lambalar muhtemelen servet değerindeydi. İçerisi nedense daima serin oluyordu. Claire eski, kadife divana uzanıp tavana baktı ve buraya Shane'le ne kadar çok geldiğini düşündü. Oda, onların her şeyden kaçıp sığındıkları gizli yerleriydi. Battaniye, Shane gibi kokuyordu. Claire battaniyeyi üstüne çekince, Shane'in hayaline sarılmış gibi oldu.

Uyumuş olmalıydı çünkü rüya gördüğünü sandı. Biri ona dokunuyordu. Taciz ediyor gibi değildi, sadece yanağında, dudaklarında gezinen bir el vardı. Yumuşak, nazik bir dokunuştu.

Gözlerini açınca Shane'i gördü. Saçları -her zamanki gibi- dağınıktı, yüzünün yanlarından sarkıyordu. Et ve duman kokuyordu. Gülümsemesi, Claire'in gördüğü en güzel şeydi.

"Selam uykucu," dedi Shane usulca. "Saat sabahın üçü. Eve seni vampirler kaçırdı sandı. Sabah yatağını yapmadığın için bu kanıya varmış. Galiba sana kötü örnek oluyorum."

Claire'in dudakları aralandı. Shane'in parmağı orada durup gezindi. Claire bir şey söylemedi. Shane'in gülümsemesi büyüdü.

"Beni özledin mi?"

"Hayır," dedi Claire. "Biraz sessizlik ve huzur arıyordum. Evde olmadığını fark etmedim bile."

Shane vurulmuş gibi ellerini göğsüne götürdü ve yere yığıldı. Claire divandan onun üstüne kaydı. Shane, Claire onu uzun uzun öpene kadar gözlerini açmadı. Claire ayrılırken dudaklarını yaladı. "Mmm, barbekü."

"Acıktın mı?"

"Eve ÜM'den sandviç getirdi."

Shane'in yüzü asıldı. "İyi ki kaçırmışım. Ama ben gece atıştırmalıklarından bahsetmiyordum."

"Erkekler. Tek düşündüğünüz o mu?"

"Gece atıştırmalıkları mı?"

"Popüler çocuklar artık o işe öyle mi diyor?"

Shane, Claire'i de sarsarak güldü. Genellikle sadece Claire'le baş başayken böyle gülüyordu. Claire onun gözlerindeki ışığı ve dudaklarının kıvrılmasını seviyordu. "Ben nereden bileyim," dedi. "Hiç popüler çocuklardan olmadım."

"Sen onu benim popoma anlat."

"Ağzınızı bozmayın Bayan Danvers. Of, ben gerçekten de sana kötü örnek oluyorum."

Claire başını tekrar eğip kulağını Shane'in göğsüne dayadı ve nefes alıp verişini dinledi. "Okulda nasıl biri olduğunu anlatsana."

"Neden?"

"Çünkü ben o günleri kaçırdım."

"Pek bir şey kaçırmadın," dedi Shane. "Mikey'yle takılırdık. O Bay Popüler'di ama utangaçtı. Kızlar, kızlar, kızlar... Ama Mikey çok seçiciydi. En azından üçüncü yılımıza kadar."

"O yıl ne oldu ki?" diye sordu Claire birden.

Shane, konuşurken kızın saçlarını okşuyordu. "Ev yandı, kız kardeşim Alyssa öldü, ailem buradan kaçtı. O yüzden Mikey okulun son iki yılında nasıldı, bilmiyorum. Ben dönünce tekrar biraraya geldik ama eskisi gibi değildi, bir şeyler olmuştu. Bana da bir şeyler olduğu kesindi tabii." Claire'in ağırlığına rağmen omuz silkti. Zaten Claire çok ağır sayılmazdı ve Shane güçlüydü. "Benimle ilgili söylenecek fazla şey yok. Sıkıcı bir hergeleydim işte."

"Sporla ilgilendin mi?"

Shane güldü. "Biraz futbol oynadım. Hokeyi daha çok seviyordum. Birilerine vurma şansın daha çok oluyor çünkü. Ama iyi bir takım oyuncusu sayılmam. Herkesin iki katı faul yapıyordum. Çok eğlenceli değildi." Birkaç saniye sustu. "Monica'nın bir süre peşimde olduğunu da biliyorsun."

Claire şaşırdı. "Monica *Morrell* mi? Peşimde derken, yani..."

"Bana açık saçık notlar yolluyordu. Bir keresinde bir depoda giysilerimi yırtmaya kalktı. Onun sevgiden anladığı buydu herhalde. Hiç bana göre değil." Yüzü bir an asıldı,

sonra gevşedi. "Ondan kaçtım, buna çok kızdı. Gerisini biliyorsun."

Shane, evlerini yok eden, kız kardeşini öldüren, ailesini mahveden yangını Monica'nın çıkardığına inanıyordu. Claire'in de buna karşı çıkmak için bir gerekçesi yoktu. O yara asla iyileşmeyecekti. Shane, Monica'dan hep ölesiye nefret edecekti. Monica da Shane'i buna teşvik ediyordu doğrusu, onu kızdırmak hoşuna gidiyordu.

Claire söyleyecek bir şey bulamadı ve Shane'i tekrar öptü. Öpücük sıcak ve tatlıydı ama Shane'in dikkati dağılmıştı. *Bu konuyu açmamalıydım,* diye düşündü Claire. Shane o günleri hatırlamaktan hoşlanmıyordu. "Hey," dedi Claire. "Aslında ben..."

"Biliyorum." Shane yeniden gülümsedi. Eski günleri bırakıp Claire'in yanına, o ana dönmüştü. "Aslına bakarsan o zamanlarda burada olmadığına seviniyorum. Tanımaya değecek biri sayılmazdım. Doğrusunu istersen, ortaokulda pisliğin tekiydim."

"Ortaokulda bütün erkekler pisliktir. Lisede de çoğunlukla öyledir. Büyüyünce de pislik olurlar." Shane'i tekrar öptü. "Ama sen hariç Bay Kasapoğlu."

"Of, yapma. Eve bu işin peşini bırakmayacak, değil mi?"

"Asla." Claire gülümsedi. Shane, Claire'in varlığını bilmediği çılgın bir yanını açığa çıkarıyordu. Annesiyle babasını endişelendiren de buydu herhalde. Ama Claire halinden memnundu. Shane'in yanındayken, kanının damarlarında aktığını hissedebiliyordu. Bütün sinir uçları canlanı-

yor, dokunulmak istiyordu. Her şey daha parlak, daha duru, daha belirgindi. Biraz çılgınlık güzeldi. "Öpüşmek ister misin?"

"Duş alsam iyi olacak. Et kokuyorum."

"Harika kokuyorsun," dedi Claire. "Kokunu seviyorum ben."

"Fazla mı romantiksin acaba? Ürkütücü oluyorsun."

"Kes sesini, bunu seviyorsun."

Kızın söylediği doğruydu, Claire bunu fark edebiliyordu. Özellikle de battaniyenin altında sarılmışlarken ve Amelie'nin sığınağı, kimsenin onları rahatsız edemeyeceği gizli, sıcak bir cennete dönüşmüşken.

Claire'in yediye kurulu cep telefonu alarmı hariç.

Rezalet.

Sabah zorluydu. İkisi de az uyumuştu. Claire o odadan çıkmayı hiç istemiyordu ama sonunda merdivenlerden kapıya doğru indi.

Kapı açılmadı. "Shane! Çıkmak zorundayım!"

Shane filmlerdeki kötü adamlar gibi güldü ama düğmeye basıp kapıyı açtı. Claire duşu Eve'den önce kaptı. Eve'in hem erken kalkmak gibi bir alışkanlığı yoktu hem de o gün izin günüydü. Claire'in sıcak suyun tadını çıkaracak vakti vardı. Banyo kapısını açıp çıktığında, Shane'in koridorda, kapının yanında oturduğunu gördü. Bacakları koridoru kapatıyordu. Kot pantolonu üstündeydi ama tişörtü yoktu.

Böylesi hiç de adil değildi. Claire onun göğsüne bakmayı seviyordu, Shane de bunu biliyordu.

"Bu eve ikinci bir banyo lazım," dedi Shane ve Claire'i öpüp içeri girdi. "Çok oyalanıyorsun."

"Hiç de bile!" dedi Claire ama kapı kapanmıştı. "Eve'in yarısı kadar kalıyorum!"

"Yine de uzun!" dedi Shane içeriden. "Kızlar."

Claire kapıya güm güm vurdu, sonra Eve'i ya da Michael'ı uyandırmaktan korkup odasına gitti. Shane haklıydı. Önceki gün yatağını yapmamıştı. Yastığına kadar her şeyini özenle topladı. Ardından en kötü giysilerini çıkarıp giydi.

Myrnin'in laboratuvarında güzel giyinmenin bir anlamı yoktu. Üstlerine başlarına leke bulaştıran temizlik malzemeleriyle ne kadar yaratıcılık sergilerse sergilesin, bir yerlerine hiç çıkmayan bir şeyler dökülecekti. Claire mutfakta, lavabonun başında dikilerek bir kase tahıl gevreği yedi. Kasesini tam yıkayacakken, Shane'in mutfak günü olduğunu hatırladı ve sırıtarak elindekini bıraktı.

Shane, onunla oynamanın cezasını çekecekti.

Çantasında Myrnin'le çalıştıkları projeyi ilgilendirmeyen ne varsa hepsini çıkardı, ince tarih kitabını çantaya attı ve çıktı.

Güzel bir sabahtı. Güneşin doğuşunu kaçırmıştı ama serinlik devam ediyordu. Ufuktaki küçük bulutlar dışında gökyüzü açık ve masmaviydi. Bu saatlerde henüz öğleden sonraki kavurucu canavara dönüşmeyen güneş, insana bir dost gibi geliyordu. Claire bahçe kapısından çıkıp Common Grounds'a yöneldi. Oliver yoktu ve çalışanların ikisi de yeniydi. Adını yine yanlış yazdılar.

Elinde kahvelerle, Myrnin'in laboratuvarına yürüdü.

Morganville günün bu saatinde kalabalık oluyordu. Vampir olmayan herkes, gün ışığının sağladığı güvenliğin tadını çıkarıyordu. Çocuklar buna rağmen gruplar halinde yürüyordu. Yetişkinlerin çoğu da yalnız dolaşmıyordu. Claire yürürken pek çok tanıdık gördü.

Kendini evinde gibi hissediyordu. Acıklı bir durumdu.

Bir polis arabası yolun kenarına yanaştı ve Claire, Hannah Moses'ı gördü. Morganville polis şefi camını indirdi. "Seni bırakayım mı Claire?"

Hannah... Etkileyiciydi. Her işin üstesinden gelebilecek birinin havası vardı onda. Yüzünde, kötü durması beklenebilecek bir yara izi vardı ama iz onu daha da güçlü gösteriyordu. Gülümseyince ise... Gülümseyince, çok güzel bir kadın oluyordu. O gün saçını gevşek bir topuz yapmıştı, zarif ve resmi görünüyordu.

"Sağol, gerek yok," dedi Claire. "Çok teşekkür ederim ama hava nefis. Yürüyeceğim. Hem sen meşgulsündür."

"Vampirler birilerini yemek için birbirleriyle kapışırken kendime meşgul derim," dedi Hannah. "Şu anki meşguliyetimin lafı bile olmaz. Peki, iyi günler öyleyse. Myrnin'i görürsen, düdüklü tenceremi geri istediğimi söylersin."

"Ona, içine yiyecek koyduğun bir şey mi teslim ettin?"

Hannah'nın gülümsemesi kayboldu. "Neden ki?"

"Şey, boşver. Eline geçmeden önce dezenfekte edilmesini sağlarım. Ama bir daha, ona sterilize edemeyeceğin bir şey verme."

Böylesi, Hannah'yı bile endişelendirdi. "Sağol. Deli çocuğa selam söyle."

"Söylerim," dedi Claire. "Sormamda bir sakınca yoksa... Senden ne zaman almıştı?"

"Bir hafta kadar önce bir gece kapıma geldi ve *merhaba, tanıştığımıza memnun oldum. Düdüklü tencereni ödünç alabilir miyim*, dedi. Anladığım kadarıyla tam Myrnin'lik bir davranış."

"Hem de nasıl," dedi Claire. "Neyse, ben artık gideyim. Kahve soğuyor."

"Dikkatli ol," dedi Hannah ve uzaklaştı. Claire de hızlandı ve birkaç mahalle geçip Day'lerin sokağına geldi. Michael Glass'ın evinin bir kopyasıydı bu ev. Çünkü ikisi de Kurucu Evi'ydi. Onları, Amelie'yle Myrnin inşa etmişti. Kurucu Evleri'ne benzer olmakla kalmıyor, aynı enerjiyi de taşıyordu. Bazılarında, enerji diğerlerinden daha güçlü oluyordu ama hepsi insanı tedirgin eden bir *bilinç* hissi yayıyordu. En çok da Cam Ev. O evin adeta bir kişiliği vardı.

Day ailesinin evi çıkmazın sonundaydı. Orada Hannah'nın akrabaları oturuyordu. En azından Büyükanne Day hala oradaydı. Claire, Lisa Day'in nereye gittiğini bilmiyordu. Birkaç ay önceki Morganville ayaklanmasında yanlış safı seçmiş, hapse atılmış, birkaç hafta sonra serbest bırakılmıştı. Kesin olan, Day Evi'ne bir daha dönmediğiydi. Claire, Hannah'nın hala kuzenini aradığını biliyordu. Sadece birkaç olasılık vardı. Lisa, Morganville'den kaçmayı başarmıştı, şehirde saklanıyordu ya da hapisten canlı çıka-

mamıştı. Claire, Lisa'nın Büyükanne Day'in iyiliği için kaçtığını umuyordu. Lisa pek canayakın biri olmasa da Büyükanne, kızı seviyordu.

Claire orada oyalanmayı düşünmüyordu. Ufak tefek, yaşlı Büyükanne Day'in kahvaltı ikramına rağmen başını iki yana salladı -kadın bazen iyi duyamıyordu- ve dostane bir vedayla uğurlandıktan sonra sağa dönüp Day Evi'yle yanındaki sahipsiz evin arasındaki dar sokağa girdi. Burası araba girmeyecek kadar dardı ve giderek de daralıyordu. Bir huni ya da bir gırtlak gibi. Temizliği de dikkat çekiyordu. Ortalıkta çer çöp yoktu ve yabani otlar bile oradan uzak durmuştu.

Claire dosdoğru, örümceğin bir kapağın altındaki yuvasına yürüyordu.

Virane kulübedeki kapak, daha kız ulaşamadan açıldı, örümcek çıkıp kahvesini ondan aldı ve bir vampir hızıyla, daha Claire ağzını açamadan içeri girdi. Claire onu sadece bir an görse de vampirin aşırı bol, siyah kargo pantolon, papatya desenli parmakarası terlik ve saten bir yelek giydiğini fark edebildi. Yeleğin altında gömlek yoktu, gömleği giymeyi muhtemelen unutmuştu. Myrnin iyi görünmek için giyinmezdi. Belki de dolaba elini sokuyor, dokunduğu ilk giysileri üstüne geçiriyordu.

Claire sıradan insan hızıyla kulübeye girip basamaklardan indi ve Myrnin'in laboratuvarı, bazen de evi olan büyük odaya çıktı. (Onun ayrı bir evi olduğunu tahmin ediyordu ama Myrnin'i laboratuvar dışında nadiren görü-

yordu ve arka tarafta, çıkardığı giysileri yığdığı bir oda vardı.) Myrnin bir mikroskoba eğilmiş, kim bilir ne konuda çalışıyordu. Neyse ki bütün ışıkları yakmıştı. Etraf temiz ve düzgün görünüyordu. Tüm o garip alet edevat pırıl pırıldı. Çılgın profesör temizlik hizmetleri gibi bir kurum mu vardı acaba?

"Kahve için teşekkürler," dedi Myrnin. "Günaydın."

"Günaydın," dedi Claire, çantasını bir sandalyeye bırakarak. "Hangi kahvenin seninki olduğunu nasıl anladın?"

"Anlamadım." Myrnin omuz silkti. "Telefonlarıma cevap vermedin. Telefon açmaktan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun. Hiç hoş değil."

"Cevap vermedim çünkü aynı tartışmaya bir daha girmek istemedim. Hiç yol alamayacağız, değil mi?"

Myrnin başını mikroskoptan kaldırdı. Eski moda, kare gözlüğünü uzun, kıvırcık saçlarının tepesine itti ve Claire'e gülümsedi. Myrnin -kızın iki katı yaşında görünen ama aslında binlerce yaş büyük bir vampire göre- oldukça yakışıklıydı. Bir an tatlı ve şefkatliyken, bir an sonra soğuk ve tehlikeli olabiliyordu. Bu sayede Claire ona ilgi duymamayı başarabiliyordu. Myrnin'den, berbat ve ölümcül bir sevgili olurdu.

Claire, Myrnin'in ona karşı ne hissettiğini de bilmiyordu. Genellikle kıza fazla zeki bir evcil hayvan gibi davranıyordu.

"Seninle tartışmayı seviyorum Claire. Beni hep şaşırtıyorsun. Nadiren mantıklı şeyler söylediğin bile oluyor."

Aynı şeyi onun için Claire de söyleyebilirdi. Kelimeleri biraraya getirmeye çalışmak yerine, kahvesini granit kaplı laboratuvar masasına götürdü. Myrnin modern, dijital bir mikroskop kullanıyordu. Aleti Myrnin adına Claire sipariş etmişti. Vampir şimdilik memnun görünse de her an eski, pirinç-cam karışımı ucube aletine dönebilirdi. Viktorya dönemi teknolojisiyle daha rahat ediyordu nedense. "Ne yapıyorsun?"

"Kanımı kontrol ediyorum. Her hafta yaparım. Bishop virüsünden hala iz olmadığını duyunca sevineceksin."

Claire'den çok önceleri, vampirlere etki etmeye başlayan acımasız hastalığa Bishop virüsü diyorlardı. Bu virüsü Amelie'nin babası Bishop üretip yaymıştı. Tek ilacı da kendisindeydi. İlacı önce kendinde kullandığı için, kanı da ilaç haline gelmişti. Morganville'in belirsiz bir yerinde geniş güvenlik önlemleri altında tutuluyordu. Amelie ve gardiyanları dışında kimse yerini bilmiyordu.

Claire bundan memnundu. Bishop'ın kurtulup intikam peşine düşebileceğini aklının ucundan bile geçirmek istemiyordu. Bazı kötü vampirler görmüştü ama Bishop hiçbirine benzemiyordu.

"İyi olduğuna sevindim," dedi Claire.

Bishop virüsü, vampirlerin bilinçlerini, hafızalarını, kontrollerini kaybetmesine neden olmuştu. Hastalık, insanlardaki Alzheimer gibi yavaş ilerliyordu. Ama kontrolünü kaybeden bir vampir çok tehlikeli bir yaratık olurdu. Diğerlerinin aksine, Myrnin tamamen iyileşmemişti.

Belki de o, her zaman normalin dışında yaşamıştı. "Bakabilir miyim?"

"Tabii ki," dedi Myrnin geri çekilerek. Claire gözlerini kısıp mikroskoba baktı. Myrnin'in kanı, canlı renklerle karşısındaydı. Aslına bakılırsa Myrnin'in değil, başkalarının kanıydı tabii. Vampir ve insan kanı çok farklıydı. "Gördün mü? Tam formumdayım."

"Tebrik ederim." Claire mikroskobu kapatıp -laboratuvarın büyük ihtimalle aşırı yüksek gelen elektrik faturasını kabartmanın alemi yoktu- kahvesini içti. "Bugün ne yapıyoruz?"

"Ah, izin yaparız diye düşünmüştüm. Parka gider, gezeriz, bir film falan izleriz..."

"Ben ciddiyim."

"Beni çok iyi tanıyorsun. Bu hafta sen benimle konuşmazken, yeni bir devre tasarladım. Bak bakalım, ne diyeceksin?" Beyaz kağıt kaplı bir masaya koştu. Claire dehşet dolu birkaç saniye boyunca, kağıdın altında bir insan olduğunu sandı. Myrnin kağıdı yırttığında, altından bir metal, cam ve plastik yığını çıktı. Devreye hiç benzemiyordu. Myrnin'in ürettikleri çoğu zaman bir şeye benzemezdi ama çalışırlardı.

Claire masanın başına gelip incelemeye nereden başlayacağını düşündü. En uygun şey, herhalde gözüne çarpan kalın boruydu. Boru, vakum tüpüne benzer bir mekanizmaya bağlanıyor, oradan devre levhası gibi bir şeye uzuyor, sonra bazı bobinlerin arasından makarna gibi çıkan, hepsi aynı renkteki birtakım tellerle birleşiyordu.

Claire sonunda pes etti. "Ne bu?"

"Sence ne?"

"Çim biçme makinesinden bombaya kadar her şey olabilir."

"Ben asla çim biçme makinesi yapmam," dedi Myrnin. "Çimler bana ne yaptı ki? Hayır, bu bir arayüz. Bilgisayar için."

"Arayüz," dedi Claire yavaşça. "Neyle ne arasında?"

Myrnin ona, *cevabını bildiğin sorular sorma bana,* der gibi uzun uzun baktı. Claire karnına yumruk yemiş gibi oldu.

"Bunu yapmana izin vermeyeceğim," dedi. "Makinelerine beyin koymak yok. Olmaz. Sırf aptal bilgisayarın için insan öldüremezsin Myrnin. Yaptığın çok yanlış!"

"Kanları için öldürüyorum ama. Böylesi bana daha çok muhafaza etmek gibi geliyor. Madem onları zaten öldürüyorum..."

Claire gözlerini devirdi. "Morganville'de insanları kan için öldürmüyorsun. Artık iyileştiğine göre, biliyorum ki..." Gerçekten de biliyor muydu acaba? Emin miydi? "Eminim ki öldürmüyorsundur."

Myrnin gülümsedi. Hüzünlü, tatlı bir gülümsemeydi. "Ah Claire," dedi Myrnin. "Beni olduğumdan çok daha iyi biri sanıyorsun. Çok incesin, gurur duydum."

"Demek istediğim..."

"Donut!" dedi Myrnin, Claire'in sözünü kesip yerinden fırlayarak. Birkaç saniye sonra elinde bir kutuyla döndü. "Çikolata kaplı. En sevdiğinden."

Claire çaresizce ona baktı ve sonunda bir tane aldı. Tazeydi, demek ki Myrnin almak için gerçekten dışarı çıkmıştı. Üstündeki giysiler de düşünülürse, Claire bu ziyaretin küçük donut dükkanında nasıl bir olay yarattığını tahmin edebiliyordu. "Myrnin, sen avlanıyor musun?"

Myrnin kaşlarını kaldırıp jöle dolgulu donutını ısırdı. Böğürtlen kreması dışarı akarken, Claire güçlükle yutkundu.

Myrnin parmaklarını yalayıp temizledikten sonra, "Bir de *senin* büyük icadına bir bakalım," dedi.

Claire, Myrnin'in peşinden laboratuvarın öbür ucuna yürüdü. Kızın çok daha makul görünen devre tasarımı başka bir masadaydı. O masa da kağıt kaplıydı. Claire'in gördüğü kadarıyla, Myrnin kendi sıradışı tarzında bazı... eklemeler yapmıştı. Claire o bakır boruların, eski moda yayların ve kolların ne katkısı olabileceğini hiç bilmiyordu. Öfkeye kapıldı. O devre için çok çalışmıştı ve Myrnin şımarık bir çocuk gibi her şeyi mahvetmişti.

"Ne yaptın sen?" dedi Claire, fazla sert bir ses tonuyla. Myrnin yavaşça dönüp onu süzdü.

"Tasarımını geliştirdim," dedi sakince. Sesinde alaydan eser yoktu. "Bilim, işbirliğidir ufaklık. Teorine katkı yapılmasını kabullenemiyorsan, bilimadamı olamamışsın demektir."

"Ama..." Claire öfkeyle donut'ını ısırdı. O çalışma için haftalarını harcamıştı. Myrnin de, Claire yokken hiçbir şeye dokunmayacağına dair söz vermişti. Claire devreyi

çalıştırmaya o kadar yaklaşmıştı ki! "Nesini geliştirdin peki?"

Myrnin bir şey demedi, cevap olarak elektrik kablosunu -çok şükür ki bu da moderndi- alıp masanın yanındaki fişe taktı.

Bilgisayarın LCD ekranı da Jules Verne muamelesi görüyordu. Borulardan, yaylardan, çarklardan neredeyse görünmüyordu. Ama ekran açıldı ve Claire kendi tasarladığı grafik arayüzünü gördü. Myrnin'in hoşuna gideceğini bildiği için, buhar çağına yaraşır bir tasarım yapmıştı.

Yani tam Myrnin'e göre.

Claire dokunmatik menüde hızla gezindi. *Şehir güvenliği, şehir hafıza kontrolü, şehir ulaşımı*... Ulaşım ve hafıza kontrolü çalışmıyordu. Şimdiyse, en azından arayüze göre çalışıyordu. Claire şehir ulaşımı düğmesine dokununca bir harita belirdi. Kurucu evlerindeki ve diğer bazı binalardaki çalışır durumda olan geçitler, haritada yeşil noktalarla gösteriliyordu. TPÜ'de iki tane görünüyordu. Adliyede de iki tane, hastanedeyse bir tane vardı. Claire'in bilmediği bazı noktalar da yeşildi.

Ama ekranda yeşil görünmeleri, geçitlerin çalıştığı anlamına gelmiyordu tabii.

"Test ettin mi?"

Myrnin donut'ını bitirmek üzereydi. Ağzını sildi ve "Elbette hayır," dedi. "Ben deneylerde harcanmayacak kadar değerliyim. O senin görevin, asistan."

"Peki çalışıyor mu?"

"Teorik olarak," dedi Myrnin omuz silkerek. "Tabii hemen insanlı bir deney öneremem. Önce inorganik bir şey deneyelim."

Claire her şeye rağmen heyecanlandığını hissetti. *Çalışıyor. Belki.* Ulaşım ve hafıza kontrolü, çözümlenmesi imkansız gibi görünen iki sorundu ve bir ihtimal, bunlardan birini çözmüş olabilirlerdi. Böylesi, diğerini çözmenin de mümkün olduğu anlamına gelirdi.

Claire hislerini yüzüne yansıtmamaya çalışarak başını salladı ve laboratuvara çıkan geçidi kapatan ahşap dolaba gitti. Dolap yerinden oynamıyordu. "Dolabı buraya sabitledin mi sen?"

"Yok canım. Sadece içine biraz kurşun koydum," dedi Myrnin neşeyle. Tek eliyle dolabı kenara çekiverdi. "Şimdi oldu. Dağları yerinden oynatamadığını unutmuşum. Oynatabilirmişsin gibi davranmayı çok seviyorsun ya. Kurşunu başka bir yere alırım."

Claire, söylenenin bir iltifat olup olmadığını anlayamayınca cevap vermedi ve önünde duran geçide odaklandı. Myrnin geçidi saklamak için başka bir kapı eklemişti, Claire anahtarı bulmak zorundaydı. Beklenebileceği gibi, anahtar elbette olması gereken yerde asılı değildi. Myrnin'in laboratuvarın bir köşesindeki insan iskeletine giydirilmiş paçavra bornozunun cebindeki anahtarı bulması yirmi dakika sürdü. Claire o iskeletin bir meslektaşı değil de eski öğretim araçlarından biri olduğunu umuyordu.

Kapıyı açtı. Karşısında, potansiyel bir ölüme açılan karanlık boşluk vardı.

Claire uzanıp yakındaki bir kitabı aldı. Kapağına bakıp kitabın çok gerekli olmadığına karar verdi ve odaklanıp Cam Ev'deki oturma odasını düşündü. Görüntüyü geçide yansıtmak, eskisinden daha zordu. Sanki bağlantıya engel olmaya çalışan bir güç vardı. Derken, görüntü neredeyse ses çıkararak belirdi ve renkler oluştu. Başta her şey bulanıktı, zamanla netleşmeye başladı.

"Tanrım," dedi Claire nefesini tutarak. "Gerçekten de çalıştırmış."

Evdeki kanepenin arkasını görüyordu. Kanepenin yanındaki sandalyede Michael'ın gitarı duruyordu. Televizyon kapalıydı, demek ki Shane daha kalkmamıştı.

Bir gölge görüntüye girince Claire irkildi. Eve, televizyonla kanepenin arasından geçmişti. Mutfağa yürürken hala saçıyla uğraşıyordu.

"Hey!" diye seslendi Claire. "Hey Eve!"

Eve hayretle arkasına döndü, üst kata ve televizyona baktı.

"Buradayım!" dedi Claire. "Eve!"

O tarafa dönünce Eve'in gözleri büyüdü. "Claire? Geçitler çalışıyor mu?"

"Hayır, orada kal. Şu an test ediyorum." Claire kitabı kaldırdı. "İşte. Yakala."

Kitabı, açık duran bağlantıya fırlattı. Eve diğer tarafta ellerini kaldırdı.

Kitap, Eve'in avcuna çarpıp toza dönüştü. Eve küçük bir çığlık atarak geriledi ve ellerini silkeledi.

"İyi misin?" dedi Claire endişeyle.

"Evet. Şaşırdım sadece. Bir de kirlendim." Eve avuçlarını gösterdi. "Tam olmamış, değil mi? İnsanları toza çevirmek istemiyorsanız tabii."

"Olmamış." Claire iç çekti. "Teşekkürler. Ben çalışmaya devam edeyim. Seni pislettiğim için özür dilerim."

"Yerler zaten toz içindeydi. Michael güya süpürecekti. Sence süpürmüş müdür?" Eve sırıttı. "İyi deneme ama şimdilik ben yürümeyi tercih ederim."

Eve öpücük yolladı, Claire el sallayıp geri çekildi. Renkler tekrar soldu, Eve ve oda önce siyah beyaza, sonra da akışkan bir karanlığa dönüştü.

Myrnin, Claire'in dibinde bitti. Bir parmağıyla dudaklarına vuruyordu. "Bu," dedi, "çok ilginçti. Ayrıca bana üçüncü baskı bir Johannes Magnus borçlusun."

"Sende zaten altı tane daha var. Önemli olan, makinenin çalışmaya çok yaklaşması. Stabilize olmuyor ama bağlantı tamam. Büyük bir gelişme."

"Sonucunda bizi toz edecek bir gelişmeyse ben almayayım. İstesem onu güneşte uzun süre kalarak da yapabilirim. Bu artık senin sorunun Claire. Ben diğer kısmı üstünde çalışıyorum."

"Hangi diğer... Ah. Morganville'den ayrılan insanların hafızasını silme kısmı."

"Aynen öyle. Galiba sonuca da yaklaştım."

"Ama beyin kullanmayacaksın. Kendi beynin dışında yani."

"Israr ettiğin için zor yolu deniyorum. İşe yarayacağı konusunda çok olumlu düşünemiyorum." Myrnin donut kutusunu bir sihirbaz edasıyla tekrar çıkardı. "Bir tane daha?"

Öyle gülümsediğinde, Claire ona hayır diyemiyordu.

3

Claire sonraki üç gün boyunca evde uzun süre kalamadı. Bir sorunla karşılaştığında bunu saplantı haline getirdiğinin farkındaydı ama böyle sorunlarla boğuşmaktan hoşlanıyordu. Bir mağazaya gidip kutularca plastik oyuncak aldı ve saatlerini bunları geçitten fırlatmakla geçirdi. Eve'in tahammül sınırları aşılınca Michael, sonra da Shane oyuncakları yakalamak üzere karşıda bekledi. Onlarda da bir oyuncak yığını vardı ve kendi oyuncaklarını birer birer Claire'e atıyorlardı.

İki buçuk gün boyunca Claire'in eline geçen tek şey tozdu. Toza öyle bulanmışlardı ki Shane, süpürme işinin bundan sonra kalıcı olarak Claire'e ait olduğunu duyurdu. Tabii bir daha eve gelirse. Claire, onun hem bu sıkıcı iş yüzünden hem de doğru dürüst görüşemedikleri için surat astığını biliyordu. Claire eve geldiğinde de yemeğini yiyip yatağa yığılıyordu. Kendisi de bundan şikayetçiydi ama bu aptalca

soruna kilitlenmişti bir kere. Makine çalışana kadar devam edecekti. Ya da pes edene kadar.

Pes etmedi.

Üçüncü gün hala oyuncak yakalamakla meşgullerdi. Shane yerde bağdaş kurmuş, sırtını kanepeye vermişti. Ağzında beyaz maskelerden vardı. Plastik oyuncak tozu soluyup akciğerini öksürerek yok etmek istemediği için maskeyi aldığını söylemişti.

Claire onu suçlayamazdı ama görüntü gülünçtü. Yine de Myrnin'in ıvır zıvırı arasında bir maske bulup takmadan edemedi. Bir de gözlük. Shane gözlüğü çok kıskanmıştı.

"Dur," dedi Claire, attığı plastik top toz olunca. "Aklıma bir fikir geldi."

"Benim de," dedi Shane. "Sinema, sosisli sandviç ve bu işi daha fazla yapmamak. Hoşuna gitti mi?"

"Bayıldım," dedi Claire. Doğru söylüyordu. "Ama şu fikri bir deneyeyim, olur mu?"

Shane iç çekip başını arkaya, kanepeye bıraktı. "Peki, sen nasıl istersen."

Gerçekten de çok kötü bir sevgiliyim, diye düşündü Claire. Myrnin'in tehlikeli olduklarına bir türlü ikna olmadığı, etrafa saçılmış ıvır zıvırına takılmamaya çalışarak koştu ve devresinin -Myrnin'in eklemeleriyle birlikte- sessizce vızıldadığı çalışma masasına yanaştı.

Elektriği kesip bağlantıları kontrol etti. Voltaj tamamdı, geçidin diğer ucunun çalışmaması için hiçbir sebep yoktu. Bir tek...

tg: kaktusunx

Bir tek Myrnin'in eklerinde bir sorun olabilirdi.

Claire bir yaya bağlanan boruları kontrol etti. Yay da birtakım çarklara ve kollara, onlarsa bir haznede duran köpüklü, yeşil bir sıvıya bağlanıyordu.

Ama sıvı köpürmüyordu. Claire elektriği bağlayınca da hiçbir şey olmadı. Myrnin'in köpüğün gerekliliğinden bahsettiğini hatırlar gibiydi. Bunun ne önemi olduğunu bilmiyordu ama köpük bir basınç yaratıyor olabilirdi. Ama nasıl? Claire'in, köpüğün ne işe yarayabileceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Bıkkınlıkla sıvıya bir fiske attı.

Sıvı köpürmeye başladı.

Claire gözlerini kırpıştırarak bir süre makineye baktı. Havaya uçmayacağından emin olunca geçide döndü. Shane horlama numarası yapıyordu.

"Başını kaldır uykucu," dedi Claire ve bir top daha fırlattı.

Shane müthiş bir refleksle gözlerini açtığı anda elini havaya kaldırdı...

Ve top eline oturdu!

Shane birkaç saniye topa baktıktan sonra hayretle maskesini çıkardı.

"Sağlam mı?" dedi nefesi kesilen Claire. "Bir yerinde..."

"Sağlama benziyor. Vay be, inanılmaz." Topu geri fırlattı, Claire yakaladı. Top hiç değişmemişti. Biraz ısınmış ya da soğumuş bile değildi. Kısa süre sonra topu birbirlerine atarak gülüp oynamaya başladılar. Claire topu havaya kal-

dırıp kendi etrafında dönerken dengesini kaybetti. Shane kızı yakaladı.

Geçidin *bu* tarafında, laboratuvardaydı! Mantığı devreye girmeden önce, Claire'in beyni yarım saniyeliğine tek bir mesaj iletti. *Kollarında olmak çok güzel.*

Claire dehşete kapılarak onu itti. "Ne yapıyorsun?"

"Ne var?" dedi Shane. "Ne yapmışım?"

"Bu... Bu tarafa geçtin."

"Topa bir şey olmadı ya."

"Topun iç organları yok ki! Nasıl böyle bir aptallık yapabildin?" Claire tir tir titriyor, Shane'in toza dönmesinden, kollarında eriyip ölmesinden korkuyordu.

Shane bu tepkiyi beklemiyormuş gibi afallamıştı. Arkasına dönüp geçide, toz yığınlarına baktı. "Ha. Doğru. Ne demek istediğini anlıyorum. Ama bir şey olmadı Claire. İyiyim. Geçit çalıştı."

"İyi olduğunu nereden biliyorsun? Ölebilirdin!" Koşup ona sarıldı. Kalbinin hızla attığını hissedebiliyordu. Shane onu sıkıca sarıp başından öptü ve sakinleşmesini bekledi.

"Haklısın," dedi. "Aptalcaydı. Tamam. Sakin ol. Başardın işte. Çalıştırdın. Sadece nefes al."

"Sen gidip doktora görünene kadar olmaz," dedi Claire. "Sersem." Kız hala korku içindeydi ve titriyordu. Her şeye rağmen, vampirlere kafa tutan eski Claire'e dönüşmeye çalıştı. Ama bu durum *başkaydı.*

Ya az önce onu öldürdüysem, dedi içinden. *Düzelemeyecek bir yerini zedelediysem?*

Myrnin kucağında kitaplarla arka odadan geldi. Kitapları güm diye yere bırakıp onlara baktı. "Pardon," dedi. "Ne zamandan beri laboratuvarım fingirdeşme yeri oldu?"

"Fingirdeşme mi?" dedi Shane.

"Uygunsuz, gülünç sevgi gösterilerini benim huzurumda sergilemek. Kabaca böyle açıklanabilir. Senin burada ne işin var?" Claire, patronunun gerçekten kızdığını fark etti. *Eyvah.*

"Benim hatam," dedi Claire. Shane'den bir adım uzaklaştı ama onun elini bırakmadı. "Bana deneylerde yardımcı oluyordu."

"Ne deneyinde, biyoloji mi?" Myrnin kollarını göğsünde birleştirdi. "Burası gizli bir laboratuvar, değil mi? Çünkü arkadaşların her kafalarına estiğinde gelecekse..."

"Uzatma. Özür diledi ya," dedi Shane. Buz gibi bakışları tehlike işaretiydi. "Suç onda değil, bende."

"Öyle mi?" dedi Myrnin. "Buradayken bu kızın sana değil, bana ait olduğunu anlamıyor musun?"

Claire önce buz gibi oldu, sonra alev alev yanmaya başladı. Yanakları kızarırken kendi sesini zor tanıdı. "Ben sana ait falan değilim Myrnin! Senin adına çalışıyorum! Senin... Senin kölen değilim!" O kadar kızmıştı ki artık sesi de titremiyordu. "Geçitlerini düzelttim. Biz gidiyoruz."

"Ancak ben izin verince gi... Bir dakika. Ne dedin sen?"

Claire onu duymazdan gelip çantasını aldı ve merdivene yürüdü. Üç basamak sonra dönüp arkasına baktı. Shane hala kıpırdamamıştı. Gözleri Myrnin'deydi.

"Dur," dedi Myrnin, bambaşka bir ses tonuyla. "Claire, durun. Bir objeyi başarıyla transfer ettiğini mi söylüyorsun?"

"Hayır, *beni* başarıyla transfer ettiğini söylüyor," diye çıkıştı Shane. "Biz şimdi gidiyoruz."

"Hayır hayır hayır, durun. Gidemezsiniz. Denemeler yapmalıyım, kan örneğine ihtiyacım var." Myrnin bir çekmeceden, milattan önceden kalmışa benzeyen bir kan alma aracı kaptı ve Shane'e doğru koştu.

Shane dönüp Claire'e baktı. "O şeyi bana saplamaya kalkarsa bu herifi cidden öldürürüm."

"Myrnin!" dedi Claire. "Dur. Şimdi olmaz. Onu hastaneye, kontrole götürüyorum. Kan örneğini sana getiririm. *Şimdi bizi rahat bırak.*"

Myrnin durdu. İncinmiş gibi görünüyordu. *Kes şunu,* dedi Claire içinden. *Oyuncağını elinden almadım.*

Claire peşinde Shane'le birlikte basamakların en tepesindeydi ki Myrnin'in, eski, hoşlandığı Myrnin gibi alçak sesle mırıldandığını duydu. "Özür dilerim Claire. Böyle olsun istemezdim. Bazen ne yaptığımı bilmiyorum... Keşke... Keşke her şey eskisi gibi olsa."

"Keşke," dedi Claire.

Ama öyle olmayacağını biliyordu.

Shane'i muayene ettirmek, Claire'in düşündüğünden zordu. Claire acil serviste onun tam olarak neyi olduğunu anlatmayı başaramayınca, tanıdığı, onu tedavi eden ve Myrnin'i bilen tek doktora gitti. Doktor Mills. Mills, vam-

pir hastalığının ilacı yapılırken yardım bile etmişti. Güvenilir biri olduğu kesindi.

Claire yine de doktora geçitlerden bahsetmedi. Doktor da üstelemedi. İyi bir adamdı. Ortayaşlıydı ve çoğu doktor gibi biraz yorgun görünüyordu. "Ona bir bakalım o zaman," dedi. "Shane?"

"Pantolonumu indirmem," dedi Shane. "Baştan söyleyeyim de."

Doktor Mills güldü. "Tamam, sadece temel şeyleri yapacağız. Ama Claire'in endişesi, benim endişemdir. İyi olduğundan emin olmalıyız."

Mills'le Shane içeri girerek Claire'i hala Brad Pitt'le Jennifer Aniston'ın barışıp barışmayacağını sorgulayan bin yıllık magazin dergileriyle baş başa bıraktılar. Claire onları okumazdı ki. Daha doğrusu *çok* okumazdı.

Myrnin'e hala kızgındı ama kızgınlığında, yorgunluğun ve stresin de payı olduğunu anlamıştı. Myrnin ona her zamankinden kötü davranmamıştı yoksa. Gerçi bu da avunulacak şey miydi?

Önemi yok, dedi kendi kendine. *Müthiş bir şey başardım ve kimseye bir şey olmadı.* Ama şanslı olduklarını ikisi de biliyordu. Olabilecekleri düşününce hala karnına yumruk yemiş gibi oluyordu. Ne kadar güvenli görünürse görünsün, Shane'e geçitten geçmemesini söylemesi gerekirdi.

Muayeneler hep uzar, insana hiç bitmeyecekmiş gibi gelirdi. Claire kımıldanıp dururken, ne kadar ilerlediğini düşündü. Ama kızı asıl endişelendiren, *Myrnin'in* ne kadar

ilerlediğiydi. Ne düşünüyordu acaba? Bilmek imkansızdı, yine de onun bir beyni -tam olarak belirtmek gerekirse, Claire'in beynini- bir kavanoza koyup bilgisayara bağlama planından vazgeçmediğinden emindi. Myrnin bu manyakça düşünceyi sadece mantıklı değil, aynı zamanda işlevsel buluyordu.

Claire, Ada gibi bir kavanoza hapsolmak istemiyordu. Dokunamadığı, dokunulamadığı, insan olamadığı için yavaş yavaş deliren bir hayalete dönüşmek istemiyordu. Gerçi Ada, insan değil vampirdi. Görünüşe bakılırsa işini yapıyor, sistemleri çalıştırıyordu. Geçitleri açık, sınırları kapalı tutuyor, kaçmaya çalışan olursa alarm veriyor, kim bilir daha neler yapıyordu. Ama aklını giderek yitirmiş, Myrnin'i kendine saklamak için giderek daha büyük bir hırsa kapılmış ve Morganville'in geri kalanını umursamamaya başlamıştı.

Myrnin ise ortada bir sorun olduğunu kabullenememişti.

Ellerini önünde birleştirmiş, gülümseyen Ada'nın Viktorya döneminden bir öğretmeni andıran görüntüsü, Claire'in gözünün önüne geldi. Claire'in ölmesini bekliyordu.

Ama ölmedim, dedi Claire içinden, ürpermemeyi başararak. *Ada öldü. Benim sonum da onun gibi olmayacak. Ne pahasına olursa olsun hayatta kalmaya çalışan delirmiş bir şeye dönüşmeyeceğim.*

Omzuna dokunulunca yerinden sıçradı. Shane sırıttı. "Hastaneler seni korkutuyor mu?"

"Korkutmalı," dedi Claire. "Hep buraya düşüyorsun."

"Haksızlık etme. Sen de kaç kere geldin."

Söylediği doğruydu, Claire hastaneye gereğinden fazla gelmişti. Ayağa kalkıp eşyalarını toplarken Doktor Mills'i gördü. Adam gülümsüyordu. Böylesi, iyiye işaretti, değil mi?

"Bir şeyi yok," dedi doktor, yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Kazayla neye maruz kalmış olursa olsun, ters giden bir şeye rastlamadım. Ama kendini kötü hissedersen, başın dönerse, bir yerin ağrırsa hemen beni ara Shane."

Doktor arkasındayken Shane gözlerini devirdi, sonra dönüp kibarca teşekkür etti. "Borcum ne kadar doktor?"

Doktor Mills kaşlarını kaldırdı. "Amelie'nin broşunu taktığını görüyorum."

Shane, gömlek yakasındaki o broş yüzünden başta kocakarılar gibi yakınmıştı ama Claire hepsinin o broşları sürekli takacağı konusunda ısrar etmişti. Amelie, onlar sayesinde vampirlerin saldırmasını engelleyen özel bir konumda olacaklarına dair söz vermişti. Gerçi Claire henüz bu sözü sınayamamıştı.

Anlaşılan, broşların bazı ekstra faydaları da vardı. "Morganville'in dostlarından ücret almıyoruz," dedi Doktor Mills.

Shane kaşlarını çattı. İtiraz edeceğe benziyordu. Claire onu kolundan çekip asansöre doğru götürdü. "Bedava dendi mi susacaksın," dedi Claire.

"Hiç hoşuma gitmiyor," dedi Shane, daha kapılar bile kapanmadan. "Sadaka kabul ediyormuşum gibi."

"İnan bana, zaten faturayı ödeyemezdin." Asansör bipleyip zemin kata doğru yol alırken, Claire, Shane'e bir adım yaklaştı. "İyisin. Gerçekten iyisin."

"Bir şeyim yok demiştim ya." Shane kıza doğru eğildi, Claire yüzünü ona çevirdi ama kapılar açılana kadar sadece küçük, tatlı bir öpücüğe vakit vardı. Shane kızın elini tuttu, birlikte hastane lobisinden geçip akşamüstü güneşine çıktılar.

Claire dışarı çıkarken, gölgeler içinde solgun ve sert bir yüz gördü. Yüzünde yara izi olan, yaşlıca bir adam.

Claire durdu, Shane bir adım daha atıp kıza döndü. "Ne oldu?" dedi, Claire'in baktığı yöne bakarak.

Artık orada kimse yoktu ama Claire ne gördüğünden emindi.

Shane'in babası Frank Collins onları izliyordu. Korkunç. Frank'i bir süredir – Claire'in hayatını kurtardığından beri- görmemişti. Oralarda olduğunu duymuştu ama onu görmek bambaşka bir şeydi.

Frank Collins dünyanın en gönülsüz vampiriydi. Claire, Shane'in onu görmeyi hiç istemediğinden de emindi.

"Yok bir şey," dedi kız, neşeli görünmeye çalışarak. "İyi olduğuna o kadar seviniyorum ki."

"Sağlıklı olmamı nasıl kutluyoruz peki? Bugün izin günüm. Çılgınca bir şeyler yapalım. Karanlıkta parlayan bovlinge ne dersin?"

"Olmaz."

"Çocuk topunu kullanmana izin veririm."

"Kes sesini. Çocuk topuna ihtiyacım yok."

"Nasıl bovling oynadığına bakılırsa, var." Claire'i yakalayıp dans eder gibi çevirdi. Claire, sırtında çantasıyla kendini hiç de zarif hissetmiyordu. "Salon dansları nasıl?"

"Delirdin mi sen?"

"Hey, tango yapan kızlar çok seksi olur."

"Tango yapmadığım için seksi olmadığımı mı düşünüyorsun?"

Shane oyunu gerektiği yerde kesecek kadar akıllıydı. "Salon dansı yapmak ya da bovling oynamak için fazla seksi olduğunu düşünüyorum. Sen söyle o zaman. Ne yapmak istersin? Ders çalışmak deme ama."

Doğrusu aklına gelmişti ama demeyecekti. "Sinema?"

"Eve'in arabasını alıp arabalı sinemaya gidelim mi?"

"Morganville'de hala arabalı sinema mı var? Hangi yıldayız, 1960 mı?"

"Biliyorum, gülünç ama arabalı sinema çok güzel. Birkaç sene önce biri satın alıp tadilattan geçirmiş. Güzel bir kızı götürmek için şahane bir yer. Bovling salonundan daha güzel olduğu kesin. Çünkü daha... rahat."

Kulağa tuhaf geliyordu ama Claire düşününce, arabalı sinemanın bovlingden daha romantik, salon dansındansa daha az ihtiyar işi olduğuna karar verdi. "Ne oynuyormuş?"

Shane ona gözucuyla baktı. "Neden? İzlemeyi mi planlıyorsun?"

Claire güldü. Shane onu gıdıkladı. Claire kaçtı ama Shane onu yakalayıp parkın çimlerine yatırdı. Claire birkaç

saniye gülüp mücadele etmeye devam etti ama sonra Shane kızı öptü. Sevgilisinin yumuşak dudaklarını kendi dudaklarında hissedince, vücudunu kaplayan sıcaklığa teslim olup direnmeyi bıraktı. Üstlerine güneş vururken o çimlerde birlikte uzanmak harikaydı. Claire birkaç dakika bulutların üstünde gezindi. Hiçbir şey bu hissi yok edemezdi.

Derken kulak tırmalayan bir polis sireni duyuldu. Shane yana devrilip hemen ayağa kalktı. Dövüşmeye hazırdı. Claire dirseklerinin üstünde doğrulurken kaldırıma yanaşan polis arabasını gördü. Bir kez daha, Şef Hannah Moses. Kadın bembeyaz dişlerini göstererek gülüyordu.

"Sakin ol Shane. Yaşlı hanımları korkutmanızı istemedim, o kadar," dedi Hannah. "Sizi içeri atacak değilim. İtiraf edecek bir şeyiniz yoksa tabii."

"Selam, Şef. Öpüşmenin yasak olduğunu bilmiyordum."

"Toplum içinde sevgi gösterilerinde bulunmakla ilgili bazı kurallar olduğundan eminim ama doğrusu pek umrumda değil." Kadın gökyüzünü, batmaya yaklaşan güneşi gösterdi. "Eve dönme vakti."

Shane güneşe baktı ve birden ciddileşip başını salladı. "Teşekkürler. Saatin farkında değildim."

"Sebebini anlayabiliyorum." Hannah el sallayıp başka potansiyel suçlular bulmaya gitti. Monica'nın ağabeyi Richard Morrell'den farklı yöntemleri vardı ama Claire böylesinden hoşnuttu.

Shane elini uzatıp Claire'i kaldırdı. Kızın üstündeki çimenleri silkme bahanesiyle bir süre vücuduna dokundu.

Claire'in buna hiç itirazı yoktu. "Ninja hareketimi gördün mü? Çok hızlıydım, değil mi?"

"Sen Ninja değilsin Shane."

"O kadar film izledim. Bir tek sertifikam eksik."

Claire gülümsedi. Elinde değildi. Dudakları hala titriyordu. Shane'in onu tekrar öpmesini istiyordu ama Hannah haklıydı. Günbatımı, açık havada oynaşmaya uygun bir zaman değildi. "Arabalı sinemayı düşündüm."

"Ve?"

Yürümeye başlarlarken Claire, Shane'in yanına yanaştı. "Hangi filmin oynadığı umrumda değil."

Shane'in kaşları yukarı kalktı. "Harika."

Michael evde yoktu ama Eve oradaydı ve üst katta geziniyordu. Claire bunu içeri girer girmez anladı çünkü yürüyen, ya o takırdayan ayakkabılarıyla Eve'di ya da nallarının sesiyle ortalığı birbirine katan bir attı. Eve iri yarı değildi ama... Kalın tabanlı botlarıyla yürürken çok ses çıkarıyordu.

"Sosis günü," dedi Shane. "Kaç tane istersin?"

"İki," dedi Claire.

"Sahi mi? İki sana çok değil mi?"

"Aptallığın yüzünden beyninin kızarmamasını kutluyorum."

Shane gözlerini şaşı yapıp dilini çıkardı ve başına vurdu. "O konuda jüri henüz kararını vermedi. İki sosis hemen geliyor."

"Hey!" diye seslendi Claire, çantasını duvara dayarken. "Soğan olmasın!"

"Sen kaybedersin!"

"Seninkinde olmasın demek istedim! Bu gece öpülmek istemiyorsan o başka!"

"Kahretsin, çok acımasızsın."

Claire gülümseyerek banyoyu Eve'den önce kapmak için merdivene koştu. "Dur, dur, dur!" diye haykırdı Eve. "Makyajımı bitirmek zorundayım. Lütfen."

Claire gözlerini kırpıştırdı. Üzerindeki kıyafet, Eve için bile biraz aşırıydı. Üstüne yapışan, siyah, mini bir elbise, file çorap ve dizlerine kadar gelen, kalın tabanlı botlar giymişti. "Tamam," dedi Claire. "Söyle bakalım, nereye gidiyorsun?"

"Corry... Hani ÜM'de çalışan ve gerizekalı olmayan kız var ya? Şu partiye gidiyormuş. Ben de kendisini tuhaf hissetmesin diye gelirim dedim. Parti düşkünü biri sayılmaz. Yedide hazır olurum diye söz verdim."

"Seni almaya mı geliyor?"

"Evet. Neden sordun? Araba mı lazım?"

"Sen kullanmayacaksan."

"Keyfine bak. Ama lütfen banyoyu almama izin ver!"

Claire iç çekti. "Al, senin olsun. Ve teşekkürler. Ha, bir de... Dikkatli ol."

"Bana mı diyorsun? Ben dikkatlilerin kraliçesiyim. Aynı zamanda da punk prensesiyim."

Son kısım, büyük ihtimalle doğruydu. Claire odasına gidip kapıyı kilitledi ve dolabı açıp iç çamaşırı seçmeye girişti. Güzel bir şey olsun istiyordu. Özel bir şey.

Çekmecenin arkalarında katlı duran bir suryen külot takımı vardı. Eve'in ona doğumgünü hediyesiydi. Büyük kısmı file ve küçük, pembe güllerden oluşuyordu, fazlasıyla açık saçıktı. Ama... çok tatlıydı. Eve hediyeyi verirken kulağına eğilip "Erkeklerin yanında açma. Sözümü dinle, yoksa kıpkırmızı olursun," demişti. Claire de tüm heyecanına rağmen, başka zaman açmak üzere çekmecenin dibine koymuştu hediyesini. O iç çamaşırı takımı, Claire'in birileriyle paylaşıp paylaşmayacağını hiç bilemediği küçük, yaramazca bir sırra dönüşmüştü.

Derin bir nefes alıp soyundu ve yeni çamaşırlarını giydi. Üstüne tam olmuştu. Böyle işleri iyi beceren Eve'den, başka türlüsü beklenmezdi zaten. Claire bakmaya korkuyordu ama kendini kapının arkasındaki aynaya yürümeye zorladı.

İlk şoku atlattıktan sonra objektif olmaya ve vücudunu battaniyeyle kapatma isteğine direnmeye çalıştı. Çıplak gibiydi. Ama aynada kendine baktıkça giderek daha çok beğendi. İçinde bir şeyler kıpırdamıştı. Ama onu asıl kıpırdatacak şey, kızı böyle görünce Shane'in ne diyeceğiydi.

Claire de kendini ona bu çamaşırlarla göstermeye niyetliydi.

Kotu ve tişörtü, gözüne artık yeterince güzel görünmüyordu. Claire dolaba gidip kıyafetleri tek tek eledi. Derken anlık bir kararla Dallas'tan aldığı ve neredeyse unuttuğu bluzu gözüne çarptı. Eğlenme havasına girince taktığı, rafta duran pembe peruğu da aynı yerden almıştı. Bluz koyu kır-

mızı, ipeksi ve dardı. Okulda ya da laboratuvarda giymek istemeyeceği kadar dar.

Ama o an için kusursuzdu.

Giyindikten sonra hafif bir ruj sürüp odadan çıktı. Eve, beklenebileceği gibi hala banyodaydı. Claire banyonun önünden geçerken kapıya vurdu. "Vampir saldırısı!"

"Söyle de beni sonra ısırsınlar!" dedi Eve. Claire sırıtarak basamakları ikişer ikişer indi ve elinde tepeleme dolu iki tabakla mutfaktan çıkan Shane'le karşılaştı.

Shane tabakları elinden düşürmeden masaya bırakmayı başardı. "Yeni mi?"

Claire gülümsedi. "Dallas'tan almıştım. Beğendin mi?"

"Ne demezsin. Nasıl beğenilmez ki? Özellikle de kolay açılır düğmeleri görünce..."

"Bunu yüksek sesle söylemiş olamazsın."

"Galiba söylemiş bulundum."

Claire sandalyesine oturdu. Shane ona bir de soğuk kola getirmişti, nefisti. Sosisler de öyle. Üstelik soğansızdılar. "Enfes," dedi Claire dolu bir ağızla. O hali, muhtemelen şıklığına hiç uymuyordu ama olsun.

Ama o şıklık, Eve'in yanında sıfırdı. Tam kapı çalarken, Eve takırdayarak merdivenden indi. Shane kaşlarını havaya kaldırdı. Lokmasını yuttu ve "Bugün özel bir gün de benim mi haberim yok," dedi. "Kızların Giyinme Günü falan gibi bir şey mi?"

"Evet Shane," dedi Eve. "Bu sırrı kimseye söyleme. Sadece keyfini sür. Çeneni kapasan iyi olur."

"Üstüne gotik bir fabrika patlamış gibi görünüyorsun!" dedi Shane, hole koşan Eve'e.

"Ben de seni seviyorum pislik!"

Kapı güm diye kapandı. Shane sırıttı ve ikinci sosisinden koca bir ısırık aldı. "Aşırı hassas," dedi mırıldanarak.

"Çünkü sen hiç hassas değilsin."

"Efendim?"

Claire iç çekti. "Boşver. Erkeklerin bunu anlayabilecekleri hayaline hiç kapılmamalıyım."

"Böyle bir sohbetin içinde bulunmaya hiç niyetim yok," dedi Shane. "Arabayı aldın mı?"

"Eve, tamam dedi."

Shane yemeğinin kalanını aç kurtlar gibi yediğinde Claire henüz ikinciye geçmemişti. Başını iki yana sallayarak tabağını mutfağa götürdü ve daha sonra yemek üzere buzdolabına koydu. Gerçi hızlı davranmazsa, Shane o tabağı da mutlaka silip süpürürdü.

Claire araba anahtarlarını getirip fırlatırken, Shane yerinde duramıyordu. Anahtarları havada kapıp hemen kapıya yöneldi.

"Ön koltuk benim!" dedi Claire.

Shane gülerek kapıyı açtı ve geriye doğru koca bir adım attı. Çünkü kapıda *Amelie* vardı. İstese içeri girerdi ama girmemişti. Hol lambasının tuhaf bir şekilde yansıdığı gri gözleriyle ikisini de süzdü. Amelie son zamanlarda saçlarını açık bırakıyordu. Claire bunu hala yadırgıyordu. Beyazaltın sarısı karışımı o saçları, topuz yapılmış görmeye çok

alışmıştı. Uzun saçlar Amelie'yi çok genç gösteriyordu. Giyim tarzı da değişmişti. Resmi ceketi yerine koyu renk bir pantolon ve siyah, ipek bir bluz giymişti. Zambak şeklinde, ortası kırmızı taşlı, altın bir kolye takmıştı. Çok güzel, değerli ve eski görünüyordu.

"Şey... Merhaba Amelie. Girmez misin?" Claire yol vermek için geriye çekildi. Amelie hafifçe gülümseyerek başını salladı ve yanlarından geçti. Gül kokuyordu. Önden yürüdü, oturma odasına ulaşınca dönüp Claire'e baktı.

Shane hala kapıdaydı. "Mızrak taşıyıcılar nerede?"

"Pardon?" Amelie soluk kaşlarını havaya kaldırdı.

"Senin çocukları diyorum. Korumaları."

"Dışarıdalar. İhtiyaç duyulmadığı sürece orada duracaklar. Duyulmayacağından da eminim Bay Collins."

Shane kapıyı kilitleyip Claire'in yanına geldi, kollarını göğsünde birleştirip bekledi.

Amelie gözlerini onlardan ayırmadan kanepeye yerleşip bacak bacak üstüne attı. Claire kendini, müdürün odasına çağırılmış gibi hissediyordu. Ne suç işlemişti acaba?

"Ani geldiğim için kusura bakmayın," dedi Amelie. "Aramam gerekirdi ama yakınlardaydım ve uğrayacak vaktim vardı." Claire kendilerinin vakti olup olmadığını sormamasını gündeme getirmemeye çalıştı. Karşısındaki Amelie'ydi. "Lütfen oturun."

"Teşekkürler, gerek yok," dedi Shane. "Biz de tam çıkıyorduk."

"Ya. Peki, kısa tutacağım." Shane'e odaklandı. "Baban bana geldi ve Morganville'in kayıtlı vampirlerinden biri olmak istediğini bildirdi. Ona izin verdim. Bize karşı işlediği suçlara rağmen, ona borçlu olduğumu hissettim. Ne de olsa kendisini bu hayata mahkum eden de benim babamdı." Shane kaskatı kesilmiş, hiç kıpırdamadan dinliyordu.

Bir an gözleri daldıktan sonra derin bir nefes alıp dimdik durdu. "Ne yaptığından bana ne," dedi. "Onu kabul ederseniz edin. O benim babam değil. Benim babam öldü."

Claire ve Shane o ana şahit olmuştu. Korkusuz vampir avcısı Frank Collins'i, Amelie'nin canavar babası Bishop öldürmüştü. Onun kanını içmiş, sonra da geri getirmişti.

O olayı izlemek Shane için dehşetin de ötesindeydi. Ondan da kötüsü, babasının bir vampir olduğunu bilmekti. Ve hala ortalarda dolaştığını bilmek.

Claire, Frank Collins'i gördüğünü bu yüzden söylememişti işte.

"Böyle düşüneceğini tahmin etmiştim," dedi Amelie. Hiçbir duyguya yer vermeden, sakince konuşuyordu. Claire, rüzgarda kalmış gibi ürperdi. "Tekrar bağ kurabilmeniz için size bir fırsat vermeye değer diye düşündüm. Frank Collins, kötü alışkanlıklarından kurtulmaları ve Morganville kurallarını öğrenmeleri için yeni vampirlere uyguladığımız bir eğitim programına katıldı. Bu hafta içinde bitirecek. Bitirdiğinde Morganville'deki bütün vampirlerle aynı statüye sahip olacak. Benim iznim olmadan ona kimse zarar

veremez. Buna kalkışanlar karşılarında beni bulacak." Shane'e bakmayı sürdürdü. "Kim olursa olsun. Ne demek istediğimi anladığını varsayıyorum."

Shane dişlerini sıkarak başını iki yana salladı. Claire, sevgilisinin elini tutmak istiyordu ama kolları hala göğsündeydi. Amelie'nin yüzüne bakmıyordu.

"Shane," dedi Morganville'in Kurucusu, onun adını ilk kez ağzına alarak. "Üzgünüm. Babanla geçmişiniz düşünülürse, böylesinin... sana zor geleceğini biliyorum. Ama Morganville kurallarına göre, onun bir Koruyucu olma hakkı da var. Eğer istersen, senin Koruyucun olmayı da seve seve kabul edeceğini belirtti..."

"Dünyada olmaz. Git buradan," dedi Shane. Sesini çok yükseltmemişti ama bakışları kontrolsüzdü. "Lütfen git. Bu konuda daha fazla konuşmayacağım."

Amelie kıpırdamadı. Shane başını kaldırıp onun yüzüne baktı. Uzun, gergin bir sessizlikten sonra Amelie ellerini zarif bir hareketle iki yana açıp doğruldu. "Yeterince zamanınızı aldım. Seni üzdüğüm için özür dilerim. Baban seni ziyarete gelebilir, o yüzden dediklerimi unutma. Kendini nasıl hissedersen hisset, ona bir şey yaparsan sonuçlarına katlanırsın. Morganville'in dostlarının bile sınırları vardır." Gri gözler kendisini bulunca, Claire donakaldı. "Claire. Unutursa, bunu ona hatırlatacağına dair sana itimadım var."

Claire konuşamadan başını salladı. Shane'e şöyle bir bakıp Amelie'ye kapıyı açmaya koştu. Amelie'nin iki vam-

pir koruması, siyah takım elbiseleriyle kapıda, yolu gözlüyordu.

Amelie kızın yanından geçti ve bir şey söylemeden basamaklardan indi. Korumalar, Kurucu'nun peşinden giderek kaldırımda bekleyen siyah limuzinin kapısını açtı. Claire uzaklaşan limuzinin peşinden baktı.

Neler olmuştu böyle? Her şey o kadar hızlı değişmişti ki Claire'in dengesi sarsılmıştı.

Kapıyı açıp dikilmenin, Morganville'de ancak budalaların yapacağı bir şey olduğunu hatırlayıp hemen kapıyı kilitledi, derin bir nefes aldı ve Shane'in yanına döndü.

Shane kanepenin bir ucunda oturmuş, kapalı televizyona bakıyor, kumandayla oynuyordu.

"Shane..."

"Umrumda değil," dedi Shane. "Frank yaşıyorsa yaşasın. O benim babam değil. Yıllardır değil. Alyssa öldüğünden beri. Şu an babam olmaya her zamankinden de uzak. Önceleri de pek yılın babası sayılmazdı zaten. Onu tanımak istemiyorum. Onunla en küçük bir alakam olsun istemiyorum."

"Biliyorum," dedi Claire, yanına otururak. "Üzgünüm. Ama o benim hayatımı kurtardı. Kendimi, onun... değişebileceğini düşünmek zorunda hissediyorum."

Shane acı acı güldü. "Zaten değişti. Kan emen bir yaratık oldu. Beni deli eden şey, bir dakikalık bir pişmanlığın, bütün o sarhoşluklarını, yıllarca canımı çıkarmasını, bizi defalarca ölüme sürüklemesini bir anda silip yok etmesi.

Olmaz. Seni iyi ki kurtardı ama böylesi, ödeşmemiz yolunda bir adım bile olamaz. Onu görmek istemiyorum."

Claire'in söyleyebilecek hiçbir şeyi yoktu. Shane çok kızgındı. Claire bunu görebiliyor, hissedebiliyordu. "İyi misin?" Claire daha soruyu sorduğu anda, *ne aptalca bir soru bu*, dedi içinden. Elbette iyi değildi. İyi olsaydı, boş bir çuval gibi kanepeye yığılıp kapalı bir televizyona ölü gözlerle bakmazdı.

"Buraya gelirse..." Shane yutkundu. "Bana söz vermelisin. Buraya gelirse, aptalca bir şey yapmama engel ol. Çünkü yaparım Claire."

"Hayır, yapmayacaksın," dedi Claire, nihayet onun elini tutarak. "Yapmayacaksın Shane. Sen öyle biri değilsin. Tüm bunların çok karmaşık olduğunu ve sana acı çektirdiğini biliyorum. Ama sana bunu yapmasına izin veremezsin. Michael'la Eve'e de söyleyeceğim. Buraya gelecek olursa, ona gitmesini söyleyeceğiz. Kapıdan içeri asla giremeyecek."

Claire yine o soğukluğu hissetti. Neydi bu? Esinti değildi. Öfkeye benzer bir şeydi. Soğuk, şiddetli bir öfke. Shane'in o an içinde hissettiği gibi. Ama ondan değil, başka bir yerden geliyordu.

Evden.

Claire evin artık böyle şeyler yapmamasına alışmıştı. Önceler,i hepsi Cam Ev'in varlığını hisseder, duygulara tepki verdiğini bilirdi. Ama geçitlerle birlikte, bu da sona ermişti.

Geçitleri tamir ettin ya, unuttun mu? Anlaşılan bu yüzden ev de eski haline dönmüştü. Shane'in duygularına bu yüzden karşılık veriyordu. Claire, evin ne algıladığından asla emin olamıyordu ama kendi taraflarında olduğunu iyi biliyordu. Belki de Frank Collins'in oraya hiç girememesini sağlardı.

Claire bir battaniye alıp omuzlarına sardı. Ev gerçekten de Shane'in öfkesinin bir kısmını yansıtıyorsa, Shane de göstermemeye çalışmasına rağmen, öfkeden köpürüyor demekti.

Shane sonunda kumandanın düğmesine basıp televizyonu açtı ve sol kolunu Claire'in omzuna attı. Claire soğuğun biraz da olsa geçtiğini hissetti. "Teşekkürler," dedi Shane. "Ben bunları dinlerken yanımda olmasaydın, büyük ihtimalle saçma bir hareket yapardım. Veya ondan da saçma bir şey söylerdim."

"Söylemezdin. Sen hayatta kalmayı iyi bilenlerdensin."

Shane kızı alnından öptü. "İşin uzmanı öyle diyorsa..."

"Eee, arabalı sinema iptal mi?"

"Zombi filmi vardı."

"Zombi filmlerinin iyi tarafları var. Nedense genellikle akıllı bir kız olur, akıllı kızlar da kolay kolay ölmez." Claire sevgilisini yanağından öptü. "Hem zombi filmlerini ne kadar sevdiğini biliyorum. Elektrikli testereler falan da oluyor."

Shane birkaç saniye kanal değiştirdi, sonra televizyonu kapatıp ayağa kalktı ve elini uzattı. "Elektrikli testere," dedi.

"Haklısın. Muhtemelen şu an öyle bir şeye ihtiyacım var." Claire ayağa kalktığında, Shane de kızın elini bırakmak yerine kendi göğsüne, kalbinin üstüne götürdü. Claire onun güçlü kalp atışlarını hissetti. "Harika görünüyorsun. Herhalde bunu zaten biliyordun."

Claire, Shane'i tekrar öptü. Birbirlerine sarılıp ağır ağır iki yana sallandılar. Shane kıza bakıp gülümsedi. "Bunları sinemaya sakla," dedi, parmağıyla Claire'in dudağına dokunarak. "Arabayı hızlı süreceğim."

"Çok iyi yaparsın."

4

Shane, Eve'in cenaze perdeleri hala duran, eski moda, siyah, dev arabasını Morganville'in loş arka sokaklarında hızla sürüyordu. Claire bu sokaklara gündüz vakti bile hiç girmediğinden biraz irkildi. Karanlıkta parlayan gözler görüyordu. Yollarda sokak lambaları varsa bile, kırılmış ya da kapatılmış olmalıydı. Daha geniş bir caddeye çıktıklarında Claire nihayet rahat bir nefes aldı. Ta ki etrafına şöyle bir bakana kadar. Gölgelerin arasında yürüyen birileri vardı.

Morganville için sıradışı bir durum. Ama Morganville'in *vampirleri* için değil.

"Evet, burası vampirlerin merkez istasyonu," dedi Shane. "Kurucu Meydanı'na benzemez. Orası sosyetik kan emicilerin yeri. Diğerleri ise buraya gelir. Burada bir kan bankası daha var. Güneş battıktan sonra burada insan olmaz. Merak etme, durmayacağız."

Durmadılar da. Sarıdan kırmızıya dönen bir trafik ışığında bile.

Claire, ışığı takmadığı için Shane'e minnettardı. Herkes dönüp onlara bakıyordu. Amelie'nin koruması belki orada da geçerliydi ama Claire boynunu riske atmak istemiyordu.

İki dönüş daha yaptılar ve karşılarında beyaz, dev bir perde buldular.

Tıpkı eski filmlerdeki gibi.

"İnanılmaz," dedi Claire. Shane bilet gişesine yanaşıp birkaç dolar uzattı. Görünüşe göre sinema çok pahalı değildi. Ödemeden sonra içeri girdiler. Alan, eski arabalarla ve kamyonlarla yarı doluydu. Birkaç tane siyah camlı yeni model sedan vampir arabası da vardı. Vampirler de sinemayı sevebilirdi, değil mi? Kim sevmezdi ki?

"Nasıl oluyor?" dedi Claire. "Sesi nasıl duyuyoruz?"

Shane cevap olarak radyoyu açıp bir AM kanalına ayarladı. Parazitin ardından, Claire'in büyükannesinin gençliğinde bile modası geçmiş olan bir müzik duyuldu.

"Harika," dedi Claire, tam tersini düşündüğünü belli eden bir tonlamayla. "Eve şu an bir partide, farkındasın değil mi?"

"Tek başına mı?"

"Bir arkadaşıyla. Annelik gibi bir şey yapıyor."

"Bizim de oraya gitmemizi mi isterdin?"

"Hayır," dedi Claire ama içten içe bu fikrin de çok kötü olmadığını düşünüyordu. "Burası çok güzel."

Shane onu süzdü. "Uydurma. Burayı hiç sevmedin."

"Sevdim!"

"Bir dakika," dedi Shane gülümseyerek. "Kola ister misin? Ya da patlamış mısır?"

"Olur." Claire iç çekti. Shane dışarı fırlayıp arka taraftaki büfeye koştu. Claire telefonunu çıkarıp Eve'e mesaj çekti. *İyi misin?* Saniyeler sonra yanıt geldi. *Sıkıntıdan ölüyorum. Özenti üniversiteliler. Iyyy.*

Eve onu hep güldürürdü. *Dikkatli ol,* diye yazdı Claire. Eve, arkadaşıyla fotoğraflarını yolladı. Kız ürkmüş görünüyordu, Eve ise göz kırpıyordu. Mesajda, *en çok yarım saat daha. Evde grşrz,* yazıyordu.

Arabanın kapısı açıldı ve Shane girip kıza kutu kola ve koca bir torba patlamış mısır verdi. Claire bunları kucağında nasıl dengeleyeceğini bilemedi. Kolalar hiç değilse bardak tutacaklarına konabiliyordu. Dumanı tüten patlamış mısıra uzanamadan, ön camda bir renk dalgalanması oldu ve görüntüler geldi.

Shane patlamış mısır torbasını kızın elinden alıp dikkatle arka koltuğa koydu ve radyoyu kıstı. "Aaa," dedi Claire. "Radyoyu kısarsan filmi nasıl..."

Shane eğilip kızı öptü. Sonra da öpmeye *devam etti.* Dudakları sımsıcak, tatlı ve güçlüydü. Claire eridiğini hissetti. Ceketinin çıkarılmasına itiraz etmek aklına bile gelmedi. Claire soğuğa rağmen zaten yanıyordu. Ardından Shane'in elleri... Ah, çok güzeldi.

Claire hiçbir şey düşünmüyordu. Aklından yalnızca, Shane'le orada, karanlıkta baş başa olmanın ne kadar ina-

nılmaz olduğu geçiyordu. Claire sonunda nefes aldığında, düğmelerinin çoğu çözülmüştü. Shane'in düğmeleri ise *tamamen* açıktı. *Bunu ben mi yaptım,* diye düşündü Claire hayretle. Ortalıkta, insanların görebileceği bir yerde bunları yapmak ona göre değildi çünkü.

Ama kendini bir tek onlar varmış gibi hissediyordu. Büyülü, olağanüstü bir yalnızlıktı. Kalabalıktı ama kimse onlara dikkat etmiyordu.

Film başlamıştı ama Claire, insanların peşine düşen bir zombiden başka bir şey görmedi. Bir de zeki, gözlüklü bir kız ve yakışıklı bir oğlan vardı tabii. Radyodan sadece fısıltılar geliyordu ve Claire'in gözüne ışık parlamalarından başka bir şey gelmiyordu.

"Bu ne?" dedi Shane, Claire'in yeni sütyenine dokunarak. "Seksi. Başka neyin var?"

"İpucu vereyim. Bununla takım."

"Bir bakalım..."

İşler iyice ilginçleşmeye yüz tutmuştu ki Claire'in cep telefonu çaldı. Claire kapatmak için telefonuna uzanırken Shane doğruldu. Claire de yerine oturdu ve eliyle gömleğini kapatarak ekrana baktı.

"Eve," dedi. Shane başını direksiyona vurarak kızgınlıkla inledi. "Açsam mı?"

"Tamam," dedi Shane neşesizce. "Aç bakalım. Ama şu an ondan nefret ettiğimi de söyle."

"Yok canım."

"İnan bana. Ondan o kadar nefret ediyorum ki."

Claire düğmeye bastı. "Eve? Shane diyor ki..." Bir çığlık onu susturdu. Ses o kadar yüksekti ki Claire neredeyse telefonu düşürecekti. "Eve? Eve!"

Kızın endişesini sezen Shane telefona uzandı. "Bana ver." Claire titreyerek telefonu ona verdi. "Eve? Eve, beni duyuyor musun? Neler oluyor?" Shane durup dinledi. Bakışları Claire'i ürpertiyordu. "Evet, duyuyorum. Sen güvende misin?"

"Hoparlör!" dedi Claire. "Hoparlörü aç!"

Shane dediğini yapınca çığlık sesleri arabaya doldu ama bağıran Eve değildi. Eve konuşmaya çalışıyordu ama sesi kesik kesik geliyordu. "Güvende derken... Çalışıyorum... Delirmiş... Yardım..."

"Bekle Eve. Geliyoruz," dedi Shane. Telefonu Claire'e atarak arabayı çalıştırdı ve lastikleri ciyaklatarak geri geri hareket etti. "Adresi almaya çalış!"

"Biliyorum zaten," dedi Claire. Bilim binasının merdivenlerinde eline geçen ilandaki adresi ezbere söyledi. "Uzak sayılmaz, değil mi?"

"Sayılmaz," dedi Shane, gaza basıp arabaların arasından çıkışa yönelerek. "Onu konuşturmaya devam et."

"Eve? Beni duyuyor musun?"

"Evet!" Eve'in sesi bir anda gürültüyü bastırmıştı. "Şimdilik iyiyiz ama acilen desteğe ihtiyacımız var."

"Ne oluyor? Vampirler mi?"

"Öyle düşünmekte haklısın ama değil. Bazı serseriler etrafı altüst etmeye başladı. Ah, lanet olsun!" Çığlık sesleri

yeniden yükseldi. Eve nefes nefese kalmıştı. "Artık vampirler de var. Ve çok kızmışlar."

"Oliver orada mı?"

"Bilmiyorum. Of, çok ciddiyim. Durum hiç iyi değil. İnsanlar ölüyor. Cory! Cory, hayır! Cory!" Eve'in dehşet dolu haykırışından sonra telefon kapandı. Claire tekrar aramayı denedi. Eve'in neşeli sesli mesajı onu karşıladı. Shane sert bir ifadeyle, dümdüz önüne bakıyordu. Başını iki yana salladı.

"Çabuk," dedi Claire fısıltıyla. Gömleğinin hala açık durduğunu fark edince, titreyen parmaklarla düğmeleri ilikledi. "Eve'in arabada silahı var mıdır?"

"Arkada olabilir. Dur, torpido gözüne bir bak."

Claire orada gümüş kaplı iki sivri kazık buldu. Claire'in en sevdiği vampir silahı değildi onlar. Çünkü uzaktan işe yaramıyordu ama ağırlıklarını hissetmek insana iyi geliyordu. Yine de kazıklarda bir tuhaflık vardı. Claire elinde evirip çevirirken, kazıklardaki kabartının ne olduğunu görünce, gülmemek için kendini zor tuttu.

"Ne oldu?" dedi Shane. Claire ona kazığı gösterdi. Göstergenin ışığında, sahte yakutlarla işlenmiş bir kurukafa parlıyordu.

"Kazıklarını modaya uydurmuş," dedi Claire.

"Yapar." Shane de gülümser gibi oldu ama hiç gevşemedi. "Şef Moses'ı ara, devriye yollasın."

Claire başını sallayıp Hannah'nın hızlı aramadaki numarasını tuşladı. Hannah'nın sesi hem neşeli hem temkinliydi. "Moses."

"Hannah, ben Claire. Eve tehlikede. Doğrusunu istersen bir sürü insan tehlikede. Bu akşamki büyük partiyi biliyorsun, değil mi?"

"Çocuklar başlarını belaya sokmasın diye oraya sivil polis yollamıştım. Ama başları belaya girdi, değil mi?"

"Eve aradı, çığlıklar geliyordu. Herkesi oraya yollasan iyi olur. Ne olur ne olmaz."

"Oldu. Claire, sakın oraya gitmeyin."

"Ama *Eve* orada!"

"Herkesi oradan çıkaracağız."

Hannah telefonu kapattı. "Hannah oraya gitmeyin diyor," dedi Claire.

"Onu severim ama hiç kusura bakmasın," dedi Shane. "Michael'ı ara. Eve muhtemelen aramıştır ama her ihtimale karşı biz yine de haber verelim. Sonra gözlerimi oyar."

Michael'ın vampir gücüne de ihtiyaçları olabilirdi. Fakat Claire yine sesli mesaj engeline takıldı. Sesli mesaj bırakarak adresi söyledi. Kısa mesaj da attı. Başka bir şey yapacak zamanı da kalmamıştı. Gece vakti bomboş olması gereken ama iki yanı da araba dolu bir yola girdiler.

Soldaki ambarlardan birinden dışarı insan akıyordu. Claire açık ağızlar ve panik dolu yüzler görür gibi oldu.

Shane, başka zaman olsa Claire'i kıpkırmızı yapacak bir küfür patlatıp frene bastı. Çığlık atarak koşan ve ikiye bölünüp arabanın yanından geçen insanlardan hiçbirine çarpmamayı nasıl olduysa başarmıştı. Shane arabayı park edip ellerini direksiyondan çekti. Titreyen ellerine bir an baktı,

sonra kazıklardan birini Claire'den aldı. "Yanımdan ayrılma. Çok ciddiyim. Dibimde ol."

Claire başını salladı. Shane derin bir nefes alıp peşinde Claire'le arabadan indi ve arkaya koşup bagajdan siyah bir çanta çıkardı. "Umarım bunlar makyaj malzemesi değildir," dedi ve çantayı sırtlayıp bagajı kapattı. "Haydi gidelim."

Hala dışarı çıkan insanlar vardı. Claire çoğunun sadece korktuğunu, birkaç tanesinin ise yaralanmış olabileceğini gördü. Belki de sıradan bir panikti. Sirenleri duyunca, *Hannah bize çok kızacak,* diye düşündü ama fikir değiştirmek için çok geçti. Shane kalabalığa karşı, binaya yürüyordu ve Claire onun yanından ayrılmayacağına dair söz vermişti.

Sözlerini hep tutardı.

Kapıdan girmeye çalışırken biriyle çarpışan Shane bir adım geriledi ve çarpıştığı kişiyi tutup dışarı çekti.

Monica Morrell. Kaçan herkes kadar korkmuş görünüyordu. Kimin kollarında olduğunu görünce... sanki birden rahatlamıştı. *Rahatlamak mı? Gerçekten mi,* dedi Claire içinden. Çünkü Shane'le ikisi kedi köpek gibi birbirini yerdi. "Collins," dedi Monica, binaya bakarak. "Jennifer hala içeride. Galiba... Galiba hala binada." Titriyordu ve kırmızı beyaz mini elbisesi, kızı soğuktan koruyor gibi değildi.

Hayır, kırmızı beyaz değil, sadece beyaz. Claire, kırmızının ne olduğunu anlayınca hemen Shane'e baktı. Shane çok garip bir ifadeyle Monica'ya bakıyordu. Acıma ve biraz da tiksinti.

"Ne oldu?" diye sordu Shane. Monica, cevap vermeden başını iki yana salladı. "Monica, kendine gel. *Ne oldu?*"

"Her şey yolundaydı, sonra Epsilon Epsilon Kappa'lı çocuklar geldi. Sarhoş ve manyak gibiydiler. Bir kavgadan ve birilerini fena benzettiklerinden bahsettiler."

Shane'in endişesi öfkeye dönüşüyordu. "Bu kadar mı?" diye sordu sertçe.

"Hayır! Birileri... Birileri onları takip etmiş." Monica yutkundu. Ayakta zor duruyordu. "Vampirler geldi. Galiba benzettikleri onlardan biriydi. Olay çıktı." Shane'in onu tutan eline baktı ve eski Monica tavrına bürünüverdi. "Benimle polisçilik oynayabileceğini sana kim söyledi Collins? Çek pis ellerini üstümden!"

Shane kızı bırakmadı. "Eve'i gördün mü?"

"Küçük Bayan Gotik Prenses'in yanında bayık bir kız vardı." Monica arkasına baktı. "Onu tanımıyorum. Herkes koşmaya başladı. Nereye gittiğini görmedim." Shane kızı bırakınca, Monica tekrar Shane'i tuttu. "Hey," dedi. "Jennifer'ı bul. Dışarı çıktığını görmedim. Tam arkamdaydı. Galiba."

"Kolumu bırak ya da parmaklarınla vedalaş," dedi Shane. Monica onu hemen bırakıp soğuktan korunmak için kollarını göğsüne sardı. Claire, Shane'in arkasına dönüp uzattığı elini tuttu. "Hazır mısın?"

"Galiba."

"Arkanı kolla."

Siren sesleri yardımın yaklaştığına işaret ediyordu ama Shane beklemeyecekti. Claire de beklemek istemiyordu. Eve'in sesinde gerçek bir korku vardı.

Birlikte ambara daldılar.

İçerisi duman kokuyordu. Yanık dumanı değil, içe çekilen türden bir dumandı. Claire'in gözleri yandı. Partinin ışıkları etrafa hala renk saçıyordu. Müzik de ambarda gümbürdemeyi sürdürüyordu. DJ her şeyini bırakıp kaçmıştı. Claire titreşimi kemiklerinde hissetti. Hala biraz duyabiliyordu ama kulaklarında tıkaç vardı sanki.

Bazıları kapıya koşamayacak kadar korkmuştu. Claire onların hoparlörlerin arkasında ya da duvar diplerinde saklanmış, hiçbir şey olmamış gibi yapmaya çalıştıklarını gördü. Morganville'de sık izlenen bir strateji. Garip ışıklar yüzünden ayrıntıları seçmek zordu ve kalabalıkta kimsede Eve'in gotik stili yoktu. Çoğu üniversiteliye benziyordu. Okul harçlarının karşılığını alıyorlardı işte.

Yerde yatanlar da vardı. Kıpırdamıyorlardı. Bazılarının yüzü bembeyazdı, gözleri ve ağızları açıktı. Boyunlarındaki diş izleri göze çarpıyordu.

Birkaç tane de vampir yerde yatıyordu. Göğüslerindeki kazıklar, öldükleri anlamına gelmiyordu. Ama bir tanesi kesinlikle ölmüştü -Claire kusmamak için kendini zor tuttu- çünkü başı yoktu. Kalbindeki kazık da hala yerindeydi.

Claire kesik başı birkaç metre ötede görür gibi olsa da yanına gidip bakacak değildi. Shane başka tarafa dönüp müziği boğuklaştıran bir koridora girince Claire şükretti.

Hala konuşulmayacak kadar gürültü vardı. Beyaz ışık parladıkça, duvarlarda kan lekeleri beliriyordu.

Koridor başka bir salona açıldı. Müzik burada çığlıkları bastıracak kadar yüksek değildi. Ya da kavga gürültüsünü.

Shane durup çantayı açtı, yaylı tüfeği çıkarttı ve ağzına yedek bir ok alarak Claire'e, kendisini takip etmesini işaret etti. Claire başını salladı.

Köşeyi dönünce, sesin nereden geldiğini gördüler. Bir grup insan köşeye sıkışmıştı. İçlerinde, yaklaşan vampirlere bağırıp sopa sallayan birlik serserileri de vardı. Claire loş ışığa rağmen, olanları sanki ağır çekimde, yüksek çözünürlükte izliyordu.

Sarışın, atkuyruklu, deri ceketli, genç bir vampir, EEK tişörtlü birini yakalayıp diğerlerinden ayırdı. Çocuk, futbolcu olabilecek bir vücut yapısına sahipti ama vampir onu boynundan tutup havaya kaldırdı.

"Bize saldırıp yaşamaya devam edebileceğinizi mi sandınız?" dedi vampir. "Sen kim olduğunu sanıyorsun et parçası? Burası bizim şehrimiz. Her zaman da öyleydi. Saygısızlığınızın bedelini ödeyeceksiniz."

Sonra yumruğunu sıktı ve çocuğun kaslı gırtlağını kağıt parçası buruşturur gibi büküverdi.

Shane yayı göz açıp kapayana kadar doğrultup ateşledi. Ok, vampirin sırtının sol yanından, kalbinin ortasına girdi.

İki vücut yere aynı anda düştü.

Bütün vampirler dönüp Shane'le Claire'e baktı. Shane ikinci oku takıp çantayı aralarına bıraktı. Claire'in yönlen-

dirilmeye ihtiyacı yoktu. Hemen eğilip çantayı karıştırdı. Ne yazık ki başka yay yoktu fakat bolca ok vardı. Eline geçirdiği oklarla birlikte iki şişe sıvı çıkardı. Gümüş nitrat. Oklardan birini ağzına koyması için Shane'e verdi ve bir şişenin kapağını açtı.

Vampirler tanıdık değildi. Gerçi Claire, Morganville'deki tüm vampirleri tanımıyordu zaten. Karşılarındakiler, şehirde gelişen insan haklarından memnun olmayan, Amelie'yi kaygılandıran vampirler olmalıydı. Vampirlerin, yönetilmeyi ve karşı çıkılmayı sevmediği kesindi.

Az önce o çocuğun ölümüne şahit oldum, diye düşündü Claire. Ama sonra bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Ona hiçbir faydası olmazdı. "Eve!" diye bağırdı. "Eve Rosser!"

Claire, insan kalabalığının uzak ucundan beyaz bir yüzün, kendilerine döndüğünü gördü. Eve bir şey söylemedi, konuşmaya vakit yoktu, çünkü vampirler yaklaşıyordu.

Shane ateş edip beş vampirden birini daha yere serdi ve okunu yerleştirirken, Claire de elindeki sıvıyı kalan dördüne doğru savurdu. Gümüş nitrat vampir tenine değince köpürüp asit gibi kavurdu ve Shane'e bir atış daha yapacak zamanı kazandırdı. Vampir, havadaki oku yana savurup üstlerine atıldı. Claire'le Shane kendilerini iki yana attı. Shane yuvarlanıp dizlerinin üstünde doğruldu ve vampiri göğsünden vurdu. Vampir yine de ona ulaştı. Claire kalp çarpıntılarıyla ikinci şişenin kapağını açarken, Shane tekrar kaçtı ve vampir yere yığıldı.

Hala mücadele eden diğer iki vampir kadındı. Biri, Claire'in annesinin yaşlarında görünüyordu. Saçı beyazlaşmaya başlamıştı ve sert bir yüzü vardı. Diğeri, Claire'den daha büyük değildi. Kızıl saçları kısaydı ve yuvarlak yüzü sevimli bile sayılabilirdi. Ama parlayan gözleri ve sivri dişleri buna imkan tanımıyordu. Claire, Shane'in oksuz kaldığını fark etti. Kalan oklar, üç metre ötedeki çantanın yanındaydı.

Claire oklara koştu. Kızıl vampir gülerek geldi ve bir tekme savurup çantayla birlikte okları da uzak köşeye gönderdi.

Claire gümüş kazığı belinden çıkardı. Korkuyordu ama öfkeliydi de. Eve o kalabalığın arasında köşeye sıkışmıştı. Onca insan ölmüştü. Üstelik tüm bunlar, bir vampirin gururu incindi diye oluyordu.

"Hey!" dedi Shane, yayını yere atıp doğrularak. "Bütün eğlenceyi ona mı bırakacaksın? Haydi Vampirella! Boş durmayalım!"

Daha yaşlı olan vampir hırlayarak Shane'e döndü ve bir örümcek gibi sıçrayarak üstüne uçtu. Sırtüstü yere düşen Shane yuvarlanıp kalkmaya çalışsa da vampir çok güçlüydü. Ağzını açıp tekrar hırlayınca, Claire sıvıyı onun üstüne savurdu. Vampir, yanıklarını görmezden geldi.

Koridordan bir gölge gelip Shane'i ısırmak üzere olan vampiri yakaladı. İkisi birlikte karşı duvara çarptı ve hırlayarak ayağa kalktı.

Michael. Bu haldeyken inanılmaz korkunç bir görünüşü vardı. Çok güçlü görünüyordu. Claire güçlükle yutkundu

ve dikkatini önündeki kızıl vampire çevirdi. O da Michael'ın gelişine en az Claire kadar şaşırmıştı ama hızla toparlanıyordu.

Vampir, Claire'e saldırdı ama tuhaf bir ses çıkararak duruverdi. Başı, sertçe geri çekilmişti.

Vampirin arkasında beliren Eve, iki eliyle onun saçına asılıyordu. "O benim arkadaşım, seni sürtük!" dedi Eve. Claire'in hazırlandığından emin olunca, vampiri kıza doğru itti.

Claire'in gümüş kaplı kazığı işini hemen gördü.

Çığlığı basan vampir, bir an için Claire'le göz göze geldi. Claire korkunç bir hisse kapıldı. Suçluluk duygusu. O yabani gözlerde dehşet, acı ve şaşkınlık vardı. Vampir, Claire'in ayaklarının dibine yığıldı.

Bir zamanlar o da birinin kızıydı. Birinin kız kardeşiydi. Belki de kız arkadaşıydı. Böyle olmayı istememişti belki de.

Kendini kötü hisseden Claire ağlamak istiyordu ama buna vakit yoktu. Shane yanına geldi ve onu kollarına aldı.

"Eve?" dedi Shane. "İyi misin?"

Claire dönüp arkadaşına baktı. Eve iyi görünmüyordu. Gotik makyajı akmış, elbisesi omuzdan yırtılmıştı. Kolunda hala kanayan izler vardı.

Ama Eve'in iyi olmadığı, asıl gözlerinden anlaşılıyordu. Claire kendini tutamayıp Shane'i bıraktı ve arkadaşına sarıldı. Eve de onu sıkı sıkı kucakladı. Nefes alıp verişinden ağlamamaya çalıştığı anlaşılıyordu.

"Artık geçti," diye fısıldadı Claire, onun kulağına. "Gelebildiğimiz kadar hızlı geldik."

Eve başını sallayıp gülümsemeye çalıştı. "Size en az bir hafta kötü laf söylemeyeceğim." Sesi boğuktu ama gözyaşlarına hakim olmuştu. "Teşekkürler." Önce Claire'i, sonra da Shane'i yanağından öptü. Shane gırtlağını temizleyerek geriye kaçtı. "Of, bana erkeklik taslama."

"Mikey!" dedi Shane. "Karşındakinin işini çabuk bitirsen iyi olur! Kız arkadaşın burada beni öpmeye..."

Sözü yarıda kaldı çünkü kavga bir anda bitti.

Michael *kaybetmişti.*

Her şey o kadar hızlı olmuştu ki Claire düşünmeye bile zaman bulamadı. İki vampir iç içe geçmişti, bir saniye sonra Michael kırık bir oyuncak gibi yerde yatıyordu.

Diğer vampir sivri dişlerini göstererek güldü ve dudaklarındaki kanı yaladı. Kandan daha kırmızı gözlerinden delilik okunuyordu. Vampir, Michael'ın hareketsiz bedenini tekmeleyerek yoldan çekti ve yine örümcek gibi sıçrayarak onlara saldırdı.

Birden önlerinde bir varlığın soğukluğunu hissettiler. Beyaz bir el, vampiri havada yakalayıp yere çaldı.

Amelie.

Morganville'in Kurucu'su gelmişti. Hem de ne gelmek. Arkasında en az bir düzine vampir vardı. Claire, Oliver'ı ve tanıdığı birkaç başka vampiri gördü. Hepsi, üniforma gibi uzun, siyah deri ceketler giymişti. Her biri, Kurucu'nun sembolünü taşıyordu.

Amelie beyazlar içindeydi. Loş ışıkta bile parlıyordu. Elbisesi kadar beyaz renkteki saçı taç yapılmıştı.

"Sessiz ol," dedi yerdeki vampire. "Sen değersiz bir ahmaksın ama bu gece daha fazla kan istemiyorum. Seni öldürmeme sebep olma." Amelie'nin buz gibi sesi havayı adeta elli derece soğutmuştu. "Kalk."

Vampir yavaşça doğruldu. Claire, Oliver'ın hareket ettiğini görmedi ama oradaydı işte. Kadının ellerini arkadan kelepçe gibi tutuyordu. "Aptalca bir hareket yapma Partice," dedi. "Kurucu'nun şaka yaptığını sanmıyorum."

"Onu gözümün önünden götürün," dedi Amelie ve yerdeki diğer vampirlere baktı. Claire'in yaktığı vampir, korkuyla kalkıp ayakta durmaya çalıştı. "Bunu da. Diğerlerini bırakın." Shane'in okla vurduklarını gösterdi. Oliver'ın siyahlı adamlarından biri okları çıkardı. İki vampir felçli hallerinden kurtuldu ve öksürüp kan tükürdü.

Yaşayacaklardı.

"Michael," dedi Claire fısıltıyla. Eve sevgilisinin yanına koşup başını kucağına aldı. Michael... Michael ölü gibiydi. Gözleri açık, teni bembeyazdı. Hiç kıpırdamıyordu. Boynunda bir delik vardı ama fazla kan görünmüyordu. Claire, bağırmamak için eliyle ağzını kapattı. Shane'in ellerini omzunda hissetti. Onun da aynı dehşeti yaşadığı belliydi.

Sonra Michael yavaşça gözünü kırptı. Eve haykırdı. "Michael? Michael! Konuş benimle!"

"Konuşamaz," dedi Amelie. Arkalarından gelmiş, Michael'a bakıyordu. Her zamanki soğuk ifadesinde belli

belirsiz bir yumuşama vardı. *Belki de Michael, hala ona kaybettiği aşkı Sam'i hatırlatıyordur*, diye düşündü Claire. Saç renkleri dışında çok benziyorlardı. "Biraz beslendiği zaman düzelir. Adamlarım onu kan bankasına götürür."

"Ben de gitmek istiyorum!" dedi Eve.

"Akıllıca olacağını sanmam. Kanları emilmiş aç vampirlerin ne yapacağı belli olmaz. Yakınınız bile olsa. Michael'ın sonradan pişman olacağı bir şey yaşanmasını hiç istemem."

"Ya bizim sonradan pişman olacağımız bir şey yaşanırsa?" dedi Shane, ağzının içinden. "Ha, doğru. İnsanlar sayılmaz."

Shane'i duyan Amelie gri gözlerini ona dikti. "Öyle bir şey olursa, pişman olmaya da fırsatınız olmaz Bay Collins. Bayan Rosser. Burada neler olduğunu hemen anlatın."

Michael'ın sarı saçlarını okşayan Eve huzursuzca başını kaldırdı. "Bilmiyorum. *Bir vampir saldırısı olabilir,*" diye çıkıştı. "Parti vardı. Sonra birlik çocukları gelip atıp tutmaya başladı. Ardından da bu manyaklar bize haddimizi bildirmeye geldi. Öyle dediler. Bize bir ders verecekleriymiş."

"Anlıyorum," dedi Amelie. "Onları kışkırtacak bir şey yapmadınız, öyle mi?"

"Arkadaşım..." Eve'in sesi titredi. Claire onun yine gözyaşlarını tutmaya çalıştığını fark etti. "Arkadaşım Cory biraz eğlenmek istiyordu. Şu kızıl olan onu yakaladı ve... parçaladı. Cory öldü. Gözümün önünde öldü."

Claire elini, Shane'in hala omzunu tutan eline koydu. "Eve..." Shane, bir şey söylemek istiyormuş ama ne diyeceğini bilemiyormuş gibiydi.

Amelie kısa bir süre bekledi, sonra alçak sesle, "Yaşadıklarınıza ve arkadaşınızın kaybına üzüldüm," dedi. "Yasaları çiğneyenler cezalandırılacak."

Eve'in gözleri bir anda öfkeyle açıldı. "Ceza mı? Kanlı akşam yemeklerini yemeden yatağa gönderilen çocuklar gibi mi? Bir hafta televizyon izleyemeyecekler mi?"

"Cezanın ciddi olacağından emin olabilirsiniz."

"Yetmez!"

Amelie'nin sesi tekrar sertleşti. "Bana yeter, size de yetecek Bayan Rosser. Hepinize yetecek. Anlaşıldı mı?" Cevap beklemeden Oliver'a döndü. Oliver ellerini arkasında birleştirmiş, tutuklu vampirlerin ve insanların götürülüşünü izliyordu. "Burada vampirler öldü. Ayrıntılı bir soruşturma istiyorum."

"Elbette," dedi Oliver, ona dönmeden. "Ben de yasalara uygun cezaların verileceğini umuyorum."

"Efendim," dedi Oliver'ın adamlarından biri. Claire'in kalbine kazık sapladığı kızıl vampirin yanındaydı. "Bunu görmelisiniz."

Oliver oraya gitti ve kaşlarını çatıp kızı inceledi. "Gümüş," dedi diğer vampir. Oliver da başını salladı. Eline lastik eldiven geçirip kazığı çıkardı ve anında yere bıraktı.

Kız nefes almıyor, hareket etmiyor, tepki vermiyordu.

Claire, Shane'in koluna yapışıp bekledi ama vampir hala hareket etmiyordu. Kazığın açtığı deliğin etrafı yanmaya devam ediyordu.

"Ölmüş," dedi Oliver. "Gümüş zehirlenmesi. Beklenmedik derecede alerjisi olmalı."

Onu Claire öldürmüştü.

Ve insanlar için, vampir öldürmenin cezası ölümdü.

5

"Ama meşru müdafaaydı!" diye bağırdı Claire'in yanında oturan iri yarı çocuk. Bunu çok sık ve yüksek sesle söylüyordu. Öfkesinin işe yaramadığını da fark etmiyordu.

Claire'e hep bir cenaze evini anımsatan Yaşlılar Konseyi binasında, gösterişsiz, ahşap duvarlı bir odadaydılar. Odada uzun, cilalı, koyu renk tahtadan bir masa, şık sandalyeler vardı ve elbette pencere yoktu. İki uçtaki birer kapı, Amelie'nin korumaları tarafından tutuluyordu. Claire onları az da olsa tanıyordu ama siyah güneş gözlüklü korumaların yüzlerinden hiçbir şey okuyamıyordu.

Uzun masanın bir ucunda Amelie oturuyordu. Diğerinde ise Oliver vardı. Polis Şefi Hannah Moses'la, babasının pek de eğlenceli olmayan belediye başkanlığı görevini devralan Richard Morrell yan yanaydı. Claire hep, onun iyi biri olduğunu düşünmüştü. Artık genellikle yorgun görü-

nüyordu ve pek gülümsemiyordu. Gerçi Monica Morrell'in ağabeyi olmak, insanda yaşam sevgisi mi bırakırdı?

Masanın diğer tarafında EEK'li, kanlı tişörtlü, kelepçeli, iri yarı bir çocuk ve Claire vardı. Shane, Michael ve Eve içeri alınmamıştı. Claire, Eve'i eve götürdüklerini umuyordu. Kız çok sarsılmıştı ve acilen üstünü başını değiştirmesi gerekiyordu.

Shane tabii ki kalmak istemişti. Amelie gitmeleri emrini verince, Shane'in sağa sola yumruk sallamamasını sağlamak için Claire'in çok dil dökmesi gerekmişti. *Bana bir şey olmayacak*, demişti Claire, çok da içinden gelmeyen bir özgüvenle. *Amelie buna izin vermez.*

Amelie'nin buz gibi suratına bakınca, Claire biraz erken konuştuğunu düşünmeye başladı.

"Olay yerindeki insanların ve vampirlerin ifadelerine göre ikiniz, halkımdan iki kişiyi öldürme suçunu işlediniz," dedi Amelie, sessizliği bozarak. Claire'in yanındaki birlikçi çocuk kıpırdanınca kelepçeler şakırdadı. Bileğindeki deri bileklik, çocuğun Morganville'li bir vampire ait olduğunu gösteriyordu. Claire o vampirin odada olmamasına hayret etti. Kendi adamını ilgilendiren yasal bir durum söz konusuyken, orada bulunması gerekirdi.

"Sizinle başlayacağız, Bay..." Oliver önündeki dosyaya baktı. "Kyle Nemeck. Vampirlerin ve insanların ifadelerine göre, sorunlar birlik grubunuzun ambara girmesiyle başlamış. Vampirler sokakta bir vampire, Ioan ap Emwnt'e saldırdığınızı, onu darp edip soyduğunuzu ve ölüme terk etti-

ğinizi söyledi. Şansınız varmış ki ölmemiş." Oliver o dosyayı kapatıp başka birini açtı. "Bu vampir ise maalesef o kadar şanslı değilmiş." Masaya renkli bir fotoğraf konunca, Claire başka tarafa bakmak zorunda kaldı. Kulüpte gördüğü başsız vampirdi. Bir kere görmek yeter de artardı. "Bu da kayıp organı." Bir fotoğraf daha. Herhalde vampirin başıydı. Claire buna kesinlikle bakmayacaktı. "Arkadaşlarınız onu tutarken siz de başını kesmişsiniz. Söyleyeceğiniz?"

Birlik üyesi Kyle terliyordu. Şimdi daha genç görünüyordu. Çok korktuğu belliydi. "Ben... Efendim... Madam. Meşru müdafaaydı. Peşimize düştüler."

"Bizden birini öldürdüğünüze inanıyorlardı," dedi Amelie. "Yasalara göre her vampir, bu suçu işlemiş birini kanun karşısına çıkarma yetkisine sahiptir. Korunmak için olsun ya da olmasın, eylemleriniz yasal bir takipte bulunan bu grubu intikama yöneltti. Bundan sonra olan insan ölümleri de dahil her şeyden siz sorumlu tutulabilirsiniz. Yanılıyor muyum Başkan Morrell?"

Richard kaşlarını çatmış, önündeki dosyayı okuyordu. Başını kaldırıp doğruca Kyle'a baktı. Kıstığı kahverengi gözlerinde hiçbir sempati belirtisi yoktu. "Doğru," dedi. "Ölenler sadece insan olsaydı, ömür boyu hapis cezası için bastırabilirdim. İşin içinde vampir ölümleri varken yapabileceğim bir şey yok. Sen buranın yerlisisin Kyle. Olacakları bilmeliydin."

Kyle ağlayacak gibi baktı. Oliver fotoğrafları alıp dosyayı kapattı. "Savunma yapacak mısın?" dedi umursamazca.

Kyle ağzını açtı, kapattı, tekrar açtı. "Şey... Bakın, o ilkinin vampir olduğunu bilmiyorduk. Bilsek asla... Yemin ederim ki..."

"İnsan olsaydı aynı şeyi yapardık diyerek mi kendini savunuyorsun?"

"Şey..." Kyle buna verecek karşılık bulamıyordu. "Demek istediğim, sizden biri olduğunu bilmiyorduk," diye kekeledi.

"Faydasız," dedi Oliver. "Ya öldürmeyi başardığınız vampir? Onun da ne olduğunu bilmediğinizi mi iddia edeceksin? Bana kalırsa onu gayet iyi tanıyordun. Ne de olsa adı bilekliğinde yazıyor."

Claire'in ağzı açık kaldı. Kyle, Koruyucu'sunu öldürmüştü. Claire bununla ilgili bir yasa olup olmadığını bilmiyordu ama varsa, cezanın korkunç olacağı kesindi.

Kyle sustu. O kadar beyazdı ki kendisi de bir vampire benzemişti.

"Eee?" dedi Oliver. "Evet mi hayır mı? Kafasız bırakmadan önce, o vampirin Koruyucun olduğunu biliyor muydun, bilmiyor muydun?"

"Ben... Işıklar... Hayır, bilmiyordum. Arkadaşlarıma saldıran bir vampir olduğunu düşünüyordum sadece." Yutkundu. Sesi iyice cılızlaşmıştı. "Özür dilerim."

"Özür, bütün yaptıklarını affettirir, değil mi? *Yedi yüz altmış yaşındaydı.* Ama sen özür diliyorsun." Oliver birden ayağa kalkınca, sandalyesi arkasındaki duvara çarptı. "İnsanlara yumuşak davranmanın bizi getireceği nokta bu Amelie.

Benim oyumu zaten biliyorsun. Suçlu. Bu saçmalığa yeterince katlandım."

"Ya Claire?" dedi Amelie alçak sesle. "Benzer bir suçla itham ediliyor."

Oliver kapıya giderken, kısacık bir an tereddüt etti. "Suçlu," dedi arkasına bakmadan. "Bu işi bize ya da polise bırakmalıydı. Başka bir karara varmam iki yüzlülük olmaz mı?"

Koruma onun geçmesine izin verdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Claire zar zor nefes alıyordu. *Suçlu*. Kendini koruyordu. Arkadaşlarını koruyordu. Oliver bunu gayet iyi biliyordu.

"Başkan Morrell," dedi Amelie. "Bay Nemeck için oyunuz?"

Richard yavaşça ayağa kalkıp avuçlarını masaya dayadı ve Kyle'a baktı. "Suçlu. Kusura bakma Kyle ama bana seçenek bırakmadın."

"Şef Moses?"

Hannah da ayağa kalktı. Amelie gibi soğuk görünüyordu. "Kyle," dedi. "Önce bir soru. Kimi öldürdüğünü bilmediğine yemin eder misin?"

"Evet, yemin ederim!"

Claire bile çocuğun yalan söylediğini anlayabiliyordu. Kyle ne yaptığını iyi biliyordu ve o kargaşada yırtacağını düşünmüştü.

Hannah başını iki yana salladı. "Hiç hoşuma gitmese de tamamen suçlu."

Amelie bir an duraksadıktan sonra ayağa kalktı. "Morganville'deki en büyük suçu işlediğine oy birliğiyle karar verildi Kyle Nemeck. Kendi Koruyucu'nu öldürdün. Daha gaddarca cezaları insanlarla uyum adına yasaklamıştım ama senin hak ettiğin şiddette cezalandırılmandan başka yol göremiyorum. On gün ve gece boyunca Kurucu Meydanı'nda, kafeste tutulacaksın. Herkes gelip işlediğin suçu görecek. Sonra da geleneksel yöntemle öldürüleceksin. Ateşle."

"Hayır!" diye bağırdı Kyle, sandalyeden fırlayarak. "Bana bunu yapamazsınız! Olamaz! Hayır!"

Claire ayağa kalktı. Kelepçesi yoktu. Böylesi, ona daha çok saygı duyduklarının bir göstergesi olabilirdi. Ya da ondan hiç korkmadıklarının. "Bunu yapmayın. Lütfen yapmayın," dedi Amelie'ye bakarak.

"Beni öldürmeye çalışmaktan sonraki en büyük suçu işledi," dedi Amelie. Claire'in karşısında, bazen nazik olabilen Amelie'den eser yoktu. "Öyle zamanlar vardır ki kişi, zayıflık göstermeden merhamet gösteremez. Zayıflık, daha çok nefret getirir." Korumalarına işaret verdi. "Onu kafese götürün."

Claire itiraz etmek için yine ağzını açınca, Richard'la Hannah'nın uyarıcı bakışlarını gördü. Hannah eliyle oturmasını işaret edip ağzını oynatarak, *aptallık etme*, dedi.

Claire sandalyesine gömülürken, Kyle dışarı çıkarıldı. Claire kendini kötü hissediyordu ve kızmıştı. Ama en çok da korkuyordu. Korumalar meşgulken kaçmayı deneyebi-

lirdi, Shane'i bulurdu, sonra da... Sonra ne olacaktı? Morganville'den de mi kaçacaklardı? Claire bunu denemenin bile nelere mal olacağını biliyordu. Güvenlik önlemleri üst seviyedeydi ve giderek de artıyordu.

Zaten Amelie hala bakıyordu. Daha kapıya yaklaşamadan onu yakalardı.

"Sana gelince," dedi Amelie, Kyle'ın çığlıkları koridorda uzaklaşırken. Bu sefer kadın bir koruma içeri girip kapıyı kapattı.

Kurucu sıkıntıyla iç çekip arkasına yaslandı. Sanki başka biri olmuştu. Rahatsızlık duyuyor gibiydi, mutsuz ve hüzünlüydü. Hannah'yla Richard da oturdular. "Claire, çok talihsiz bir durum bu. Farkındasın, değil mi?"

Claire başını sallarken, *talihsiz olan benim, ama orasını söylemiyor,* diye düşündü.

"Kyle'ı sertçe cezalandırmışken sana hoşgörü gösterebilirim. Hafifletici sebepler var. Belli ki kendi hayatını kurtarmaya çalışıyordun, tüm tanıklar bunu doğruluyor. Öldürdüğün vampir, aşırı şiddet eylemleriyle biliniyor. Bir süredir onun beslenme alışkanlıklarını nasıl kısıtlasak diye düşünüyorduk. Sevincimi göstermem uygun olmaz ama bana bir iyilik daha yaptığını bilmelisin."

Amelie'nin sıska, beyaz parmakları masada tıkırdadı. Bir süre kısık gözlerle Claire'e baktıktan sonra, Richard Morrell'e döndü. "Sen ne diyorsun?"

"Meşru müdafaa. Alışılmadık bir durum ama çok sayıda emsal var. Bir kez ben de aynı eylemde bulunmuştum ve

beni haklı görmüştün. Ona bir ceza verilmesini doğru bulmuyorum."

Amelie gözlerini kırpmadan Richard'a baktı, sonra dikkatini Hannah'ya verdi. "Ya sen?"

"Suçlu değil," dedi Hannah. "Morganville'deki kuralları değiştirdin. İnsanlara, vampirlerin canına mal olsa bile kendilerini savunma hakkı verdin. Claire'in yaptığı, yasalara aykırı değil. Hem kendisinin hem o salondaki bazı insanların hayatını kurtardı."

Amelie bir an gözlerini kapattı ve "Kendini savunurken ölümcül olmayan yöntemler izlemeni tercih ederdim," dedi. "Ama haklı olduğunu inkar edemem. Gelenekler karşıma dikilecek. Vampirler için şiddetli bir güçtürler. Kyle'ın yanına, kafese konmaman gerektiği konusunda vampirleri ikna etmem güç olacak. Oliver oyunu verdi bile. Onun oyuna karşı çıkmak zorundayım."

Amelie söylemese de Claire, kızgın bir Oliver'a karşı çıkmanın hiç kolay olmadığını biliyordu. Amelie'yle Oliver, geçmişte Morganville'in iktidarı için çatışmıştı. Aralarında artık saygılı bir ilişki olsa da böylesi, tekrar kavga etmeyecekleri anlamına gelmezdi.

Amelie gözlerini açtı. "Morganville'in kurucusu olarak, Claire Danvers'ı cinayetten suçsuz buluyorum. Ne var ki tüm suçlamalardan beraat etmedi. Claire, sana iki seçenek sunuyorum. Birincisi, yardımına ihtiyaç duyulan tamirat işleri için Myrnin'in emrine verilmen. Bu süre zarfında laboratuvarı terk edemeyeceksin ve Myrnin, işlerin bitti-

ğine kanaat getirene kadar ne aileni ne de arkadaşlarını görebileceksin. Sana yiyecek ve su verilmesine ise izin veriyorum."

Claire yutkundu. "İkinci seçenek ne?"

"Kurucu Meydanı'nda senin yerine cezalandırılmak üzere birini seçebilirsin," dedi Amelie. "Arkadaşlarından ya da ailenden birini. Kyle'la aynı şekilde cezalandırılmayacak ama yine de ağır bir ceza görecek."

Bir *vampir* ağır diyorsa, Claire o cezayı düşünmek bile istemezdi. Kendisi yerine arkadaşlarından birini seçmek mi? Annesi ya da babasını seçmek mi? Böyle bir şey yapamazdı. Asla.

"İyi düşün," dedi Amelie. "İlk seçenek daha akla yakın gelebilir ama iş bitene kadar uyku, dinlenme ve iletişimi unutacaksın. Sorun, Myrnin'in bana anlattığı kadar karmaşıksa, böylesi de bir çeşit ölüm cezası sayılır."

"En azından risk bana ait olur," dedi Claire. "İlkini seçiyorum."

Hannah yüzünü asarak sıkıntıyla iç çekti. Richard başını iki yana salladı. "Kayıtlara geçsin, ben bu karara itiraz ediyorum," dedi. "O suçlu değil. Yasaları vampirlerin yararına eğip büküyorsun."

Amelie solgun kaşlarını kaldırdı. "Elbette," dedi. "Morganville hala benim şehrim Richard. Bunu hep hatırlasan iyi olur."

"Öyleyse neden bizi buraya oturtuyorsun? Her şey meşru görünsün diye mi?" Richard sandalyesini geri itti.

tg: kaktusunx

"Çocuk masum. Sen de istediğini elde etmek için manipülasyon yapıyorsun."

Amelie bu kez cevap vermeye tenezzül etmedi ve korumaya döndü. "Bence Başkan Morrell ve Şef Moses'ın buradaki işleri bitti. Lütfen onları dışarı çıkar."

Vampir kadın başını sallayıp kapıyı açtı ve ikisine dışarıyı gösterdi. Hannah itiraz edecek gibi duruyordu ama başını iki yana sallama sırası Claire'deydi. *Yapma*, dedi ağzını oynatarak. *Ben iyiyim.*

"Hayır, değilsin," diye mırıldandı Hannah. Richard elini onun omzuna koydu ve birlikte dışarı çıktılar.

İçeride sadece Claire ve Amelie kaldı. Ne koruma vardı ne bir tanık.

"Cezamı başkasına yüklemeyeceğimi biliyordun," dedi Claire. "Neden sorma zahmetine girdin ki?"

"Çünkü sormasaydım, Oliver sormamı isterdi," dedi Amelie. "Ben sordum, sen seçtin. Oliver'ın sonuca itiraz etme şansı pek kalmadı."

"Tüm bunlar senin için iyi olmadı, değil mi?"

Amelie başını eğip ellerine baktı. "Olanlara sevinecek halimiz yok tabii. Oliver, genç insanların davranışlarından ve giderek artan özgürlüklerinden hiç memnun değil. Onu suçlayamam doğrusu. Ben de değilim. İnsanların vahşi hayvanlar gibi sürüler halinde dolaşmasına, halkımıza zarar vermesine ve gözlerini kırpmadan cinayet işlemesine izin veremeyiz. Böylesi, bizi mahveder. Bazı önlemler alınmalı."

"Neden? *Vampirlerin* bunları yapmasına izin veriyorsunuz ama."

"Aynı şey değil."

"Ama bazı şeylerin değişeceğine dair söz verdin! Sam'in cenazesinde söz verdin!"

Amelie başını kaldırıp kıza baktı. "Haddini bil Claire. Ben ne dediğimi biliyorum. Sam burada olsa o da aynı şeyi söylerdi. Üzülse de benimle aynı fikirde olurdu. Sen onu tanımıyorsun. İnsan haklarına ve sorumluluklarıma dair bana ders vermeye kalkma."

Amelie'nin gözlerinde, Claire'i ürperten huzursuz bir ateş vardı. Claire gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. "Yemek molası verebileceğimi söyledin. Yemek için eve gidebilir miyim?"

"Myrnin sana yiyecek sağlayacak. Bunu garanti ederim."

"Herkese... Herkese ne diyeceğim? Shane, Michael, Eve, ailem?"

"Hiç," dedi Amelie. "Çünkü onlarla konuşmayacaksın. Buradan çıkınca doğruca Myrnin'in laboratuvarına gidip çalışmaya başlayacaksın. Seçiminden haberdar olması gerekenlerle ben konuşurum."

"Acımasızlık bu."

"Merhamet bu," dedi Amelie. "Vedalaşırken canını yakacak gözyaşlarından kurtarıyorum seni." Bir an duraksadı, sonra alçak sesle devam etti. "Ve çalışmalarında beni hayalkırıklığına uğratırsan, yemin ederim ki onları bir daha hiç göremezsin."

"Ama..." Claire söyleyecek kelime bulamıyordu. Sonra birden dili çözüldü. "Yani makineyi tamir edemezsem beni *öldüreceksin*, öyle mi?"

Amelie cevap vermeden boş gözlerle uzaklara baktı. Claire doğru anladığından emindi. Amelie sonuç bekliyordu, yoksa...

Kadın koruma geri dönünce Amelie, Claire'i işaret etti. "Onu Myrnin'e götürün. Durmak yok. Kimseyle konuşmayacak. Ben Myrnin'e yapılması gerekenleri bildiririm."

Koruma, Claire'e kalkmasını işaret etti. Rahatsız sandalye, Claire'e birden en rahat koltuk gibi geldi. Korkuyordu ve eve gitmek istiyordu. "Amelie? Ya yapamazsam? Ya başaramazsam? Çünkü ne de olsa böylesi çok gerçekçi bir ihtimal."

Amelie bir süre konuşmadı. Ayağa kalktı ve Claire'e adeta milyonlarca kilometre öteden baktı. "Başarmalısın. Bu şehir korumasız kalmaya devam ederse, bunun sonuçları çok ciddi olur. Sana verebileceğim tek şans bu Claire. Değerini ispatla ve yaşa. Başarısız olursan, ne kadar kötü görünürse görünsün, ikinci seçeneği reddettiğine pişman olursun."

Amelie arkasına bakmadan odadan dışarı süzüldü. Claire yavaşça doğrulup titreyen bacaklarını sınadı ve kapıda bekleyen korumanın yanına gitti.

"Adın ne?" diye sordu kadına.

"Seni ilgilendirdiği kadarıyla bir adım yok," dedi vampir. "Yürü."

Claire, Myrnin'in laboratuvarını bir hapishane olarak hiç düşünmemişti. İsimsiz vampir koruma -Claire ona kendi kendine Charlotte adını takmıştı- kızı konsey binasının altındaki otoparka götürdü ve standart bir vampir arabasına bindirdi. Hiç konuşmadan yola çıktılar. Day Evi'nin yanındaki sokağın girişinde indiler. Karanlıktı, hiç ışık yanmıyordu. Gökte ay batıyor, her şeyi geceye terk ediyordu.

İki yandaki tel örgüler giderek daralıyor ve laboratuvarın girişindeki kulübeye bağlanıyordu.

Tüylü, kırmızı, dev gibi bir şapka ve pelerin takmış olan Myrnin, kapının önünde bekliyordu. Charlotte'u başıyla selamladı ve Claire'i kolundan tuttuğu gibi içeri soktu. Kapıyı içeriden kilitledi ve kızı koşar adım merdivenden indirerek laboratuvara götürdü.

Şapkayla pelerini çıkarıp ortaçağdan kalmışa benzeyen bir koltuğa attı ve ellerini beline dayayıp dönerek Claire'e baktı.

Üstünde temiz, beyaz bir gömlek, parlak mavi bir yelek ve siyah pantolon vardı. Uçları biraz sivriydi ama ayakkabıları bile normaldi. Temiz saçları omuzlarına düşmüştü ve bakışları berraktı.

"İşleri çok fena karıştırdın," dedi. "Amelie sorumluluklarımı çok net olarak belirtti. Artık Bay Uslu Vampir yok Claire. Çalışacaksın, hiç durmadan çalışacaksın. Ta ki Morganville'in son güvenlik sistemi de aktif olana kadar. Sana yemek ve su vereceğim ama dinlenmene izin yok. Bana kalırsa böylesi çok acımasızca ama kimse bana fikrimi

sormadı. Benden tek istenen, bu duruma uygun hareket etmem, ki edeceğim. Kaç saattir ayaktasın?"

"Şey..." Claire'in beyni pek iyi çalışacak durumda değildi. "On sekiz falan herhalde."

"Kabul edilemez. Hiçbir gelişme kaydedemeden ya bayılırsın ya delirirsin. Kimse, bana çalışmaya başlamadan önce seni dinlendiremeyeceğimi söylemedi. Yemeğini getireceğim, sonra da yatacağız. Seni uygun bir saatte kaldırırım." Myrnin'in yumuşayan bakışları hüzün doluydu. "Üzgünüm Claire. Ama Amelie iki ateş arasında. Oliver'ı ve giderek artan destekçilerini tatmin edecek kadar acımasız olmaya çalışırken, bir yandan da sana kendini affettirip topluma yararlı olma fırsatı sağlamak istiyor. Başarısız olursan, büyük ihtimalle Amelie bana bir fırsat verip seni..." Söylememesi gereken bir şey söylediği belliydi. Durup omuz silkti. "Bana da bir fırsat verebilir. Her neyse. Yemek. Hamburger mi, sosisli sandviç mi tercih edersin?"

Sosisli sandviçler kıza Shane'i hatırlattı. Ağlamak istiyordu. Haberlerin onu nasıl etkileyeceğini biliyordu. Delirecek, aptalca şeyler yapmaya kalkacaktı. Michael'la Eve onu zapt edebilseydi bari. "Hamburger," dedi. "Galiba."

"Patates kızartması? Kola? Gençler hala bunları seviyor, değil mi?"

Claire üzüntüyle başını salladı. Myrnin elini uzatıp beceriksizce kızın omzuna vurdu. "Başın öne eğilmesin ufaklık," dedi. "Sana güveniyorum. Daha doğrusu bize. Beş dakikaya dönerim." Claire, onun yüzüne baktı. "Ben

yokken kaçmaya kalkarsan neler olacağını söylememe gerek yok, değil mi? Emin olmak için seni kafese koyabilirim."

"Gerek yok," dedi Claire. "Burada kalacağım."

"Güzel. Çünkü kaçmayı başarırsan, Amelie'nin emirleri gereği arkadaşların ve ailen tutuklanıp o sersem çocuğun yanına konacak. Anladın mı?"

Claire'in gözlerine yakıcı yaşlar doldu. "Anladım," dedi. "Kaçmayacağım."

"Senden de bunu beklerdim. Yine de söylemek zorundaydım."

Claire'in patronuna duyduğu öfke biraz da olsa azaldı. Myrnin şapkasıyla pelerinini alıp vampir hızıyla merdivenleri çıkarak gözden kayboldu.

Claire antika koltuğa çöküp başını ellerinin arasına aldı. Ne kadar yorulduğunu fark etmemişti. Kasları sızlıyordu, kafasının içi arı kovanı gibiydi. Myrnin, elinden geldiğince nazik davranmıştı. Claire dinlenirse bir, belki de iki gün çalışabilirdi.

En çok kırk sekiz saat sonra konsantrasyonunu kaybeder, hata yapmaya başlardı.

Hata yapamazdı. Başarısız olamazdı.

Hiç istememesine rağmen gözyaşları boşaldı. Ne kadar ağladığını bilmiyordu. Patates kızartması kokusuyla kendine geldi. Doğrulup gözlerini sildi. Myrnin, o gülünç şapkayla karşısında dikiliyordu. Pelerinini bir yere bırakmıştı.

Yağlanmış bir kese kağıdı ve dev gibi bir karton bardak uzattı. Claire önce kolayı içti. Lezzetli, buz gibi kola. Kendini daha iyi hissetmeyi başardı.

"Beni izle," dedi Myrnin. "Ye, sonra da dinlen."

Kalkıp Myrnin'in peşinden laboratuvarın arkasındaki, asma kilitle kapalı tutulan kapılara yürüdü. Myrnin cebini karıştırdı ve demir bir anahtar çıkarıp kapıyı açtı. Şapkasını çıkarıp eğilerek selam verdi. Claire bu harekete neredeyse gülüyordu.

Küçük bir odaydı burası. Küçük bir masası ve beyaz çarşaflı, ufacık bir yatağı vardı. Loş ışıkta duvar halıları seçilebiliyordu. Myrnin yere de renkli kilimler koymuştu. Odanın garip bir hoşluğu vardı.

"Burası senin yatak odan mı?" diye sordu Myrnin'e dönerek. Myrnin doğrulup kırmızı şapkasını takınca, tüyler ileri geri sallandı.

"Aklına tuhaf düşünceler gelmesin," dedi vampir. "Öyle şeyler için fazla genç ve masumum."

Geri geri gidip kapıyı kapattı. Claire kilidin sesini duydu. Birden paniğe kapıldı. Ne kadar güzel görünürse görünsün, burası bir *hapishaneydi*. Anahtar Myrnin'deydi ve vampir, yarın Claire'in orada olduğunu hatırlamayabilirdi bile. Kız, elindekileri masaya bıraktı ve koşup kapıya vurmaya başladı. "Hey! Kaçmayacağım dedim ya! Yemin ederim kaçmam!"

Cevap beklemiyordu ama Myrnin içeri seslendi. "Senin iyiliğin için Claire. Yemek ye, dinlen. Yarın sabah görüşürüz."

Claire sonrasında ne kadar bağırsa da yanıt gelmedi.

Öfkesi zamanla azaldı ama korkusu olduğu gibi duruyordu. Masaya oturdu ve hamburgerle patates kızartmasını aldı. İlk ısırığa kadar, acıktığının farkında değildi. Son kırıntısına kadar her şeyi silip süpürdü. Daha kolası bitmeden uykusu geldi. Myrnin kolaya ne koymuştu acaba? Yatağa zor ulaştı ve karanlık bir uykuya daldı.

6

Ertesi gün, Myrnin'in getirdiği kahvaltıyla başladı. Işık, yeni uyanan Claire'in gözlerini alırken, Myrnin kahvaltıyı masaya koydu. "Bana ilaç verdin," dedi Claire, ona surat asarak.

"Sadece biraz," dedi Myrnin. Kadifeye benzeyen rengarenk bir gömlek, kareli pantolon ve parmakarası terlik giymişti. "Uyudun mu?"

"Bana bir daha ilaç verme."

"Zaten uygun olmaz. İşimiz bitene kadar uyumaman gerekiyor."

"Hatırlatma." Claire kalkıp gerinirken içinden, *keşke giyecek temiz bir şeylerim olsa,* diye geçiriyordu. Üstündekiler kırışmış ve kokmaya başlamıştı. Myrnin farkına varmazdı gerçi. "Kahvaltıda ne var?"

"Donut," dedi Myrnin neşeyle. "Donuta bayılırım. Ve kahve."

Claire kahveden o kadar da emin değildi ama krema, şeker ve çikolata kaplı donutların yardımıyla onu da içti. Kafeinin faydası olacağı kesindi.

Ne yazık ki kahvaltı çok kısa sürdü.

Kendisini neyin uyardığını bilemiyordu, uzun süre Myrnin'in yanında bulunmak ona bir tür altıncı his kazandırmıştı sanki. Belki de Myrnin'in bir süredir ses çıkarmaması dikkatini çekmişti. Vampirin kapıda dikildiğini gördü. Kapkara gözlerle Claire'i seyrediyordu. İfadesi... hüzünlü müydü? Claire emin olamadı.

Myrnin ona acı acı gülümsedi. "Bana birini hatırlatıyorsun."

"Kimi?"

"Bilmek sana iyi gelmeyecek."

Claire zaten tahmin edebiliyordu. "Ada," dedi. "Ada'yı düşünürken baktığın gibi bakıyorsun."

"Ne demek istediğini anlamadım."

"Onu özlemişe benziyorsun," dedi Claire. "Özlüyorsun, değil mi?"

Myrnin'in gülümsemesi, sürdürecek gücü kalmamış gibi yok oldu. "Ada çok uzun süre benim arkadaşım ve iş ortağımdı. Aramızda çok büyük bir... saygı vardı. Evet, onu özlüyorum. Sana garip gelebilir ama gittiği andan beri onu özlüyorum."

Gitmek üzereymiş gibi yaslandığı yerden doğruldu. Onun o acılı ifadeyle gitmesine, Claire'in gönlü razı olmadı. "Nasıl tanışmıştınız?"

Claire'in sorusu Myrnin'i ve gülümsemesini geri döndürdü. "Onu önce duydum. Bildiğin gibi çok zekiydi. Hem zeki hem güzel hem de zamanının ilerisinde biriydi. Hesap yapan makine kavramını anlıyordu ve insanlar da dahil pek çok önemli şeyin öğrencisi olmuştu. Öyle tanıştık işte. Londra'da bir gece beni kalabalığın arasında görüp tanıdı. Sonra da ne olduğumu öğrenmek istedi. Anlamıştı yani. Büyülendi. Şaşırmamak gerek, ne de olsa babası ve arkadaşları gerçek gotiklerdi." Claire boş boş bakıyor olmalıydı. Myrnin iç çekti. "Anlamadın mı çocuk? Lord Byron? Percy Shelley? Mary Shelley? John Polidori?"

"Şey... *Frankenstein*?"

"Evet, o Mary'nin eseriydi. Doktor Polidori de benzer bir edebiyat eseriyle tanındı. Vampirlerden bahsediyordu. O yüzden Ada, sıradan biri gibi bakmıyordu. Çok da inatçıydı. Çok geçmeden..." Myrnin susup Claire'e sertçe baktı. "Yakın arkadaş olduk."

"Ben *beş* yaşında bile değilim."

"Peki, nasıl istersen öyle anla. Yakınlaştık. Bu noktada tartışmayı kesiyorum." Gırtlağını temizleyip başka tarafa baktı ve "Teşekkürler," dedi.

Claire yağlı donut kağıtlarını toplarken durdu. "Neden?"

"Bunları düşündürdüğün için," dedi Myrnin usulca. "Onu gerçekten özlüyorum." Şaşkınlıktan kurtulmak ister gibi başını salladı. "Yeter. Sen sokaklarda başını belaya sokarken, kaydettiğim gelişmeleri sana göstereyim."

"Ama ben..."

"Claire." Myrnin kıza azarlar gibi baktı ve parmağını dudağına koydu. "Ben konuşurken sus. Gevelemenle geçirecek vaktimiz yok."

Bir açıdan haklıydı. Claire başını salladı ve vampirin peşinden en yakındaki laboratuvar masasına gitti. Masadakiler, gri bir bezle gizlenmişti. Myrnin, numarasını sergileyen bir sihirbaz gibi bezi kaldırdı. "Ta-ta!"

Claire'in son gördüğünden daha kötü görünüyordu. Uyumsuz, rastgele nesneler, mantıksızca biraraya getirilmişti sanki. Her yer, birbirine dolanmış kablolarla doluydu. Kablolar renkli olduğu için, karşılarında adeta bir gökkuşağı duruyordu.

Claire'in aklına, söyleyecek tek şey geliyordu. "Ne bu?"

"Şehrin sınırlarındaki bariyerleri harekete geçirmek için yaptığım son girişim. Başka ne olacak? Bak, buraya vakum pompaları ekledim. Burada da yeni bir çark tertibatı ve..."

"Myrnin, dur. Sadece... Dur." Claire bir an gözlerini kapatıp *Kesinlikle öleceğim* diye düşündü, sonra tekrar Myrnin'e baktı. "En baştan başlayalım. Girdi neresi?"

"Enerjinin sisteme girdiği noktayı mı diyorsun?"

"Evet."

"Burada." Aletin ortalarında bir yere dokundu. Pirinç bir huniye, hatta klaksona benziyordu.

"Peki. Sonra enerji... nereye gidiyor?"

"Belli değil mi? Değil mi? Devlet okullarının haline ağlamak istiyorum." İki kabloyu işaret etti. Bir tanesi birtakım tüplere doğru gidiyordu. Tüpler de saate benzer bir

şeye bağlanıyordu ama cihazın üstünde sayı yoktu. "Gündüz vakti gücü topluyor ama en güçlü haline, ayın etkisiyle gece ulaşıyor. Onun için, ay döngüsüyle titreşen parçalar kullandım. Kusursuz bir salınım yakalamak için, gündüzle geceyi, farklı elementlerin etkilerini dengelemeye çalıştım. Her şey ortada."

Eğer *manyaksanız.*

Claire iç çekti. "Baştan başlamak zorundayız. İlk parçadan başlayıp yeniden yapacağız. Adım adım gideceğiz ve sen bana neyin ne işe yaradığını anlatacaksın. Tamam mı?"

"Baştan başlamaya gerek yok. Ben zaten..."

"Myrnin," diye araya girdi Claire. "Gevelemeye vakit yok, unuttun mu? Bu şeyi sökmek bütün günümüzü alacak ama ne yaptığını anlamam gerekiyor. Gerçekten."

Myrnin düşüncelere dalarak uzun uzun Claire'e baktı, sonra memnuniyetsizce başını salladı. "Öyle olsun," dedi. "Haydi başlayalım."

Myrnin'in çılgın makinesinin otopsisi, Claire'in Morganville'de yaptığı her şeyden daha garipti. Gerçek bir rekordu bu. Bazı parçalar kaygandı ve... canlı gibiydi. Bazıları buz gibiydi. Bazıları Claire'in parmaklarını yakacak kadar sıcaktı. Sebebini sormanın bir faydası yoktu. Myrnin'in bilimden simyaya kayan açıklamaları, Claire'in anlayabileceği şeyler değildi. Makineyi sistemlice parçalayıp her parçayı numaraladılar ve bağlantıların şemasını çıkardılar. Şehrin etrafında bir algılama alanı oluşturacak, ikici aşama olarak, geçmeye çalışan araçların çalışmasına engel

olacak, üçüncü olarak da gerektiğinde hafıza silecek bir makine için...

Akıl alacak gibi değildi. Claire, Myrnin'in yaptıklarını kısım kısım anlayabiliyordu. Algılama alanı fazla karmaşık değildi. Bir aracın elektrik sistemini kapama yolunun mekanik bölümünü de çözebilmişti. Geriye en zoru, insan beyninin nasıl değiştirileceği kalıyordu. O kısım fazlasıyla *acayipti.*

Saatler sonra, fazla soğuk görünen bir vakum tüpüyle uğraşırken, Claire bir şey gördü. Sanki içine doğmuştu. Bazen yüksek fizik problemleriyle boğuşurken yaşadığı o anlara benziyordu. Hesap ya da mantık değil, tamamen içgüdüydü.

Myrnin'in ne yaptığını gördü. *Çok güzeldi.*

Çılgıncaydı ama çok güzel bir çılgınlıktı bu. Myrnin'in parmağını soktuğu her şey gibi, burada da temel fizik kuralları bükülüyor ve başka bir şeye dönüşene kadar zorlanıyordu. *O bir dahi,* dedi Claire içinden. Bunu zaten biliyordu ama... Karşısında bambaşka bir eser vardı. Myrnin'in her zamanki dehasının ve tuhaflığının ötesinde bir eser.

"Çalışacak," dedi Claire. Sesi, kendine bile garip geldi. Vakum tüpünü dikkatle yerine yerleştirdi.

Ayaklarını sehpaya uzatmış, koltukta oturan Myrnin başını kaldırıp baktı. Bir zamanlar Benjamin Franklin'e ait olabilecek küçük, kare gözlüğüyle bir kitap okuyordu. "Elbette çalışacak," dedi. "Ne bekliyordun ki? Ben ne yaptığımı biliyorum."

Şaklaban gibi giyinen, vampir tavşan terlikli biri söylüyordu bunu. Ayaklarını bir schpaya koymuştu ve iki tavşanın da kırmızı ağızlarındaki sivri dişleri ortadaydı.

Claire coşkuyla gülümsedi. "Başka bir şey beklemiyordum. Öğle yemeği ne zaman?"

"Siz insanlar sürekli yemek derdindesiniz. Çorba yaparım. Çalışmaya devam ederken yersin." Myrnin kitabı bir kenara bırakıp laboratuvarın arkasına yürüdü.

"Zehirler için kullandığın kapları kullanma!" diye seslendi Claire, vampirin arkasından. Myrnin beyaz elini salladı. "Çok ciddiyim!"

Tekrar makineye baktı. O içe doğma anı geçmişti ama heyecan hala duruyordu. Claire sıradaki parçayı tutacak vidalarla işe koyuldu.

Çok yorulmuştu ve saatin kaç olduğunu bilmiyordu. Myrnin'in laboratuvarında zaman diye bir şey yoktu. Lambalar sürekli yanıyordu. Pencere yoktu, duvar saati yoktu. Claire ne zamandır o masanın başında olduğunu tahmin bile edemiyordu. Günler geçmişse şaşırmazdı. Bir tek, tuvalete gittiğinde oturabiliyordu. Myrnin bile, Amelie'nin tuvaleti yasakladığını sanmadığını itiraf etti.

Myrnin ona sürekli bardakla bir şeyler getiriyordu. Acıktığında çorba. Kahve. Gazoz. Bir kereliğine portakal suyu getirdi ve Claire, kendini güneşe çıkmış gibi iyi hissetti. Gerçi güneşin nasıl bir şey olduğunu zar zor anımsıyordu.

Çok yorgundu. Aletleri, acı içindeki elinde zor tutuyordu. Sırtı ağrıyor, bacakları titriyordu. Masa yüksek olduğu

için oturarak çalışamıyordu. Bir saniye oturmaya kalksa, Myrnin hemen yanında bitiyordu.

Yine oturma niyetiyle yöneldiği tabureyi, Myrnin bir tekmeyle laboratuvarın diğer ucuna yolladı. "Hayır!" diye bağırdı. "Bu durum benim hoşuma gidiyor mu sanıyorsun?"

"Yapamıyorum!" diye haykırdı Claire, dolu gözlerle. "Myrnin, çok yoruldum! Oturmam gerek. Lütfen oturmama izin ver! Amelie'nin haberi olmaz!"

"Olur," dedi bir ses, depo kapılarının birinden. Claire gözlerini kırpıştırıp baktı. Oliver duvara dayanmış duruyordu. "Daima seni gözleyen birileri olacak Claire. Bu cezayı sen seçtin, dayanmak zorundasın. Bana kalırsa dayanamayacaksın. İşin bitmesine daha çok varken yere yığılacaksın. Amelie'nin sana merhametli davranma lüksü olmadığını ikimiz de biliyoruz. Bu şefkat saçmalığına hiçbir zaman taraftar olmamıştım zaten." Claire Kurucu Meydanı'ndaki kafeste olmadığı için, Oliver hala kızgındı anlaşılan. Claire, kendisini bile şaşırtan bir öfkeye kapıldı. O an elinde bir kazık olsa Oliver'a saplar, sonucunu da düşünmezdi.

İşe döndü. Nasıl olduysa konsantrasyonunu tekrar sağladı. Tüm parçalar netleşti.

Claire dakikalar ya da saatler sonra, Oliver'ın orada olmadığını fark etti. Myrnin de yoktu. Tüm sandalyeleri uzaklaştırmıştı. Claire, birkaç metre bile yürüyebileceğinden emin değildi.

Myrnin laboratuvarın diğer tarafında başını eğip kollarını göğsünde birleştirmiş, volta atıyordu. Heyecana kapılmı-

şa benziyordu. Claire yorgunluktan etrafı renkler ve çizgilere bulanmış halde görüyordu.

Myrnin bir şeyler mırıldanıyordu. Claire onu duymak için çabaladı.

"Böyle olsun istemedim," diyordu Myrnin. "Hiç istemedim. Acı çekmesine katlanamıyorum. Bir şeyler yapmalı, bir şeyler yapmalı... Ne yapacağım ki? Ne yapabilirim?"

Claire vampirin, kendisinden bahsettiğini sandı. Ama Myrnin cebinden altın bir kutu çıkardı ve kutuyu açıp fotoğrafa baktı. Claire daha önce de onu böyle hüzünlü görmüştü. İyileşmeden önce böyle nöbetler geçirirdi.

Bahsettiği kişi Claire falan değildi.

Ada'ydı.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı fotoğrafa. "Böyle olsun istemedim. Sana zarar vermek istemedim. Ama çok hastaydın. Ve o kadar kolaydı ki."

Claire kıpırdamaya kalkınca bacakları uyarı verdi. Dengesini sağlamak için masanın kenarına tutununca, cam bir kap yere düşüp kırıldı.

Myrnin dişlerini çıkararak döndü.

Ada'nın başına gelen buydu, diye düşündü Claire korkuyla. *Hastalanıp güçsüz düştü, Myrnin de kendini tutamadı. Tıpkı şimdi de tutamayacağı gibi.*

Ama Claire'e doğru yürürken, Myrnin'in gözlerindeki vahşi enerji yok oldu. Afallamışa benziyordu. Ve korkmuşa.

"Claire?"

"Çalışıyorum," diye fısıldadı Claire. "Ama o kadar... Yapabileceğimi sanmıyorum. Hiç sanmıyorum."

Myrnin bir anlık tereddütten sonra kızın yanına geldi ve bileğini tuttu. "Odaklan," dedi sessizce. "Yapabilirsin. Yaklaştık. Çok yaklaştık."

Yaklaşmamışlardı. Yaklaşamazlardı. Claire anladığını sanmıştı ama aşırı yorgundu. Gözleri acıyordu. Her şey birbirine girmişti. Ayaklarını hissetmiyordu bile.

"Peki," dedi Myrnin usulca. "Amelie çalışmak zorunda olduğunu söyledi ama kimse tek başına çalışman gerektiğini söylemedi." Myrnin tornavidayı Claire'in uyuşmuş ellerinden aldı ve vidayı saniyeler içinde sıktı. "Ben, senin elin ayağın olacağım."

Claire ağlamak istiyordu. Myrnin'in yaptığı çok hoştu ama işe yaramayacaktı. Claire artık *düşünemiyordu.* Özenli planı ve şemaları bile, karışık yapboz parçalarına dönüşmüştü. Claire her şey tamamlandığında makinenin nasıl da güzel olacağını görebilmişti ama artık kafasının içindeki uğultudan başka bir şey yoktu.

Gözlerinin kardığını, kalbinin çok hızlı attığını hissetti.

Myrnin kızı belinden yakaladı. Claire, düşmeye başladığını fark etmemişti bile. "Odaklan," dedi yine. "Bitirebilirsin. Çok yaklaştın." Sesinde çaresizlik vardı. "Yapma Claire. Seni böyle görmeme izin verme. Kim olmam gerektiğini unutmak o kadar kolay ki..."

Claire yutkundu ve ayakta durmaya çalıştı. "Ne kadar oldu?"

"Kırk dokuz saattir çalışıyorsun," dedi Oliver, karanlık bir köşeden. "Myrnin, Amelie'nin onu ellerinle ayakta tutmana izin verdiğini sanmıyorum."

Myrnin, Claire'i bırakıp geri çekildi.

Oliver kıza serinkanlı bir sakinlikle bakıyordu. "Beklediğimden daha başarılı olduğunu itiraf etmeliyim. Hala, cezanı çekmesi için arkadaşlarından birini seçebilirsin. Bu değişikliğe itiraz etmeyeceğim."

Eve'in, Shane'in ya da Michael'ın -daha kötüsü, annesi ya da babasının- onun yerine acı çekeceği düşüncesi, gücünün son kırıntılarını bulmasına yardım etti. *Kırk dokuz saat mi?* Claire daha önce en çok otuz saat uyumadan durmuştu ve o zaman bile, ölüyorum sanmıştı.

Hala ayaktaydı, çalışıyor ve düşünüyordu. Böylesi de bir zafer sayılmaz mıydı? Kızın ayakta kalabileceğine inanmayan Myrnin yakına geldi. Claire onu fark etmeden, masada kalan parçalara döndü. Çözmek zorundaydı. Yapmaya mecburdu.

Son parçalardan birini yerleştirirken, neyin eksik olduğunu gördü. "Kablo," dedi yavaşça. Sesi kalın ve tuhaf çıkıyordu. "Buradan şuraya." Bağlantı noktalarını gösterdi. "Akımı çıkışa verecek."

Myrnin kaşlarını çatarak eğildi ve dev bir büyüteç alıp gösterilen yerlere baktı. "Galiba haklısın," dedi. "Dayan Claire. Neredeyse bitti."

Claire başını sallayıp masaya tutundu. Sanki iki yüz kiloydu. Bacakları artık tutmuyordu. Düşeceğini bildiğinden, kıpırdamaya korkuyordu.

Myrnin birkaç saniye sonra bir top siyah kablo ve lehim tabancasıyla döndü. Çok eğildiği için neredeyse saçını yakıyordu ama kabloyu düzgünce bağladı.

Claire son iki parçayı -tepeye takılan bir saat mekanizması ve onu vakum tüplerine bağlayan bir kablo düzeneği- yerleştirdi. Myrnin vidaları sıktı.

Bu kadardı. Makine, ağaç kökleri gibi yayılan kabloları, sayısı belirsiz yayları, çarkları, garip mekanizmalarısıyla karşılarındaydı. Claire'e hiç sahici görünmüyordu. Gözlerinde belli belirsiz, kırmızı bir parıltıyla ona bakan Myrnin de gerçek gibi değildi.

"Galiba bitti," dedi Claire. "Artık oturabilir miyim lütfen?"

"Evet," dedi Oliver. "Otursan iyi olur."

Claire bayıldı.

Cep telefonunun sesiyle uyandı. Çalan şarkıyı biliyordu. Shane'e atadığı melodiydi bu.

Telefonuna uzanmaya çalıştı ama eli balon gibiydi ve olması gerektiğinden çok daha ağırdı. Claire yine Myrnin'in yatağında yatıyordu. Battaniye, çenesinin altına kadar çekilmişti. Kız ulaşmaya çalışırken, Myrnin gelip telefonu aldı. Soğuk elini Claire'in alnına koydu ve "Yat. Ateşin var." dedi.

"Teşekkürler," dedi Claire. "Benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim."

Myrnin ona uzun uzun bakıp gülümsedi. "Tek başına olmamak güzel. En azından şimdilik," dedi. "Daha önce

olanlar için kusura bakma. Kendimde... değildim. Anlıyorsundur."

Anlıyordu. Buna defalarca şahit olmuştu. Onu neyin sınıra ittiğini de biliyordu. Claire'in giderek güçten düşmesini izlemek zorunda kalmıştı. İçindeki avcı uyanmıştı. Bir zamanlar Ada'nın yanında olduğu gibi.

Claire bunu Ada'dan daha şanslı atlatmıştı. Myrnin kendine hakim olduğu için mi yoksa Oliver'ın varlığı onu durdurduğu için mi, Claire bilmiyordu. Sonuçta felaketin kıyısından dönmüştü.

"Hasta mısın?" dedi Claire. Böyle birdenbire konuya girmek istemezdi ama diplomatik davranamayacak kadar yorgundu. "Eskisi gibi yani."

"Kendime hakim olabiliyorum. Sadece bazen farklı havalara bürünüyorum. Biliyorsun."

"Ciddi bir sorun olsa bana söylerdin, değil mi?"

Myrnin'in gülümsemesi nedense Claire'e pek tekin gelmedi. "Söylerdim tabii. Sen dinlen."

Shane'le konuşmak istiyordu ama gözlerini yeterince açık tutabileceğinden emin değildi. Myrnin onun cevabını beklemedi.

Kapının kapandığını duyduğunda gözleri kapanmıştı bile.

Yeniden uyandığında kendini daha iyi hissediyordu. Halsizdi ama hiç değilse rahat rahat düşünebiliyordu. Feci halde de tuvalete gitme ihtiyacı vardı. Neyse ki Myrnin'in odasında küçük bir tuvalet vardı. Yataktan ince inledi

çünkü bacakları alev almış gibiydi. Kasları hala titriyordu. Dikkatle ve tutuna tutuna ilerledi.

Bitkindi tabii ama zihninin berrak olması harikaydı.

Kendini çok da kirli hissediyordu. Uzun bir duşa ve üstündekileri değiştirmeye ihtiyacı vardı. Ve bir hafta daha uyumaya. Bunların hiçbiri o an mümkün olmadığı için, yüzünü yıkayıp eliyle saçını taradı ve kapıyı kontrol etti.

Kilitli değildi.

Her zamankinden kalabalık olması dışında, laboratuvar aynı görünüyordu. İçeridekilerden biri Myrnin'di elbette. Oliver da orada kalmış ya da tekrar gelmişti. Yüzünde, *beni ikna et,* diyen bir ifadeyle bekliyordu. Claire içerideki diğer vampiri de tanıdı. Adını bilmese de bazen laboratuvara uğradığını biliyordu. Myrnin onu kızla tanıştırmamıştı.

Çalışma masasının diğer tarafında Amelie duruyordu. Gök mavisi bir elbise ve topuklu ayakkabı giymiş, saçını yine örgüden bir taç yapmıştı.

Claire kendini daha da pis hissetti.

Kız içeri girince hepsi durdu. Bir süre kimse konuşmadı. Myrnin gülümseyerek kenara çekilince, Claire makinenin yumuşak, mavi bir ışık yaydığını gördü.

Gözleri büyüdü. "Çalışıyor mu?"

"Hem de nasıl," dedi Myrnin. "Aferin Claire. Arayüze de bağladım. Bak!" Bilgisayar ekranını çevirdi ve kahverengi-altın rengi karışımı o garip arayüzü gösterdi. Claire incelemek için yakına geldi. Eklediği tüm göstergeler normal seviyedeydi.

DURUM butonuna dokununca, dijital bir ses duyuldu. "Morganville bariyerleri aktif ve normal parametrelerde."

"Ama... Bir dakika. Daha programlamadım ki," dedi Claire. "Donanım tek başına işe yaramaz. Programlanması gerekir."

"Onu ben hallettim," dedi Myrnin, gülümsemeye devam ederek. "Teknik olarak sen, Amelie'nin verdiği görevi tamamladın. Birkaç basit talimat için sana işkence etmeye gerek görmedim."

"Ama... Belirli bir vampir beynine ayarlanması gerekiyordu ve sen de demiştin ki..."

"Ayarlandı," dedi Myrnin. "Benimkine. Ama sadece bir şablon olarak. Programı zamanla geliştireceğim."

Myrnin'in beyni. Myrnin'in o müthiş, zehir gibi, yarı deli beyni. Claire gözlerini kırpıştırarak Amelie'ye baktı. Amelie yine buzdan bir heykel gibiydi.

"Myrnin mantıklı bir seçim," dedi Amelie. "Gücünü kullanmayı nadiren seçse de Morganville'de insanları etkileme yeteneği en yüksek vampir o. Makineyi yönlendirmeyecek, ona sadece hesap yapıp karar verirken kullanacağı işlem gücünü sağlayacak."

Claire ne hissetmesi gerektiğini bilemiyordu. Myrnin programcı değildi ve ayrıca onun beynini temel alarak hareket etmek tehlikeliydi. Her şeye rağmen, bilgisayar sağlam görünüyordu. Hiçbir sorun yoktu. Bariyerler aktifti. Tüm göstergeler normaldi.

Claire'in işi... bitmiş miydi yoksa?

Kendini zafer kazanmış gibi hissetmesi gerekirken, aksine bir şey kaybetmiş gibiydi. Sanki bir şey yerine oturmuyordu ve Claire bunun ne olabileceğini bilmiyordu.

Sesti bu. Bilgisayarın sesiydi.

Ona... Ada'yı anımsatıyordu. Korkunç. Myrnin onu geri getirmek için bir şeyler yapmış olabilir miydi?

Ada onları yok etmek için elinden geleni yapmasa, böylesi romantik bile sayılabilirdi.

Amelie ona gülümseyecek kadar kendini koyverdi. Belki de bir ilkti bu. Gülümsediğinde çok daha genç görünüyor, güzelleşiyordu. "İyi iş başardın," dedi. "Senden çok şey istediğimi ve sunduğum seçenekler yüzünden beni affetmeyebileceğini biliyorum. Ama bu şehri düşünmek zorundayım ve bizi bu adımları atmaya zorlayan, aklına bile gelmeyecek sebepler var. Başarılı olacağından hiçbir şüphem yoktu."

Claire kendini tuhaf hissedip kızardı. Bu işe zorlandığı için hala kızgındı, arkadaşlarını ve ailesini o şekilde tehdit ettiği için Amelie'den nefret ediyordu. Kibarlığı bir tarafa bırakıp "Bir daha asla böyle bir şey yapma," dedi. "Sevdiklerimi bir daha tehdit etme."

Diğer vampirler -Myrnin bile- bu tepkiden rahatsız oldu. Oliver ise çok kızdı. Ama Amelie hariç. Kurucu, kaşlarını havaya kaldırdı. "Sevdiklerin sürekli risk altında. Tüm insanlar gibi. Benim sevdiklerim de öyle. Bu gerçekle barışmalısın. Ben, onları tehdit eden şeylerden sadece biriyim. Tıpkı onların da beni tehdit ettiği gibi. Hayat böyle Claire."

Claire yumruklarını sıktı ama o, Shane değildi. Düşüncesizce hareket edemezdi. Derin derin nefes almak ve öfkesini içine atmak zorundaydı.

Amelie kendisine teşekkür edilmeyeceğini biliyor olmalıydı ki diğerlerini başıyla selamlayıp gitti. Claire, onun yalnız olmadığını fark etti. Her zamanki iki koruması, gölgelerin arasından çıkıp Kurucu'yu takip etti.

Geriye Myrnin, Oliver ve diğer vampir kalmıştı. İsimsiz vampir Claire'e eğilerek selam verdi. "Frederick von Hesse," dedi Alman aksanıyla. "Tanıştığıma çok memnun oldum. Etkileyici bir iş çıkarmışsın. Anlatsana, Hermetik sanatını nasıl böyle derinden kavrayabildin?"

"Kavramadım," dedi Claire. "Çoğu kısmı hiç mantıklı değil."

Oliver kızın söylediklerine güldü. "Bu yeni Claire'i sevdim," dedi. "Onu sürekli böyle yoğun çalıştırmalısın Myrnin. Açık sözlü olunca ilgi çekici oluyor."

Claire, Eve'in ruhu tarafından esir alınarak, Oliver'a ortaparmağını gösterdi. Oliver güldü ve başını iki yana sallayarak merdivenden çıktı.

Gitmişti.

Claire, Myrnin ve von Hesse'le yalnız kaldı. Von Hesse'in Oliver'a az da olsa benzediği bir taraf vardı. O da omuzlarına gelen sarı, kıvırcık saçları nedeniyle, yaşı geçmiş bir hippiyi andırıyordu. Kırışık yüzü ve şiş gözleriyle çoğu vampirden yaşlı görünüyordu ama hoş, çekingen bir gülümsemesi vardı.

"Özür dilerim," dedi. "Alınacağın bir şey söylemek istememiştim."

Claire iç çekti. "Söylemedin." Nedense von Hesse'ye kızmak kolay değildi. Oliver'a rahatça kızabilirdi ama bu vampir... Nasıl demeli. Biraz narin görünüyordu. "Ben Claire."

"Evet, evet, biliyorum tabii. Müthiş bir iş başardın Claire. Gerçekten müthiş." Birkaç adım geriledi ve ışıldayan makineye baktı. "Çalışmasının mümkün olduğunu hiç sanmıyordum. Organik bir arayüz yokken..."

"Lütfen yine beyin konusuna girmeyelim," dedi Claire. "Yoruldum. Ben eve gidiyorum, oldu mu?"

Hiçbir şey söylemeyen Myrnin, birden gelip kollarını kıza doladı. Afallayan, irkilen, şok olan Claire, bir an Myrnin'in onu ısırmaya karar verdiğini sandı... Ama sadece bir kucaklamaydı bu. Myrnin'in vücudu çok soğuk ve *çok* yakındı. Claire'i bırakıp bir adım geriledi. "Çok iyiydin. Seninle gurur duyuyorum." Beyaz yanaklarında hafif bir renklenme oldu. "Şimdi evine git. Ve yıkan. Ölü gibi kokuyorsun."

Üstelik bunu söyleyen bir vampirdi.

"Geçidi kullanabilir miyim?" diye sordu Claire. Myrnin kitaplığı çekti, duvardaki kilitli kapıyı açtı ve yerlere kadar eğildi. Claire'in telefonunu da bol şortunun cebinden çıkarıp verdi. Claire gelip Cam Ev'in oturma odası belirene kadar odaklandı. Görünüşe bakılırsa, henüz kimse kalkmamıştı. Pencerelerin ötesinde hala karanlık vardı.

Adımını atmadan önce Myrnin'e döndü. "Bana baktığın için teşekkürler."

Myrnin acı acı gülümsedi. "Bakmadım," dedi. "Seni tehlikeye attım. Çünkü Amelie ne derse ben onu yaparım. Özür dilerim ama o haklıydı. Buna mecburduk. Zamanımız yoktu. Tek başıma başaramazdım Claire."

"Güle güle," dedi von Hesse, el sallayarak. Claire de el salladı ve geçide girdi.

Evdeydi.

Derin bir nefes alıp arkasına bakınca, sağlam bir duvardan başka bir şey görmedi. Bunların hepsi rüya olabilirdi ama Claire'in eli ayağı hala titriyordu ve içinde tuhaf bir boşluk vardı.

Ev *çok güzel* kokuyordu. Sosis kokusuna, bodrumdan gelen temiz çamaşır kokusu karışmıştı. Belli ki yumuşatıcı fazla konmuştu. Shane hep öyle yapardı.

Claire doğruca sevgilisinin yanına gitmek istedi ama merdivenden çıkmak çok zor geliyordu. Ayakta zor duruyordu zaten.

Kanepeye gidip oyun kumandalarını kaldırdı ve uzandı. Kanepenin bir ucunda tortop olmuş duran battaniyeye sarınınca kendini daha iyi hissetti. Güvendeydi.

Battaniyenin altında kıvranarak telefonunu çıkardı ve Shane'i aradı.

"Alo?" Shane öksürdü ve tekrar konuşmaya çalıştı. Sesi hırıltılı ve boğuk geliyordu. "Alo?" Ekrana bakmış olmalıydı çünkü sesi birden canlanmıştı. "Claire? Neredesin?"

"Aşağıda, kanepedeyim," dedi Claire esneyerek. "Yanına gelemedim. Çok yorgunum."

"Orada kal." Shane telefonu kapatır kapatmaz, yukarıdan ayak sesleri gelmeye başladı. Bir dakika sonra Shane koşar adım merdivenden iniyordu. Kotunu giymişti ama o kadar. Üstünde bir şey yoktu. Sevgilisini öyle görmek, Claire'in içini ısıttı. Shane kanepenin yanında durup Claire'e baktı, sonra eğilip onunla aynı seviyeye geldi. "Selam," dedi. "İyi misin?"

"Tabii ki. Sadece yoruldum." Kanıt olarak esnedi. "Ben gideli ne kadar oldu?"

"Bir ömür," dedi Shane. Sesi garipti. Zor konuşuyordu sanki. "Bunu bir daha yapma, tamam mı? Ödümü patlattın. Hepimiz çok korktuk." Claire'in saçlarını geriye taradı. Claire de elini uzatıp ona aynı şeyi yaptı. Tembellikten kestirmediği saçı, neredeyse emo saçı uzunluğuna gelmişti.

"Bir delilik yapmadın, değil mi?" Gözlerini açık tutmak giderek zorlaşıyordu ama Shane'e dokunmak çok iyi geliyordu.

"Beni bir kurtarma operasyonu düzenlememeye ikna etmek için Michael'ın bana birkaç kez tokat atması gerekti." Omuz silkti. "Vampir olmasına rağmen, kız gibi tokat atıyor."

"Canını yakmak istememiştir, sersem."

"Biliyorum. Yana kay."

Claire kayıp battaniyeyi kaldırdı. Shane yanına girip kıza döndü ve Claire daha, önce duş alması, dişlerini fırça-

laması ve daha bir sürü şey yapması gerektiğini söyleyerek itiraz edemeden onu öptü.

Claire'i kollarına alıp sıktı. Claire, Shane'in nefesini saçlarında hissediyordu. "Artık güvendesin," dedi Shane. "Güvendesin."

Claire saniyeler içinde derin, sıcak, deliksiz bir uykuya dalarken, sanki yıllardır ilk kez kendini bu kadar iyi hissediyordu.

7

Eve sabah onda takır tukur aşağı inerek onları uyandırdı. Shane homurdanarak döndü ve battaniyeye dolanarak küt diye yere düştü. Eve merdivende durup tırabzandan eğildi. "Vay canına, harikaydı. İniş takımların hiç çalışmıyor. Claire?" Gözlerini kırpıştırdı ve basamakların kalanını koşarak aştı. "Claire! Dönmüşsün! İyisin!" Battaniyeden kurtulmaya çalışan Shane'in üstünden atlayıp geçti ve Claire'i bir oyuncak bebekmiş gibi kucakladı. "Çok korktuk, sana nasıl ulaşacağımızı bilemedik. Herkes seni arıyordu..." Durup geriledi. "Iyyy."

"Haklısın," dedi Claire. "Duş almam lazım."

"Duşun yeteceğini sanmam. Yangın hortumu ve filleri yıkadıkları o fırçalardan lazım." Eve, Shane'e elini uzattı.

"Fil demişken, merdivenlerden hayvan sürüsü gibi iniyorsun," dedi Shane. "O ayakkabıları nasıl yapmışlar öyle? Altında nal mı var?"

"Sana da günaydın huysuz. Saçların müthiş." Shane kıza ortaparmağını gösterdi. "Bugün sana kahve yok." Eve dönüp Claire'e bir daha sarıldı. "Bir şeyin yok, değil mi?"

"İyiyim," dedi Claire esneyerek. "Bir yıkanayım da."

"Evet, bunu fena halde onaylıyorum. Ben size kahvaltı hazırlayayım!"

Shane elini tutunca, Claire utangaççа gülümsedi. Çünkü Shane'in gözlerindeki parıltı, aklında bir şeyler olduğunu gösteriyordu. Ama sonra başını iki yana salladı. "Yapmamam gereken bir şeye kalkışmadan git artık."

Aslında Claire o kadar da yorgun değildi. Ama evet, o an yıkanmak, her şeyden önce geliyordu. Shane'i hızlıca öpüp banyoya koştu.

Shane'in "Gördün mü?" dediğini duydu. Mutfağa seslenıyordu. "O çıkarken, koyun sürüsü varmış gibi olmuyor!"

"Ağzını topla Collins! Sana pastırma da yok!"

Her şey normale dönmüştü. Claire derin bir nefes aldı. Karnındaki düğüm gevşemeye başlıyordu.

Duş o kadar güzeldi ki Claire banyodan çok zor çıktı. Soğumaya başlayan suyun da bu konuda yardımı olmuştu. Banyo, buhardan saunaya dönmüştü. Claire bacaklarını ve koltukaltlarını tıraş ederken, buharın keyfini çıkardı.

Kapı çalındı.

"Bir dakika!" dedi Claire. "Hemen çıkıyorum!"

"Anne?"

Claire saçlarıyla uğraşmayı bırakıp kapıya döndü. Birden banyonun sıcağı gitmiş, karnındaki düğüm geri gelmişti. "Michael, sen misin?"

Her kimse, tekrar seslenmedi. Claire kapıya kulağını dayadı ama bir şey duyamadı. Garip. *Çok* garip.

Claire temiz giysiler -kot pantolon, turuncu bir ceket ve ikinci el satıştan aldığı çiçek desenli bluzu- giydi, kilidi açıp kapıyı aralayarak koridora baktı.

Kimse yoktu.

Kapıyı tamamen açıp buharla birlikte dışarı çıktı. Tüm kapılar kapalıydı. Michael'ın, koridorun sonundaki odasının kapısı da öyle.

Garip.

Claire kapıyı açık bırakıp ayakkabılarını almak için odasına gitti. Kapıyı açınca Michael'ın içeride sırtı dönük durduğunu gördü.

"Michael?" Michael'ı odasında bulması küçük bir şoktan da öte bir şeydi. Ev sahibi olmasına rağmen, Claire'in mahremiyetine son derece saygılıydı. İçeri girmeden daima kapıyı çalardı, ki Claire'in odasına da zaten çok az gelirdi. "Bir şey mi istemiştin?"

Michael yavaşça kıza döndü. Claire ona bir şey olduğundan korktu. Bir kaza geçirmiş olabilirdi belki. Ama... Normal görünüyordu.

Sadece biraz şaşkındı.

"Burada ne oldu?" diye sordu Claire'e. "Bir terslik var. Burası neden böyle?"

"Anlamadım. Bana normal görünüyor. Tamam, yatağın kusuruna bakma. Toplayacaktım. Ama sen..."

"Sen kimsin?" dedi Michael, bir adım gerileyerek. "Hey. Olduğun yerde kal. Sen kimsin ve evimde ne arıyorsun?"

Claire'in ağzı açık kaldı. Ne diyeceğini bilmiyordu. Şaka mı yapıyordu? Claire hiç sanmıyordu. Yüzünde gerçek bir hayret, mavi gözlerinde panik vardı. "Ben... ben Claire," dedi sonunda. "Claire. Hatırlamadın mı? Senin neyin var?"

"Ben seni..." Michael derin bir nefes alıp gözlerini kapattı ve yumruklarını sıktı. Claire onun yüzünden garip bir ifadenin gelip geçtiğini gördü. Ardından, kendi tanıdığı Michael'a dönüştü. "Claire. Of, kahretsin, özür dilerim. Ne acayip. Galiba... galiba uyurgezer oldum. Rüyamda üç yıl önceyi gördüm. Annemle babam hala buradaydı. Burası onların odasıydı. Eşyalarını göremeyince şaşırdım." Gülüp alnını sildi ama Claire onun terlediğini sanmıyordu. "Hiç hoşuma gitmedi. Hiçbir şey, olması gerektiği gibi değildi."

Claire'in korkusu hala geçmemişti. "Ama... Şimdi iyisin, değil mi?"

"İyiyim," dedi Michael ve kızların aklını başından alan gülümsemesini sergiledi. "Seni korkuttuysam kusuruma bakma. Yıllardır uykumda gezmiyordum. Çok tuhaf."

"Banyonun kapısını çaldın," dedi Claire. "Bana anne dedin."

"Öyle mi? Özür dilerim, çok ürkütücüymüş. Sen annemden çok daha kısasın."

"Şımarık," dedi Claire. Güldü ve güldüğüne şaşırdı.

"Bir vampirle böyle konuşulmaz."

"Kan emici ve şımarık."

"Şimdi daha iyi oldu. Bu odaya böyle daldığıma inanamıyorum. Çok özür dilerim. Bir daha olmaz."

"Önemli değil, istemeden olmuş." Claire, aşağı inene kadar gözünü Michael'dan ayırmadı. Michael bile olsa, bir vampirin böyle garip bir şey yapması çok tehlikeli olabilirdi.

Mutfakta hepsi biraradayken her şey yolunda görünüyordu. Michael aynıydı, Eve'le Shane yine o her zamanki atışmalarını sürdürüyordu. Claire hiçbir şey yapmadığını, ortada bir tuhaflık aradığını fark etti.

"Hey," dedi Eve ona, önüne pastırmalı yumurta tabağını koyarken. "Hayalet. Orada mısın?"

Claire gözlerini kırpıştırıp arkadaşına odaklandı. Eve onu asla korkutmazdı çünkü o hep... Eve'di. O gün için seçtiği lacivert rimel, neredeyse tamamen beyaza boyalı yüzü ve lacivert ruju çok garipti ama Eve'de her nasılsa hoş ve normal duruyordu. "Özür dilerim," dedi Claire. "Hala yorgunum galiba. Çok fenaydı, çok."

"Dökül. Bana her şeyi anlat." Eve son zamanlarda her şeyi çubukla yemeye merak sarmıştı. İki bambu çubuk çıkarıp yumurtasına daldırdı. "İğrenç bir şeyler yapman gerekti mi?"

"Uyumak için Myrnin'in yatağında..." Claire bunu söylememesi gerektiğini geç fark etti. Shane de, Michael da dönmüş şaşkınlıkla ona bakıyordu. "Şey, laboratuvarında

yatmak zorunda kalmamı saymazsan, gerekmedi," diye toparlamaya çalıştı Claire.

Eve gözlerini kıza dikti. "Sen, *yatağında yatmak,* diyecektin."

"Demeyecektim!" Claire yanaklarının kızardığını hissetti. "Her neyse, tek yaptığım tamirat oldu. Sonra da uyumama izin verdiler. Çok da önemli bir şey değildi."

"Önemli değil mi? Hiçbir şey söylemeden neredeyse beş gün ortadan kayboldun! *Tutuklandın!* Suç dünyasının eski üyelerinden olan ev arkadaşımızı bile etkilemeyi başardın." Shane'i kastediyordu elbette. O da Morganville koğuşlarında hayli zaman geçirmişti. Shane, soğan doğramakla meşgul olduğu için başını kaldırıp Eve'e bakmadı. "Michael'la Myrnin olmasaydı..."

"Michael," dedi Claire, ona bakarak. Michael sabahki sıfır Rh negatif şişesini mikrodalgaya koyuyordu. "Tehlikeli bir şey yapmasın diye, Shane'i yere yatırıp bağlaman gerekmiştir herhalde."

"Kolay olmadı," dedi Michael.

Eve başını salladı. "Sana ne olduğunu anlatana kadar, Amelie'nin başının etini yedi. Sonra ninjalık yapmasın diye Michael'ın onu durdurması gerekti."

"Seni de!" dedi Shane.

"Doğru, beni de," dedi Eve. "Myrnin de aradı. Kırk saattir ayakta olup da hala bayılmadığını söyleyince, rahatlayacağız diye düşündü herhalde. Tavşanlı terliklerini giyiyor muydu? Lütfen giyiyordu de!"

"Arada bir," dedi Claire, kahvaltıya yumularak. Nefisti. Eve, kahvaltı hazırlamakta giderek ustalaşıyordu. "Sahiden beni kurtarmaya mı gelecektiniz?"

"Oğlanlar bu konuda her şeyi göze aldı desek yeter," dedi Eve göz kırparak. "Sevildiğimi hissetmedim diyemezsin, değil mi?"

Söylediği doğruydu, Claire yine kızardı. Herkes sandalyelere otururken, Claire kahvaltısına odaklandı. Bir ara Eve, Shane'e kafasız dedi, Shane de ona akılsız dedi. Sıradan bir sabahtı.

Ne var ki Michael sessizdi. Şişesini yudumladı ve pek konuşmadan onları izledi. Michael'da hala bir tuhaflık vardı. Sanki vücudunun dışına çıkmış, birkaç metre öteden, olan biteni izliyordu. Claire yine karnındaki düğümün sıkıldığını hissetti. *Bir şeyler yanlıştı.* Ne olduğunu anlayamıyordu.

Ama bulaşıklar için yazı tura atarlarken, Michael da normale dönmüşe benziyordu. Bulaşık ona kalınca da ters bir tepki vermedi. Hatta ıslık çalarak tabakları havaya atıp tutuyor, vampir yeteneklerini sergiliyordu.

"Bu kadar çabuk nereye?" dedi Shane, Claire kapıya yönelince. "Daha yeni geldin!"

"Myrnin'le konuşmalıyım."

"Hemen değil. Önce biraz daha uyumalısın."

"Sağol, *baba.*" Claire birden suçluluk duygusuna kapıldı. Annesiyle babasını hala aramamış, görmeye gitmemişti. "Ah, bu arada..."

"Biliyorum biliyorum. Annenlere gitmen gerekiyor. Tamam ama ben de gelirim."

"Shane, gelirsen neler olacağını biliyorsun."

Shane sıkıntıyla iç çekti. "Doğru," dedi. "Ama bugün Morganville'de tek başına dolanmana izin veremem."

Oturma odasında baş başaydılar. Claire dönüp sevgilisinin elini tuttu. "Şu Kyle denen çocuktan haberin var mı?"

Shane'in yüzü ifadesizdi ama gözleri alev alevdi. "Var. Kurucu Meydanı'nda, kafeste. Söylentiler dolaşıyor. İnsanlar öfkeli. Kötü şeyler olabilir Claire. Amelie'nin, durumun farkında olduğunu sanmıyorum."

"Birileri onu kurtarmaya çalışabilir mi demek istiyorsun yani?"

"Bundan eminim. Ben de yapardım ama seni merak etmekle meşguldüm."

"Shane, olanları duydum. Arkadaşlarıyla birlikte bir vampire saldırmışlar. Sonra da Kyle, peşlerine düşen Koruyucu'sunu öldürmüş."

"Dişlerini bana yaklaştıracak her vampiri ben de öldürürüm."

"Ama arkadaşlarının bir yabancıyı dövüp soymasına izin vermezsin. Kyle liderleriydi. Kimin canının yandığını ya da öldüğünü umursadığını hiç sanmıyorum. O cinayeti soğukkanlılıkla işlemediğini söyleyemem."

"Ama emin değilsen, kafeste olmamalı," dedi Shane. "Amelie çok ileri gidiyor. Bu şehirdeki insanlar özgürlüğün tadını aldı. Artık bundan kolay kolay vazgeçmezler."

"Vampirler de iktidarı kolay bırakmaz. İki taraf çekişmeye devam ederse, birileri zarar görecek."

Shane yavaşça başını salladı. İfadesi değişmemişti. "İnsanlar zaten her gün zarar görüyor."

Claire bu konuyu onunla konuşmanın işe yaramayacağını anladı. Shane çok konuda geri adım atmıştı ama vampirlerin bir insana verdiği cezanın haklı olabileceğini kabul edemiyordu. Claire onu suçlayamazdı. Shane o kafeste ölümü beklerken, kendisinin neler hissettiğini dün gibi hatırlıyordu.

Şimdi Kyle kafesteydi ve Kyle'ın ailesi, sevenleri aynı dehşeti yaşıyordu. Çok kötü biri bile olsa, bu acımasızca ceza çok ağırdı.

"Belki de onu kurtarmaya çalışmalıyız," dedi Claire. "Kulağa çılgınca mı geliyor?"

"Hem de nasıl. Kafesten adam çıkarmanın cezasını biliyor musun?"

"Onunla birlikte kafese girmek mi?"

"Tam üstüne bastın. Kusura bakma ama bu riske girmem. Sen adam kaçırma uzmanı sayılmazsın."

Doğrusu Claire biraz rahatlamıştı. "Amelie'yle konuşabilirim. Belki fikri değişir."

"İşte bu tam senlik. Senin sesin, mantığın sesi," dedi Shane. "Annenlere mi?"

Claire başını salladı ve sırt çantasını aldı. Dersi yoktu ama kitapların ağırlığıyla yere daha sağlam basıyordu. Shane kapalı mutfak kapısına döndü. "Hey, yaşayan ölü. Biz Danverslar'a gidiyoruz!"

"Duydum," diye seslendi Michael.

"Amaç da bu ya." Shane, Claire'e kolunu uzattı, Claire onun koluna girdi ve yola çıktılar.

Yürümek için güzel bir gündü, özellikle de yanında Shane'le. Gerçi fırtına da kopsa Shane'in yanında Claire'e güzel gelirdi ama hava açık ve güneşliydi. Sanki bir ufuktan diğer ufka solmuş bir kot kumaşı gerilmişti. Morganville'de hep olduğu gibi rüzgar vardı ama hoş bir esinti şeklinde.

Ama yine insanın burnuna toz kokusu getiriyordu.

"Kahve ister misin?" dedi Claire. Shane başını iki yana salladı ve yoldaki paslı bir konserve kutusunu tekmeledi.

"Oliver'ı görürsem yüzüne yumruğu indiririm," dedi. "O yüzden kahveyi boşverelim."

"Doğru. Sana kafein yok zaten." Morganville'de, kafeye gitmek dışında yapılacak pek bir şey yoktu. Sinemalar henüz sezonu açmamıştı, bara gitmeye yaşları yetmediği gibi, barlar da daha açılmamıştı. Claire, Shane'i ailesinin yanına götürme gerginliğini ertelemek istiyordu ama bundan kurtuluş yoktu.

Babasına ne diyeceğini düşünüyordu ki Shane'in sesini duydu. "Tuhaf."

Shane'in ses tonu, Claire'in başını kaldırıp bakmasına yol açtı. Bir an bir şey göremedi, sonra ilerideki binaların önünde, kaldırımda oturan birini gördü. Başı yerdeydi ve omuzları sarsılıyordu.

Ağlıyordu.

"Acaba gidip...?" dedi Claire, soru sorar gibi. Shane omuz silkti.

"Herhalde bir zararı olmaz. Belki yardıma ihtiyacı vardır."

Siyah gömlekli ve kot pantolonlu bir üniversite öğrencisiydi. Claire onu daha önce bir yerlerde görmüştü.

Fen binasının önündeki çocuktu bu. Parti ilanını veren çocuk. Alex miydi adı? Claire öyle hatırlıyordu.

Oraya yaklaşırlarken, Claire'in karnındaki düğüm yine kendini hatırlattı. Alex, sokak ortasında çocuk gibi ağlayacak birine benzemiyordu.

"Alex?" Claire, Shane'in elini bıraktı ve ona beklemesini işaret edip kalan birkaç metreyi yürüdü. "Hey, Alex? İyi misin?"

Alex gözlerini silip öfkeyle kırpıştırdı ve kıza baktı. "Beni yalnız bırak." Sesindeki hiddet, Claire'i geriletti.

"Tamam, özür dilerim. Ben Claire. Hatırladın mı? Fen binasında tanışmıştık. Sadece yardım etmek istemiştim."

Alex, kızgın olduğu kadar şaşkın görünüyordu. Ayağa kalkıp etrafına baktı ve bir hamleyle Claire'in kolunu tuttu. "Kimsin sen?" dedi. "Ben neredeyim?"

"Hey, bırak onu!" Shane gelip Alex'in elini kızdan ayırdı. "Sakin ol. Sana yardım etmeye çalışıyordu."

Alex daha da öfkelendi. Bağırmaya başladı. "Neredeyim? Beni buraya nasıl getirdiniz?"

Shane, Claire'e bakıp bir şey içermiş gibi yaptı ve başını iki yana salladı. "Sıkı partiymiş anlaşılan," dedi fısıltıyla. "Kim bu çocuk?"

"Okuldan biri işte."

"Hey!" Alex yeniden bağırmaya başlamıştı. "Ya buraya nasıl geldiğimi söylersiniz ya da polis çağırırım!"

"Şey..." Claire ileriyi işaret etti. Bir sokak ötede Teksas Prairie Üniversitesi'nin kapısı görünüyordu. "Kaybolmuş sayılmazsın. Buraya nasıl geldiğini bilmiyorum ama tek yapman gereken, arkana dönüp yurda doğru yürümek..."

Alex arkasına baktı, sonra hızla Claire'e döndü. "Nasıl bir şaka yapmaya çalıştığınızı anlamadım ama bana hemen neler döndüğünü açıklayın. *Hemen!*"

"Yeter. Geri git," dedi Shane, Claire'i de birkaç adım geri çekerek. "Önce git ayıl, sonra da rehabilitasyon merkezi gibi bir yer bul kendine."

"Ben sarhoş değilim!"

Shane, Claire'i karşı kaldırıma götürürken, Alex durduğu yerden onlara deli gibi bağırıyordu. Shane başını iki yana salladı. "Of. Birlik üyeleri. Kendi hayatlarını mahvetmeyi başarabiliyorlar."

"Bence sarhoş değildi," dedi Claire kuşkuyla. "Sarhoşa benzemiyordu."

"Sen de sanki işin uzmanısın." Claire, uzmanın Shane olduğunu hatırladı. Çocuğun babası ve hayatının son döneminde annesi alkolikti. Shane de melek sayılmazdı. "Tamam, belki içmemiştir ama kafasının güzel olduğu kesindi. Kim bilir şu sıralar ne alıyorlardır. Meth çakmış olabilir mi?"

Claire uyuşturucu maddelerden anlamıyordu. Sağlıklı düşünmesini engelleyecek her şeye karşı tuhaf bir korku besliyordu çünkü. "Galiba yardıma ihtiyacı var," dedi ve telefonunu çıkarıp Şef Moses'ı aradı. Hannah'ya çocuğu tarif ederken başkalarının işine karıştığını hissediyordu ama yapacak bir şey yoktu. Okulda karşılaştığı Alex değildi o.

Telefonu kapatırken sabahleyin banyo kapısından duyduğu o sesi hatırladı. Michael'ın sesini. *Anne?*

Tüyleri ürperdi.

Çok güzel bir gündü, Claire neden bu hislere kapıldığını anlayamıyordu.

Aile ziyareti, her zamanki gibi garipti. Kapıyı annesi açmıştı. Claire'i görünce yüzü aydınlanmış, arkasındaki Shane'i görünce aydınlık yok olmuştu. "Claire, canım, geldiğine o kadar sevindim ki! Shane'in de tabii." İkinci kısım nedense kuyruklu yalan gibi tınlıyordu. "İçeri gelin. Ben de tam mutfağı temizliyordum. Öğle yemeğine tavuk kızartıyorum. Yemeğe kalır mısınız?"

Annesi her zamanki gibi, ağzını açtığı anda yemek öneriyordu. Claire kendini evinde gibi hissetti. Shane'le göz göze geldi. "Şey, doğrusunu istersen önceden plan yapmıştık ama teşekkür ederim anne."

"Ah, tabii." Annesi son zamanlarda daha iyi görünüyordu. Morganville'e ilk geldiği zamanki kadar zayıf ve bunalımlı değildi. Biraz kilo almış ve kadınların evi süpürürken inci kolye taktıkları o siyah beyaz filmlerdeki gibi giyinme-

yi bırakmıştı. Gömleği, Claire'in hoşuna gitmişti hatta. Bir anne giysisine göre tabii.

"Babam nasıl?" dedi Claire, koridordan sağa, mutfağa girerlerken. İkisi de Kurucu Evi olduğu için Danvers'ların eviyle Cam Ev'in planı aynıydı ama annesi mutfağa açık girişi uygun görmüş ve duvarları da iç açıcı bir sarıya boyamıştı. Ama hala ördekleri seviyordu. Etraf, porselen ördek biblosu doluydu. Hiç değilse o eski horozlar gitmişti. Claire'le Shane, küçük mutfak masasına -kendi evlerindeki eski masadan çok daha güzeldi- otururken Bayan Danvers onlara fincan ve fincan altlığı (Shane altlığı daha önce hiç görmemiş gibi inceledi) verdi, sonra da kahve getirdi.

"Anne? Babam nasıl?"

Annesi, kızına bakmadan kahveleri koydu. "İyi canım, nasıl olsun. Keşke bize daha sık gelebilsen."

"Farkındayım. Özür dilerim. Şu birkaç gün biraz... yoğun geçti."

Kadın kaşlarını çattı. "Bir sorun mu var yoksa?"

"Yok." Claire kahveyi yudumladı. Çok sıcaktı ve annesi de kahveyi asla yeterince koyu yapmazdı. "Artık yok. Şehirle ilgili bir sorun vardı ama halloldu."

"Claire bir vampir öldürdü," dedi Shane. "Buna mecburdu ama Amelie'yle arası açılabilirdi. Karşılığında, neredeyse hayatına mal olacak bir görev üstlenmek zorunda kaldı."

Claire, Shane'in bunları söyleyiverdiğine inanamıyordu. Shane kıza şaşkınca bakıp dudaklarını oynatarak, *ne var*, dedi. Claire'in tepkisini hiç beklemiyordu sanki.

Kadın, elinde kahve sürahisiyle kalakaldı.

"O kadar da kötü değil," dedi Claire hemen. "Gerçekten. Başı dertte birileri vardı, Eve de aralarındaydı, ben de onlara yardım etmeye çalıştım. Sonuçta tatlıya bağlandı."

Gelmiş geçmiş en kötü açıklamaydı bu. Annesi de hiç rahatlamışa benzemiyordu.

"Bayan Danvers," dedi Shane, kadının doldurması için tekrar fincanını uzatarak. Yüzündeki gülümsemeyi muhtemelen Michael'dan kapmıştı. Gülümsemenin sıcaklığı, Bayan Danvers'ı bile sarmışa benziyordu. "Önemli olan, Claire'in çok cesurca davranıp oldukça önemli bir şey başarması. Yani onunla gurur duyabilirsiniz."

"Ben Claire'le hep gurur duyuyorum." Bu doğruydu işte. Annesi, kızıyla hep gurur duyardı. Belki Shane konusu hariç. "Ama bunlar çok tehlikeli şeyler."

"Shane yanımdaydı," dedi Claire, Shane bir kez daha ağzını açamadan. "Biz birbirimizi kolluyoruz."

"Eminim öyle yapıyorsunuzdur. Ben gidip babana bir bakayım. Hala kahve içmeye gelmediğine inanamıyorum. Fizik yasalarına aykırı bu. Uyandığını biliyorum."

Kadın, sürahiyi kahve makinesine bırakıp mutfaktan çıktı.

"Evlerin benzerliği sana da deja voodoo yaşatmıyor mu?"

"Ona deja vu denir bir kere. Hem ben, şu an sana çok sinirliyim."

"Seni annene övdüğüm için mi? Bir de babana diyeceklerimi dinle." Shane'in sırıtışından, ne diyeceği belliydi.

"Aklından bile geçirme."

"Şeyi anlatabilirim mesela. Hani birlikte..."

"*Sakın ha.*"

Gülüşürlerken, evde acı bir çığlık yankılandı. Claire fincanını bırakıp hemen merdivene koştu. Peşinden gelen Shane, basamakları üçer beşer çıktığı için kızı merdivende geçti.

Claire'in annesi görünürde yoktu ama babasının çalışma odası -Cam Ev'de Shane'in odasına denk düşüyordu- açıktı. Claire koşup kapıda durdu.

Annesi dizlerinin üstündeydi.

Babası halının üstünde yatıyordu. Çok zayıf görünüyordu. Claire'in başından aşağı kaynar sular döküldü. Dizlerinin bağı çözülecekken, Shane'in elini omzunda hissetti.

"Anne?" dedi Claire, güçsüz, titrek bir sesle. Sonra yutkunup güç topladı ve annesinin yanına çöktü.

Annesi, babasının boynunu tutmuş, nabzına bakıyordu. Bir sonuç alamadığı belliydi. Shane tek dizinin üstüne çöküp eğildi. "İzin verin, ben bakayım," dedi ve daha az titreyen elleriyle nabzı yokladı. "İyi. Nefes de alıyor. Galiba sadece bayılmış."

Claire'in annesi ağlıyordu ve muhtemelen bunun farkında bile değildi. Yüzündeki dalgın ifade, boş bakışları, o çığlıktan bile korkunçtu. "Sağol Shane. Bence onu kıpırdatmamalıyız."

"Yan çevirmemiz gerekir," dedi Shane. "Kurtarma pozisyonu."

Claire'in annesi, Shane'e şaşkın şaşkın baktı. Shane'in bunları nasıl öğrendiğini Claire çok iyi biliyordu. Morganville'den ve kötü anılarından kaçtıkları o kabus gibi günlerde, eve dönüşlerinde, annesini ya da babasını baygın bulduğu çok olmuştu. Nabızlarını, nefes alıp verişlerini kontrol etmek, kendi kusmuklarında boğulmamalarını sağlamak, Shane için sıradanlaşmıştı.

Shane, Bay Danvers'ı yan yatırdı. "Ambulans çağırsak iyi olur. Herhalde hastaneye gitmesini istersiniz, değil mi Bayan Danvers?"

Kadın gözlerini kırpıp yavaşça başını salladı ve kalkıp masadaki telefondan 911'i aradı. Claire babasının solgun, hareketsiz yüzüne bakıyordu. Adam çok kötü görünüyordu. Adrenalinin etkisi geçerken, Claire'in boğazı düğümlendi. Ağlayamazdı, annesi için güçlü olmalıydı.

Babası gözlerini açtı. Gözbebekleri çok büyüktü ama sonra normale döndü. Gözlerinin açılması, Claire'e kendini daha iyi hissettirmedi çünkü o gözler kıza yabancı gibi bakıyordu.

Bay Danvers doğrulup oturmaya çalıştı. "Efendim, ambulans gelene kadar yerde kalsanız daha iyi olur. Sadece dinlenin. Neler olduğunu hatırlıyor musunuz?"

Adam çok yavaşça gözlerini kırpıp Shane'e baktı. "Seni tanıyor muyum?" Kafası karışmış gibiydi. Claire gözyaşlarını zor tuttu.

"Evet efendim. Ben Shane, Claire'in erkek arkadaşıyım. Geçen hafta kızınızla ilgili sohbet etmiştik."

Claire, Shane'e baktı. Böyle bir konuşmayı ilk kez duyuyordu çünkü. Kötü bir şey olduğundan değil ama Shane'in tek başına gidip babasıyla konuştuğuna inanamıyordu. Ne kadar da... antika bir şeydi bu.

"Ah," dedi babası dönüp Claire'e bakarak. "Biriyle çıkamayacak kadar küçüksün Claire. En azından birkaç yıl beklemelisin."

İşte bunu... hiç beklemiyordu. Garip. "Tamam baba. Bunları sonra konuşuruz, olur mu?"

Morganville'de ambulanslar hemen gelirdi. Ne de olsa çok büyük bir şehir değildi. Claire siren seslerini duyunca şaşırmadı. "İyileşeceksin baba," dedi elini tutarak. "İyileşeceksin."

Babası gülümsemeye çalıştı. "İyileşmem gerekir, değil mi? Daha üniversiteye gittiğini göreceğim."

"Ama..." *Ama ben zaten üniversiteye gidiyorum.* Hayır, yanlış duymuş olmalıydı. Herhalde mezuniyetini kastetmişti.

Yoksa söylediğinin ne anlamı vardı? Gerçi babasının biraz şaşkın olması doğaldı. Büyük ihtimalle kalbi yüzünden bayılmıştı. Claire onun bir süredir tedavi gördüğünü biliyordu. Belki bu sefer tamamen iyileşirdi.

"Seni seviyorum tatlım," dedi babası. "Seni ve anneni çok seviyorum. Bunu biliyorsunuz, değil mi?"

Babası elini yanağına koyunca, Claire sonunda dayanamayıp gözyaşlarını koyverdi. "Biliyorum," dedi babasının elini tutarak. "Bizi bırakma babacığım."

Siren sesleri yükselmiş, evin önünden geliyordu. Bayan Danvers, Shane'in omzuna dokundu. "Kapıyı sen açar mısın canım?"

Shane merdivenden koşarak inip kapıya gitti. Çok geçmeden metalik gürültüler ve ayak sesleri geldi. Biri erkek biri kadın iki iri yarı sağlık görevlisi, aletleri geçirebilmek için Claire'la annesini yoldan çekti. Claire duvara yaslandı ve yapacağı bir şey kalmayınca tir tir titremeye başladı. Annesi ona sarıldı, birlikte beklediler. Shane koridorda kaldı, oradan içeri bakıyordu. Claire gözlerini silip ona bakınca, dudaklarını oynatarak, *orada kal,* dedi. Claire belli belirsiz gülümsedi.

Sağlık görevlileri, babasıyla ve birbirleriyle konuştular, sonra kadın, Claire'lerin yanına geldi. "Evet, görünüşe bakılırsa şu anda durumu iyi ama onu hastaneye götürmeliyiz. Birinin gelip kayıt işlerini halletmesi lazım."

"Ben... ben çantamı alayım," dedi Claire'in annesi. Erkek görevli, Bay Danvers'ı oturtmuş, tansiyonunu ölçüyordu. Shane odadan çıkan Bayan Danvers'a yol verdi, sonra da Claire'in yanına gelip elini sıkı sıkı tuttu.

"Gördün mü, iyiymiş," dedi Shane. "Belki sadece kendinden geçmiştir. Neyse ki başını falan vurmamış."

"Neyse ki," dedi Claire fısıltıyla. O kendini hiç şanslı hissetmiyordu. Aksine lanetlenmiş gibiydi.

Bay Danvers sedyeye götürülürken dönüp onlara baktı ve "Shane, kızımın yanında olduğun için sağol," dedi. Claire'in içine su serpildi.

"Önemli değil," dedi Shane. "Geçmiş olsun efendim."

"Ellerini kızımdan uzak tut."

Sağlık görevlileri güldü. "Galiba daha iyi," dedi kadın. "İsterseniz hastanede bizi görebilirsiniz. Annenin sana ihtiyacı olabilir."

"Geleceğim," dedi Claire. "Shane..."

"Seni bırakmam. Hamburger getirecek biri lazım, değil mi? Senin adamın benim."

Öylesin, dedi Claire içinden. Kesinlikle.

Claire o hastaneyi hiçbir zaman sevmemişti ama babası götürülünce, oradan iyice nefret etmişti. Kendisi hastayken, hiç değilse oturup beklemek zorunda değildi.

Kendini işe yaramaz hissediyordu. Annesi tüm formları doldurmuş, soruları yanıtlamış, telefonlar açmış, yapabileceği her şeyi yapmıştı. Artık sadece oturup bekleme odasının köşesindeki televizyona boş gözlerle bakıyordu. Claire'in getirdiği dergilere şöyle bir baktı ve teşekkür ederek onları bir kenara koydu.

Korkunçtu.

Michael'la Eve birkaç saat sonra ellerinde pizza kutularıyla geldi. Doğrusu Claire pizzaya hayır diyemeyecek kadar acıkmıştı. Katolik Kilisesi'nden Peder Joe da uğradı ve Bayan Danvers'la özel olarak konuştu. Dua ettiler. Claire'in öyle bir alışkanlığı yoktu ama o da katıldı. Arkadaşları da peşinden geldi. Duadan sonra Michael gelip ona sarıldı. Ardından da Eve. Shane yanından hiç ayrılmadı. Sessizdi ama varlığını hep hissettirdi.

Bir saat sonra Oliver geldi. Peder Joe'yla bakışmalarından anlaşıldığı kadarıyla, aralarında Morganville'de çok yaygın olan zorunlu iş birliği ilişkisi vardı. Oliver, dua edenlere katılmadan doğruca Bayan Danvers'ın yanına gitti. "Kızınızın şehrimize büyük hizmetleri oldu. Eşinizin tedavisi için ne gerekiyorsa yapılacak ve ücret talep edilmeyecek. Doktorlarımızın buradaki imkanları yeterli gelmezse, eşinizin şehir dışındaki daha büyük bir hastaneye nakledilmesi için gereken tüm evrakları bizzat ben dolduracağım. İkinizden biri ya da ikiniz birlikte geri dönmemeye karar verirseniz, karşı çıkılmayacak."

Böylesi... çok büyük bir jestti doğrusu. Claire oturduğu yerden ona bakakaldı. Oliver ise Claire'i görmezden geldi. Gözlerini Bayan Danvers'dan ayırmıyordu. Alışılmadık bir nezaketle konuşuyordu.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum," dedi Claire'in annesi. "Teşekkür ederim."

"Sözüm, Kurucu'nun sözüdür. Bir şeye ihtiyacınız olursa hemen bana haber yollayın. Gerekenin yapılmasını sağlayacağım." Bir an duraksadıktan sonra devam etti. "Kızınız etkileyici biri. Zor ama etkileyici. Sizi ya da eşinizi iyi tanımıyorum ama böyle bir çocuğa sahip olduğunuza göre, sizler de onun kadar etkileyici insanlar olmalısınız."

Claire'in annesi başını dik tutup Oliver'ın gözlerinin içine baktı. "Ya kızım?"

Oliver tereddüt etmedi. "Teklif, Claire'i içermiyor. O Morganville'de kalacak."

tg: kaktusunx

"Onu burada yalnız bırakmam."

"O yalnız değil," dedi Oliver. "En zor anlarda bile, Claire'i ona değer verenlerden ayıramıyoruz. Hem kızınız aciz bir çocuk değil. Zaten bir iki yıla kadar onu kendi hayatını yaşamaya bırakmanız gerekecek, ne fark eder?"

Claire annesini hiç öyle görmemişti. Kadın son derece kararlı ve hırslıydı. Kolunu Claire'e doladı. "Onu *size* bırakacak değilim," dedi. "Claire'in kendi başına ayakta durabileceğini biliyorum. Hem de uzun zamandan beri. Ama o bizim çocuğumuz ve hep öyle kalacak. Kocam iyileşir iyileşmez onun yanına döneceğiz. Onu sonsuza dek burada tutamazsınız."

Claire kalbinin hızlandığını hissetti. *Hayır, anne. Yapma...* Ama Oliver pek bozulmamıştı. Başını hafifçe yana eğdi. "Belki. Zaman gösterecek. Ama eşiniz için doğru olanı yapmalısınız hanımefendi. Biz de kızınız için doğru olanı yapacağız."

Oliver, Bayan Danvers'ın elini sıktı ve başka bir şey söylemeden dışarı çıktı.

"Az önce olanları garip bulan, benden başka kimse var mı?" dedi Michael.

"İsterlerse gidebileceklerini söylemesini harika buldum ama garip diyemem," dedi Eve. "Neden gitmesinler? Zaten baştan beri burada olmamaları gerekiyordu. Onları Bishop getirdi, Amelie de bırakmadı. Bu şehre uygun değiller."

"Kimse bu şehre uygun değil," dedi Shane. "Aklı başında hiç kimse."

"Buraya geri dönmüş biri mi söylüyor bunu?"

"Evet, zaten ben de onu diyorum ya."

Claire bir şey söylemedi. Ne diyeceğini de bilmiyordu. Evet, annesiyle babasının oradan kurtulmasını istiyordu. Onların, nasıl Morganville'den çıkıp başka bir yerde gerçek bir hayat kurabileceklerini düşünmediği tek bir gün olmamıştı.

Öte yandan annesiyle babası... *gidecekti*. Claire onlarla gitmeyecekti, bunu biliyordu. İstese bile Amelie bırakmazdı. O konu yeterince netleştirilmişti.

Babası iyileşince geri dönmek istemeleri yanlış bir düşünceydi ama rahatlatıcıydı da.

Annesiyle bu konuyu hiç konuşmadılar.

Zaman çok yavaş geçti ve bir haber ya da heyecan getirmedi. Claire koltukta uyuyakaldı. Uyandığında, Shane kızın üstüne bir battaniye örtüyordu. "Şşş," dedi Shane. "Uyu. Uykuya hala ihtiyacın var. Bir şey olursa ben seni kaldırırım."

Claire uyumak istemiyordu ama yorgunluktan gözlerini açık tutamadı.

Haykırışlarla uyandı.

Battaniyeden kurtulup ayağa kalktı ama görünürde hiçbir şey yoktu. Sesler koridordan geliyordu herhalde. Aralarında silahlı güvenlik görevlileri olan insanların koşuşturduğunu gördü.

"Neler oluyor?" Michael, kızdan önce kalkmıştı. Shane'le Eve hala uyanmaya çalışıyordu.

Annesi ortalarda yoktu.

"Koridor," dedi Claire. Michael kapıya gidip dışarı baktı ve başını iki yana salladı.

"Delinin biri," dedi Michael. "Galiba kendini burada çalışan bir doktor sanıyormuş. Neden dediklerimi yapmıyorsunuz diye köpürüyor. Güvenlik onu yakaladı."

"Tuhaf."

"Burası hastane. İnsanlar buraya genellikle çok normal oldukları için gelmez."

Michael haklıydı ama yine de bir tuhaflık vardı. Öyle birdenbire uyandığı içindi belki de.

Claire'in tek bildiği, arkadaşlarıyla birlikte olduğu için sevindiğiydi.

"Annen nerede?" dedi Shane. Claire başını iki yana salladı.

"Lavaboya gitmiş olabilir. Benim de gitmem gerek."

"Ben de, ben de," dedi Eve. Oğlanlar aynı anda gözlerini devirdi.

"Ne var? Kızlar hep gider. Alışın artık."

"Mümkün değil," dedi Michael. "Bütün gün sürmesin de."

Eve, Claire'in koluna girdi ve koridordan tuvaletlere doğru yürüdüler. Ses gelmediğine göre, kendini doktor sanan adam götürülmüş olmalıydı. Etraf kalabalık değildi. Claire saate bakınca, bunun sebebini anladı. Geç olmuştu.

Annesi tuvalette değildi ama Claire oraya gittiğine yine de memnun oldu. Eve'le havadan sudan konuştular. Eve makyajını tazelerken, Claire konuşmaya devam etti.

Eve aynadan ona baktı. "Baban iyileşecek mi dersin?" Dürüstçe bir soruydu. Claire bir an nefesini tuttu.

"Bilmiyorum," dedi Claire, aynı dürüstlükle. "Bir süredir iyi değil. Umarım... tedavi edilebilir bir şeydir."

Eve yavaşça başını salladı. "Oliver buradan gidebileceklerini söyledi. Gitmeliler Claire. Birinci sınıf bir kalp hastanesi bulsunlar ve bir daha dönmesinler. Michael'ın ailesi gibi. Annenle konuşacağına dair söz ver."

"Konuşacağım," dedi Claire iç çekerek. "Teşekkür ederim Eve."

"Neden?"

"Sadece her şey düzelecek demediğin için."

Eve rujunu tazelerken durdu. "Şaka mı yapıyorsun? Burası *Morganville*. Tabii ki her şey düzelmeyecek. Tek bir şey bile düzelse şanslıyız." Rujunu bitirip aynaya bir öpücük kondurdu ve "Hazırım," dedi.

Tuvaletten çıkarken, koridorda Michael'la Shane'i gördüler. Bayan Danvers ve adı beyaz önlüğünün üst cebinde yazan bir doktorla birlikteydiler. Claire, peşinde Eve'le yanlarına koştu.

"Babam nasıl?" dedi Claire. Annesi onun elini tuttu.

"Baban hayatta," dedi doktor. "Kalbinde ciddi bir sorun var. Yeterli bakımı sağlayamayacağımızı Oliver'a ilettim. Babanın Dallas'ta bir hastaneye sevkini istedim. Orada uzman doktorlar ve bakımı için yeterli imkanı bulabilir."

"Peki... Durumu..."

Claire daha önceki gelişlerinde bu doktoru görmemişti. Yaşlıca, uzun boylu, kır saçlı, dokunaklı yüzlü bir adamdı. Pek dost canlısı sayılmazdı. "İyileşme şansına dair bir yüzde veremem Bayan Danvers. Tek diyebileceğim, burada kalırsa şansının azalacağı."

Claire'in annesi, o ana kadar doktoru sessizce dinlemişti. "Onu ne zaman nakledeceksiniz?"

"Sabah erkenden. Siz de eşlik edebilirsiniz."

"Edeceğim. Ben... eve gidip hazırlık yapayım. Claire..."

"Anne, seninle gelmemi istersen..." Oliver öyle bir şey söylememişti ama Claire'in bunu düşünecek hali yoktu.

"Hayır hayatım. Buna kalkışmak senin için riskli olur, ikimiz de biliyoruz. Varır varmaz haber veririm, her gün ararım. İlk fırsatta da döneriz. Tamam mı?" Claire'i alnından öpüp saçlarını okşadı. "Sen burada kal. Arkadaşlarından ayrılma ve dikkatli ol. Babanın durumu şu an iyi. Gelip onu görmen gerekirse ben haber veririm. Tüm bunların ne kadar süreceği belli değil."

"Siz götürmeden önce onu görebilir miyim?" dedi Claire, doktora. Adam başını salladı.

"Şu an bilinci yerinde ama sadece on dakika. Onu yorma. Dinlenmesi gerek."

"Gelmemi ister misin?" dedi Shane. Claire bir an tereddüt etti, sonra başını iki yana salladı. Niyeti ne kadar iyi olursa olsun, Shane babasını yorabilirdi.

Oda sessiz ve bembeyazdı. Duvarlara resimler asıp odaya biraz neşe katmaya çalışmışlardı. Babası yatakta uzanmış,

televizyonun kumandasıyla oynuyordu. Daha iyi görünüyordu. Çok iyi değil ama daha iyi. "Selam tatlım. Seni korkuttuğum için özür dilerim."

"Özür mü diliyorsun? Bari düşüp halıyı bozduğun için annemden de özür dile."

Bay Danvers hafifçe gülümsedi. "Yarın bizi Dallas'a götürecekler. Dönmemize gerek olmadığını söylemişler." Claire'e, babası sanki her şeyi görebiliyormuş gibi gelirdi. Sanki Claire'in içini görüyordu. "Ama sen burada kalacaksın, değil mi?"

"Gitmeme izin vereceklerini sanmıyorum baba."

Babası, kızının elini tuttu. Parmakları sıcak ve güçlüydü. Adam yerde yatarken, Claire onun soğuk, hareketsiz elini de tutmuştu.

"Buradan gitmeni istiyorum Claire. Güvende olmanı istiyorum. Planladığın gibi, hayatına devam edip MIT'ye gitmeni istiyorum. Buraya gelmen benim suçum. Annenle, senin yakınımızda olmanı istedik ve başımıza bunlar geldi." Derin bir nefes aldı. "Sen daha iyi bir hayatı hak ediyorsun. Sana söylemeye çalıştığım buydu. Shane'e de bunu söyledim."

"Shane'den daha iyisi demek istiyorsun yani."

Babası bakışlarını kaçırdı. "Ona ne kadar değer verdiğini biliyorum ama Shane sana uygun bir çocuk değil tatlım. İyi yürekli olduğunu biliyorum. Sana her bakışında bunu görüyorum. Ama eninde sonunda sana acı verecek. Çünkü o, yerinde duranlardan değil. Gittiğini görmek

istemem. Senin de burada kalıp fırsatlarını harcamanı istemiyorum."

Claire çenesini havaya kaldırdı. "Harcamıyorum baba. Kalacaksam bile, Shane yüzünden değil." Kısmen Shane yüzündendi ama bunu şimdi söylemesi gerekmiyordu. "MIT'ye gitmek istedim çünkü orada ufkumu açacak, beni anlayacak, benimle çalışacak birilerini bulmayı umuyordum. Bunları Morganville'de de buldum. Myrnin hepsini bana sağlıyor. Bana öğretecek daha çok şeyi var. O çok zeki baba. Başka kimseye benzemiyor."

"Claire..."

"Dinlenmen gerek baba." Claire yanağını babasının eline yasladı. "Lütfen. Benim için dinlenmeli ve iyileşmelisin. Ben ne yaptığımı biliyorum. Başkaları bunu doğru bulmayabilir ama benim için doğru. Burada çok şey yapabilirim. Kaçıp gidemem. Annemle ikinizin gidip güvende olmanızı istiyorum. Güven bana, bir gün bahsettiğin her şeyi başarmış olacağım."

Babası ona uzun uzun baktı, sonra sıkıntıyla iç çekti. "Benim inatçı kızım. Dallas'a ziyaretime geleceğine dair söz ver."

"Söz," dedi Claire. Onunla vedalaşmak çok zordu. Claire, Morganville'den ayrılamayacağını biliyordu. Amelie izin verse bile... çekip gidemezdi.

On dakika Claire'in beklediğinden hızlı geçti. Bir hemşire gelip kapıda dikilmeye başladı. Claire doğrulup babasını öptü. "Seni seviyorum baba. Lütfen..."

"Seni duydum," dedi babası. "Ben yerde yatarken söylediklerini duydum. Beni bırakma dedin ama ben seni bırakıyorum."

"Hayır, bir telefon uzaklığında olacaksın. Buna bırakmak denmez. Sadece taşınacaksın."

Claire, babasını bir daha öptü. Hemşirenin bakışları zamanın çoktan dolduğunu söylüyordu.

Claire odadan sanki biraz olsun hafiflemiş olarak çıktı. Babası artık daha iyi görünüyordu. Sesi de daha iyi geliyordu.

İyileşecekti. Claire bunu hissedebiliyordu.

Bütün arkadaşları onu bekliyordu. Annesi Claire'e sarıldıktan sonra babasının yanına gitti.

Shane'in, içini ısıtan bakışları üzerindeydi. O da babası gibi her şeyi görüyordu sanki. "İyisin ya?" dedi, Claire'in elini tutarak.

"İyiyim sanırım," dedi Claire, derin derin nefes alarak. "Annemle babam Morganville'den gidecek. İyilikleri için hep bunu istemiştim zaten." Babasını iyi görmenin olumlu etkisi yavaş yavaş geçmeye başlıyordu. "Garip ama... giderlerse onları özleyeceğimi hiç düşünmemiştim. Ama kesin özleyeceğim. Gitmelerini istesem bile özleyeceğim. Belki de Amelie'den onlarla birlikte gitmek için izin istemeliyim."

"Onun da cevap olarak ne diyeceğini biliyorsun. Bak, gidebileceğini bilseydim, seni zorla arabaya bindirip sana güzel bir hayat dileyen ben olurdum," dedi Shane. "Ama

artık bu kadar basit olmadığını herhalde ikimiz de biliyoruzdur."

Hiçbir şey artık basit değildi. Dünya ne zaman bu kadar karmaşık bir hale gelmişti?

8

Sonunda hepsi eve gittiler. Daha doğrusu eve doğru... Shane acıktığını ilan etti, Eve de ona katıldı ve Michael arabayı 24 saat açık bir restorana çekti. Shane'in en sevdiği restorandı burası. Marjo'nun Yeri. Ama Marjo -Claire'in gördüğü en kaba garsondu- izinli olmalıydı ki isimliğinde HELEN yazan bir kız onlarla ilgilendi. Marjo kadar kaba değilse de o da nazik sayılmazdı. Nezaket burada kurallara aykırıydı herhalde. Morganville'de 24 saat açık bir restoranda gece mesaisi yapmak, insanın sinirlerini bozuyor da olabilirdi.

Ama yemekler harikaydı. Burgerler, patates kızartması, milkshake, hepsi nefisti. Michael, üstü kapalı bir kapta bir şeyler aldı. Herhalde dondurma değildi. İçeride, geç saate kalmış öğrenciler ve grup halinde, sessizce oturan ve insanlara bakarken gözleri parlayan beyaz yüzlü birtakım kişiler vardı.

Marjo da Common Grounds gibi iki tarafın ateşkes ilan ettiği bir yerdi. Hem hamburgeri kim sevmezdi ki? *Vejetaryenler herhalde*, diye düşündü Claire. Vejetaryen vampir diye bir şey olduğunu sanmıyordu. Ateist rahip gibi bir şey olurdu bu.

Rahip demişken, Peder Joe da gelip oturacak bir yer aradı. Michael çağırınca, insanlara (ve vampirlere) selam vere vere yanlarına geldi. Peder Joe iri yarı bir adam değildi ama... yakışıklı sayılırdı. Eve bir zamanlar ona fena tutulmuştu. Şimdiki bakışlarına bakılırsa da etkileri tamamen geçmiş değildi. Eve cübbeden etkilendiğini iddia etmişti fakat Claire'e kalırsa sebep, pederin kızıl saçları ve çarpıcı gülümsemesiydi.

"Baban nasıl Claire?" diye sordu Peder Joe, başka masadan aldığı sandalyeyi yanaştırırken. "Bu gece eve gitmeden, bir kez daha uğramayı düşünüyordum."

"Daha iyi," dedi Claire. "Yarın Dallas'a götürülecek."

Peder Joe başını sallayıp arkasına yaslanırken, Helen adamın siparişini almaya geldi. O da hamburger istedi tabii. Claire menü hazırlama zahmetine niye katlandıklarını anlamıyordu. Peder de Eve gibi çilekli milk shake istedi. "Baban için dua edeceğim," dedi, menüyü geri vererek. "Annen için de tabii. Ve senin için. Morganville'de kalacağını varsayıyorum. Doğru mu?"

Claire sıkıntıyla iç çekti. "En azından şimdilik."

"O halde seni pazar günü akşamı kilisede görmeyi umuyorum. Amelie sık sık gelir."

Amelie'nin kiliseye gittiği, Claire'in hiç aklına gelmezdi. "Ya Oliver?"

Peder Joe güldü ve Helen'in önüne bıraktığı milk shake'i yudumladı. "Oliver'ın... Roma Katolik Kilisesi'yle anlaşamadığı bazı teolojik konular var. O daha çok, cumartesileri düzenlediğimiz, mezheplere bağlı olmayan ayinlere katılır. Törenlerin biçimleriyle ilgili benimle hep tartışır."

Amelie kilisede hayal edilebilirdi ama Oliver... Beklenmedik bir şeydi bu.

Peder Joe, kızın şaşırdığını fark etmiş olmalıydı. "Çoğu, ayinlere katılır. Ne de olsa onların yaşadığı çağda din, toplumun çok önemli bir unsuruydu. Bugün bu durum biraz değişti ama onlar hala Tanrı'ya giden bir yol istiyor." Gülümsedi. "Ama şu anda mesaide değilim. Son zamanlarda güzel bir film izlediniz mi?"

"Shane'e sormayın," dedi Eve. "Onun sinema beğenisi felaket."

"Şaka mı yapıyorsun? Seni götürdüğüm son film dehşetti!"

"Kusmamak için kendimi zor tuttum. Kafaların havaya uçmadığı bir film seyretsen ölür müsün?"

"Herhalde ölmem ama herkesin kabarık etekler, korseler giydiği ve kimsenin bir şey yapmadığı filmlerden birini izlersem kesin ölürüm."

Eve, Claire'e baktı. "*En Kötü Erkek Arkadaş* ödülü falan mı kazanmaya çalışıyor?"

"*Tek Kelimeyle Harika* alt dalında yarışıyorum," dedi Shane, Eve'in patatesinden çalarak. Eve, çatalıyla hamle yapsa da Shane elini kaçırmayı başardı.

Kapının üstündeki çan çaldı. Claire gülmekle meşgul olduğu için dikkatli bakmıyordu ama içeri giren kadın gözüne takıldı. Vampir olduğu belliydi ve anlaşılan 1940'lardan beri modayı takip etmiyordu. Saçları biraz farklı olsa da çoğu vampirin modern giyindiği bir ortamda yabancı kalıyordu.

Dişi vampir, birini görmeye çalışır gibi etrafına baktı. Garson Helen, onun yanına gelip bir şeyler sordu.

Kadın, Helen'a saldırdı. Birden onu *ısırıverdi.* O kadar ani oldu ki Claire tepki bile veremedi. Beyni, gördüğü sahneyi reddediyordu.

Ama başkaları tepki verdi. Peder Joe yerinden fırlayıp yardıma koştu. Diğer masalardaki vampirlerden bazıları da hemen harekete geçti. Kadını Helen'dan ayırdılar. Helen kanayan boynunu tutarak tezgaha çarptı ve yere düştü. Vampirler yabancıyla mücadele ederken, diğer müşteriler Helen'la ilgilendi. Yabancı vampir, Claire'in bilmediği bir dilde bağırıyordu. Sonunda onu dışarı çıkarmayı başardılar.

Nedense Claire yerinden hiç kıpırdamamıştı. İnsanların çoğu aynı yerlerindeydi. Belki de dikkat çekmek istememişlerdi. Claire kendini avcılarla dolu bir odada zavallı, korunmasız bir av gibi hissetti.

"Şey, Mike?" dedi Shane. "Neydi bu?"

"Bilmiyorum ama çok garipti," dedi Michael.

Görünüşe bakılırsa Helen iyiydi, şansı yaver gitmişti. Peder Joe onu hastaneye götürmeyi teklif etti. Kimse hesabı ödemeden gitmesin diye aşçı, mutfaktan koşturarak geldi. O da vampirdi. Claire bir vampirin hamburger kızartmasını yadırgamıştı. Ama hamburgerler bir numaraydı doğrusu. Ölümsüzlük, mutfak becerisini arttıracak yeterli zamanı sağlıyordu tabii.

Hesabı ödeyip kapıya giderlerken, Claire iki vampirin konuştuğunu duydu.

"Ne dediğini anladın mı?"

"Her şeyin yanlış olduğunu söylüyordu," dedi diğeri.

"Neymiş yanlış?"

"Bilmiyorum," dedi diğeri, omuz silkerek. "Dünya olabilir mi? Kafası yerinde değildi."

Claire yine ürperdi.

Morganville'de ters giden bir şeyler vardı.

Claire bundan emindi.

Ertesi sabah erkenden uyandığında, daha günlerce uyuyabilecek gibiydi. Diğerlerini kaldırmamaya karar verdi. Sessizce duş alıp giyindi ve güneş doğmak üzereyken sisli sokaklara çıktı.

Morganville, günün bu saatinde çok güzeldi. Gündüze göre daha temiz, daha sakin görünüyordu. Claire buranın en çok erken saatlerini seviyordu.

Gün ışığı, vampirlerin yatma vaktini gösteriyordu artık. Tabii Myrnin hariç. O neredeyse hiç dinlenmiyordu çünkü.

Evlerin ışıkları yanıyor, arabalar görünmeye başlıyordu. Bir grup yol işçisi şimdiden çalışmaya başlamıştı. Tazelik havası, insana iyi geliyordu.

Biraz ileride, yolun ortasında bir araba duruyordu. Kenara yanaşmış değildi, tam ortadaydı. Claire kaşlarını çatıp yavaşladı. Claire'den belki biraz daha büyük bir kız sürücü kapıyı açıp indi ve arabanın yanında durup etrafına baktı.

Claire'e çok tanıdık geldi bu sahne. Yolun kenarında oturan Alex'i hatırladı.

Ama bu kız bir yere gidiyordu. Bir ofis çalışanı gibi giyinmişti. Claire, yan koltuktaki dizüstü bilgisayarı görebiliyordu. Kapıdaki bardak tutacağında kahve vardı, dumanlar yükseliyordu.

Kız, Claire'i fark edip ona el salladı. Claire, Alex'in tepkisini hatırlayıp çekindi ama ilerledi ve kızın biraz uzağında durdu. "Araba mı bozuldu?" dedi. En akla yakını buydu.

"Annemin işyerini bulamıyorum," dedi kız.

"Pardon?"

"Buralarda bir yerdeydi. Tanrım, oraya hep giderim! Çok saçma! Bana yardım edebilir misin?"

"Ah... Tabii," dedi Claire temkinlice. "İşyerinin adı neydi?"

"Landau Emlak."

Claire orayı ilk kez duyuyordu. "Buralarda olduğundan emin misin?"

"Eminim. Tam *şuradaydı*. Ama tabelası gitmiş, içeride de kimse yok. Sokağı bir yukarı bir aşağı dolandım. Not bile bırakmamış. Çok saçma! Daha dün oradaydım!"

Sokaktaki bir binadan, çantalı bir adam çıktı. Kız ona seslendi. "Hey, beyefendi! Landau Emlak nerede? Taşındı mı?"

Adam kaşlarını çattı ve gazetesini kolunun altına alarak yaklaştı. "Anlamadım?"

"Landau Emlak," dedi kız yine. "Gerçekten mi? Herkes mi delirdi?"

"Sen... Laura'sın, değil mi? Iris'in kızı?"

"Evet! Evet, Iris benim annem." Laura derin bir nefes aldı. "Şimdi doğru yola girdik. Bakın, ofisi hemen şuradaydı. Anlamıyorum..."

Adamın bakışları çok tuhaftı. Sanki bir şey yapması gerekirmiş gibi Claire'e de bakıyordu. Sonunda gırtlağını temizledi. "Bak Laura. Neler olduğunu anlayamadım. Annenin nerede olduğunu biliyorsun. O... geçen sene öldü. İşyeri kapatıldı. Cenazeye ben de katıldım. Sen de oradaydın."

Laura gözlerini iyice açıp adama baktı ve başını iki yana salladı. "Hayır. Hayır, bu doğru değil. Hatırlıyorum..."

Durdu. Sadece durdu. Sanki biri, kızın kafasındaki bir düğmeye basmıştı. Adeta birden yaşı büyüdü, yüzü acıyla buruştu. "Tanrım," dedi elleriyle ağzını kapatarak. "Hatırladım. Ben ne düşünüyordum ki? Neden... Tanrım,

annem..." Ağlamaya başlayarak arabasına bindi ve çantasından mendil çıkardı.

Adam bir an tereddüt ettikten sonra gitmeye karar verdi ve Laura'da bulaşıcı bir hastalık varmış gibi kaçtı.

Claire kararsız kaldı. Bir şey yapması gerektiğini hissediyordu ama Myrnin'in laboratuvarına gitmek istiyordu.

Laura Landau, burnunu ve gözyaşlarını sildikten sonra arabayı çalıştırdı ve ağlaya ağlaya uzaklaştı.

Bir şeyler çok ama çok yanlıştı.

Makine, dedi Claire içinden.

Makine yüzünden olmalıydı.

Laboratuvardaysa işler hiç de planladığı gibi gitmedi.

İlk olarak, merdivenden inerken ışıkların kapalı olduğunu fark etti. Myrnin enerji tasarrufunu falan düşünmezdi. Yanan ışığı kapatmayı aklına getirmezdi. *Elektrik kesik*, diye düşündü Claire. Ama düğmeye basınca laboratuvarı sarı bir ışık doldurdu.

Myrnin masalardan birinde yatıyordu. Üstünde elli yıllığa benzeyen kırmızı bir elbise vardı. Gözleri kapalıydı ve sanki... ölmüş gibiydi. Uyuyor muydu? Myrnin uyumazdı ki. Claire onun arada bir kestirdiğini görüyordu ama en küçük bir çıtırtıyla uyanırdı.

Claire ilerleyip tüm lambaları yaktı. Myrnin hala kıpırdamamıştı.

"Myrnin?" Hala kıpırtı yoktu. "Myrnin, iyi misin?" Claire korkmaya başlamıştı. Myrnin, gömülmeye hazırlanan bir ceset gibi yatıyordu.

Claire'e sonsuz gibi gelen bir süre sonra, gözlerini yavaşça açtı ve tavana baktı. "Galiba rüya görüyordum," dedi. Sesi uykuluydu. "Rüya mı görüyordum?" Başını çevirip capcanlı gözlerle kıza baktı. "Gittiğini sandım."

"Eve gittim," dedi Claire kuşkuyla. "Hatırlamıyor musun?"

"Hayır," dedi Myrnin usulca. "Hatırlamıyorum. Kendimi... yorgun hissediyordum. Keşke uyuyabilsem. Uyku güzel bir şey olmalı." Aynı dalgın, hissiz sesle ekledi. "Onu seviyordum, biliyorsun."

Claire'in ağzı açık kaldı. Myrnin kızı umursamadı. "Onu seviyordum ve onu yok ettim. Hiç, yaptığın bir şeyi geri almak istediğin oldu mu Claire? Keşke hiç olmasaydı dediğin korkunç bir şeyi mesela?"

Myrnin *hiç* iyi değildi. Claire bunu hissedebiliyordu. "Ben Doktor Mills'i arasam iyi olacak," dedi. "Ya da Theo'yu. Sen Theo'yu seviyorsun. Onunla konuşabilirsin bence."

"Benim doktora ihtiyacım yok. Çok iyiyim. Kanımı her türlü dejenerasyona karşı test ettim. Daha önce bizi etkileyen hastalıkların hiçbirini taşımıyorum." Gözlerini tekrar kapattı. "Sadece yorgunum Claire. Yorgunum ve... her şeyden yoruldum. Bu geçici bir ruh hali. Geçecektir." Bunu kanıtlamak istercesine, hop diye doğrulup masadan indi. Tek bir sıçrayışla depresyondan maniye geçiş yapmıştı. Ellerini ovuşturup gülümsedi. "Evet. Bana ne getirdin küçük tamircim?"

Claire onunla bunları konuşmanın hiç sırası olmadığının farkındaydı ama yapacak bir şey yoktu. "Galiba makinede bir arıza var," dedi. "Bir yanlışlık yapmış olabiliriz."

Myrnin gözlerini iri iri açtı. "Bunu da nereden çıkardın? Bütün testleri uyguladık. Arıza yok."

"Bariz bir arıza değil..." Nasıl dile getireceğini bilemediği için, aklına geleni söyleyiverdi. "Herkes delirmiş gibi davranıyor. Galiba makine yüzünden."

"Saçmalama. Makineden olamaz," dedi Myrnin. "Abartıyorsun Claire. Morganvilleliler normal sayılmaz. Burada herkes akla sığmayacak şeyler yapar. O kadar da sıradışı değil. Belki hepsinin birden öyle şeyler yapması dikkat çekiyordur ama daha garip şeyler de gördük." Gülümseyerek ellerini açtı. "İşte. Her şey açıklığa kavuştu. Alarma geçmeye gerek yok."

"Ama Alex diye bir çocuk var. Bu sabah gördüm. Nerede olduğunu bilmiyordu. Çok kızmıştı. Çok garipti."

"Bu zamanda genç erkekler beyinlerini bozmak için olmayacak şeyler yapmıyor mu? Benim zamanımda yapıyorlardı. Fermante içecekler ve egzotik bitkiler kullanılırdı. Genç Alex de alkol ve uyuşturucuyla açıklanabilecek bir kaza yaşamıştır." Myrnin gidip Ben Franklin gözlüğünü taktı. "Uyuşturucu kullanma. Bunu söylemem gerektiğini hissediyorum."

"*Kullanmıyorum*," dedi Claire, kolilerin üstüne oturarak. "Tamam, Alex'i boşver. Michael beni annesi sandı! Bu da mı tuhaf değil?"

"Hmmm. Açıklaması daha zor bir durum. Ne zaman oldu bu?"

"Bu sabah."

"Uyandığında, kendini hiç başka bir yerde, başka bir zamanda sandığın olmadı mı? Aslına bakarsan vampirlere sıkça olur. Uyumayı başardığımda, bazen bana bile olur." Myrnin birkaç saniye boyunca kızı süzdü. "Herhalde şu an iyidir."

Claire duraksadı ama başını sallamak zorunda kaldı. Michael o andan beri son derece normaldi. Belki de Claire yanlış bir sonuca varıyordu. Vampirlerde uyurgezerlik varsa, restorandaki vampirin yaptığı bile normal karşılanabilirdi. "Hastanede biri daha vardı," dedi Claire. "Doktor olduğunu sanıyordu. Michael onun eskiden, nöbet geçirmeden önce doktor olduğunu söyledi."

"Aaa, bir *nöbet*. Nöbet geçiren birinin mantıklı davranamayacağını sen de tahmin edersin."

Çok sinir bozucuydu. Claire çok emindi ama Myrnin'in itirazları o kadar mantıklıydı ki kızı aptal durumuna düşürüyordu. "Bu sabah bir de Laura Landau vakası oldu. Annesinin işyerini arıyordu ama kadın geçen yıl ölmüş. Laura cenazeye bile gitmiş. Sanki uyanmış ve her şeyi unutuvermiş."

Myrnin bir an durup düşündü. "Buna bir açıklama getiremediğimi kabul ediyorum. Bir dizi test daha uygulayıp işlem kayıtlarına bakacağım, söz. Ama bu olayların bizimle bir ilgisi olduğuna ihtimal vermiyorum. Makine

şehrin *dışında* etkili olacak şekilde tasarlandı, *içinde* değil. Ne kadar garip görünürse görünsün, tüm bunlar tesadüf olabilir."

"Emin misin?" dedi Claire. "Tamamen, sonuna kadar emin misin?"

"Evet," dedi Myrnin. "Eminim. Sen dün eve gittikten sonra her şeyi bir daha kontrol ettim. Ne olur ne olmaz diye birkaç yenilik bile yaptım."

İlk kısım Claire'in içine su serpti ama ikincisi... "Ne gibi?"

"O kadar da önemli bir şey değil. Bağlantıları akıcılaştırdım sadece. Sen zaten yapmıştın. Beni o kontrol manyaklarından sanmanı istemem. Doğrusunu istersen ben de kontrol manyağıyım. Kontrolün sürekli bende olmasını isterim ama tabii yetki bende olduğu için." Vampirin gevezeliği, Claire'i kandıramıyordu. Myrnin'in gözlerinde tuhaf bir ışıltı vardı. "Her şey yolunda Claire. Sen bana bırak."

Claire güçlükle yutkundu. "Bir göz atabilir miyim? Sana güvenmediğimden değil ama arkadaşlarım için çok endişeleniyorum."

"Ben senin arkadaşın değil miyim?" diye sordu Myrnin, yumuşacık bir sesle. Adeta bir şey tarafından ele geçirilmiş gibi donuk donuk bakıyordu. "Arkadaşlar birbirine güvenir. Makine sapasağlam. Hatta yıllardır ilk kez içim bu kadar rahat, kendimi bu kadar dinlenmiş hissediyorum. Çok daha iyiyim."

Ama daha beş dakika önce, yorgun olduğunu söylemişti. Claire korktu. "Myrnin, sen benim arkadaşımsın ama bu işte bir yanlışlık var. Lütfen bakmama izin ver."

Myrnin bir an düşündükten sonra başını salladı. Bakışlarındaki donukluk gitmişti. Hareketleri de yine eski Myrnin gibiydi. "Elbette bakabilirsin. Özür dilerim. Kafam herhalde başka yerdeydi. Aşağı indirip oraya kurdum. Bu seferlik bakabilirsin. Yetkisiz kimse kurcalamasın diye güvenlik protokolleri kurdum. O yüzden haberin olsun, orada yalnız kalmanı istemiyorum."

"Tamam," dedi Claire. Myrnin'in güvenlik protokolü dediği, muhtemelen Claire'i yiyebilecek ya da yakacak bir şeylerdi. Oraya tek başına inmeye hevesli değildi. "Galiba kendi gözümle görmeden içim rahat etmeyecek."

Myrnin elindeki kalemi dudaklarına vurdu. "Babanın rahatsızlandığını duydum."

"Şu anda hastanede. Bugün annemle Dallas'taki bir kalp hastanesine götürülecek."

"Ve sen de burada bana kuruntularını anlatıyorsun. Onun yanında olmanı beklerdim."

Claire kendini çok kötü hissetti. Zaten bütün sabah suçluluk duymuştu. Sabaha karşı dörtte babası mesaj atmıştı. *Gelmene gerek yok, beni hazırlamaya başladılar bile. Seni seviyorum hayatım.* Claire uyanır uyanmaz cevap yazmıştı ama ambulans yola çıkmıştı bile.

"Şu an yolda zaten," dedi Claire. "Onu hasta eden şeyin makine olmadığından emin olmak istiyorum." Böylesi,

biraz sert bir saldırı olmuştu ama Claire'in gerçek düşüncesiydi.

Myrnin sessizce ona baktı, sonra başını eğdi. "Belki de bunu hak etmişimdir," dedi. "Kendimde değildim, farkındayım. Ama makinenin doğru çalıştığını biliyorum. Hissediyorum. Sen hissetmiyor musun?"

"Hayır," dedi Claire. "Keşke hissetsem."

Myrnin laboratuvarın arkalarındaki kapağa gitti. Şifreyi girip elini levhaya bastırırken, Claire bir kenarda onu izledi. Kapak, soğuk hava püskürterek açıldı.

"İşte iniyoruz," dedi Myrnin ve hiç uyarmadan Claire'in kolunu tutup aşağı atladı.

Çok yüksek değildi ama yine de Claire oradan tek başına atlamak istemezdi. Myrnin sarsılmadı bile. Bir an Claire'i sıkı sıkı tuttu, ki pek çok açıdan çok garip bir histi bu. Myrnin kızı bırakıp hızla ilerledi ve ışıkları yaktı. "El çırparak ışık yakıp söndürme sistemi var ya. Buraya da o harika sistemden kurmalıyım."

"Hareket algılayıcılar da koyabilirsin."

"Onun eğlencesi nerede? Bu taraftan. Benden uzaklaşma. Etrafta, karşılaşmanın sana pek yaramayacağı birkaç yeni şey var."

Myrnin, her şeyi olduğundan önemsiz göstermenin ustasıydı. Claire orayı daha önce de görmüştü ve nelerle dolu olduğunu biliyordu. Şimdi bir de yenileri eklenmişti.

Myrnin'in dibinden bir an olsun ayrılmadı. Neyse ki Myrnin normale dönmüşe benziyordu.

Uzun, loş dehlizin ucunda, Claire'in Ada olarak bildiği bilgisayardan kalanlar vardı. Ada bir zamanlar yarı vampir, çoğunlukla da makineydi. Myrnin'in eski laboratuvar asistanıydı. Myrnin ayrıntılardan hiç bahsetmese de aynı zamanda neredeyse onun kız arkadaşı sayılırdı. Ama Morganville'deki diğer vampirler gibi, Ada da o hastalığa yakalanıp yavaş yavaş delirmişti. Diğer vampirlerin aksine onu tedavi edememişlerdi. Claire'e kalsa, hastalıktan çok, bir makinenin içine hapsolmak delirtmişti onu.

Ada artık yoktu ama düşüncesi bile Claire'i korkutuyordu.

Işıklar yandığında Claire'in aklına ilk gelen şey, Ada'nın geri döndüğüydü. Mağaranın yarısını kaplayan boru, kablo, hortum, monitör ve klavye yumağı, tıslayıp gıcırdayarak yine çalışıyordu.

Yan taraftaki monitörlerin hepsi kapalıydı. Ortadakinde Claire'in laboratuvar masasındaki parçalara bağlanan grafik arayüzü vardı.

Claire inceleyince, Myrnin'le geliştirdikleri parçaların, daktilo tarzı dev klavyenin tam altına yerleştirildiğini fark etti. Sıvılar köpürüyor, buharlar çıkıyor, saat tıkır tıkır işliyordu.

"Gayet güzel çalışıyor," dedi Myrnin, ekranın başına giderek. Tüm o eski görünen düzeneğin arasında ileri teknoloji ürünü dokunmatik ekran sırıtıyordu. "Gel, göstereyim." Myrnin sistem kayıtlarını açıp gösterdi. Göze çarpan bir tuhaflık yoktu. Araç motorlarını bozan, şehir sınırını

geçenlerin hafızasıyla oynayan bir makine için tuhaf ne demekse.

Hafızasıyla oynayan. Alex nerede olduğunu unutmuştu. Michael ona anne demişti. Laura, annesinin yaşadığını sanıyordu.

Claire sorunun tam kalbine baktığının farkındaydı ama somut kanıt elde edene kadar Myrnin ona inanmazdı. Aşırı alıngan davranıyordu.

"Yaptığın yenilikleri gösterebilir misin?" Myrnin kaşlarını çatınca, Claire gülümsemeye çalıştı. "Sadece öğrenmek istiyorum. Neyi gözden kaçırdığımı öğrenmek için."

Myrnin elini klavyenin altına uzatırken, aniden geri çekti. "Ah," dedi. "Güvenliği devre dışı bırakmalıyım... Arkanı dön lütfen."

"Efendim?"

"Arkanı dön Claire. Gizli bir şifre bu."

"Ciddi olamazsın."

"Neden şaka yapayım? Lütfen dön."

Aptalcaydı çünkü Claire onun şifrelerini hep tahmin edebiliyordu. Zaten en fazla üç şifre kullanıyordu ve hepsi de fazlasıyla basitti. Doğumgününü bilse onu kullanırdı, bilmediği için şifreyi ya kendi adı ya Amelie ya da Ada yapıyordu.

Claire, Myrnin'in kaç tuşa bastığını saymaya çalıştı ama vampirler çok hızlı yazıyordu.

"Oldu." Claire tekrar döndü. Her şey aynı görünüyordu. Myrnin, klavyenin köşesindeki küçük ışığı gösterdi. "Yeşil, güvenlik kapalı demek. Kırmızı açık. Karıştırma."

Claire sıkıntıyla iç çekip başını iki yana salladı ve klavyenin altına eğildi. Neye dokunduğunu zar zor görebiliyordu. "Ayrılan konuklarımızın tepkilerini kontrol edebileceğimizi fark ettim," dedi Myrnin. "Bir değiştirme anahtarı ekledim. Daha fazla hafıza silmek istiyorsan açıyorsun. Tek bir kişi de hedeflenebiliyor, şehrin etrafında genel bir alan da oluşturulabiliyor. Ama sadece sınırların dışında."

"Şu an neye ayarlı?"

"Üç yıla. Araştırmalarıma göre, Morganville'den ayrılanlar bunu çoğunlukla ilk üç yılda yapıyor. İstersek, bazı kişileri bu etkiden muaf tutabiliyoruz tabii." Claire'in ağzı kurudu. "Ya annemle babam? Sen..."

"Dün gece Oliver muafiyet belgelerini getirdi, programı ona göre düzenledim," dedi Myrnin, loş ışıkta Claire'in yüzüne bakarak. "Annenle baban her şeyi hatırlayacak. Böylesi, büyük bir risk. O yükü omuzlarından almama izin verilse daha güvenli olurdu. Onlara da iyilik yapmış olurduk."

"Ama o zaman benim burada olduğumu hatırlamazlar. Sanırlar ki ben... Kaçtığımı sanırlar. Ya da öldüğümü."

Myrnin, kızın yüzüne bakmaya devam ediyordu. Claire, vampirin yüz ifadesinden bir şey çıkaramadı. "Sen de bunu nihayetinde iyilik olarak görmüyor musun?"

"Hayır," diye çıkıştı Claire. "Neden göreyim?"

Myrnin cevap vermeden konsolun altından çıktı ve Claire kıpırdayamadan şifreyi tekrar girdi. Klavyedeki ışık kırmızıya döndü.

"Dokunma," dedi Myrnin. Sesinde belli belirsiz bir soğukluk vardı. "Şu dakikadan sonra makineyi sadece ben değiştirebilirim. Seni burada istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Evet."

"Şu dakikadan sonra makine *benim* sorumluluğumda," dedi Myrnin. "Sadece benim."

Claire şifreyi öğreneceğine dair kendi kendine söz verdi. Neler olduğunu öğrenmek zorundaydı ve kilit nokta, bu makineydi.

Günün kalan kısmı sakin geçti. Myrnin'e ertesi gün donut getireceğine dair söz verdikten sonra eve yürüdü. Şaşkın ya da çıldırmış kimseyi görmedi. Herkes, nereye gittiğinin bilincinde gibiydi.

Kyle'a olanlardan ve yorucu tamirat sürecinden etkilenip rastlantıları büyüterek böyle bir sonuca varmış olması mümkün müydü? Şimdi her şey, gözüne farklı geliyordu. Birkaç dükkana uğrayıp hiçbir tuhaflık fark etmeyen son derece normal insanlarla konuştuktan sonra, kendini aptal gibi hissetmeye başladı.

Sahafın önünde tanıdık ve tatsız bir yüze rastladı. Yan sokaktan karşısına çıkan kişinin Frank Collins olduğunu fark edince donakaldı.

Shane'in babası, yara izli yüzüyle tıpkı eskisi gibi görünüyordu. Claire o yüzdeki ifadenin ne anlama geldiğini kestiremiyordu ama ürkütücü olduğu kesindi. Adamın her zamanki yüz ifadesiydi.

"Benden uzak dur," dedi Claire, Frank'in yanından geçmeye çalışarak. Adam yolunu kesti. Claire kaldırımdan inip güneşe çıkınca Frank durdu. "Bizi rahat bırak."

"Oğlumla konuşmam gerekiyor," dedi Frank. "Ona bazı şeyleri açıklamalıyım. Sana güveniyor."

"Evet ama ben sana güvenmiyorum. Neden güveneyim ki?"

"Hayatını kurtardım," dedi Frank. "Böylesi, bana birkaç dakika ayırmanı sağlamaz mı?"

"Sağlamaz," dedi Claire, yürümeye devam ederek. "Bir daha beni takip etme."

Frank bir süre kızın peşinden baktı. Claire köşeye gelince dönüp geriye baktı. Frank yoktu. Kız ürperdi. Frank Collins, eskisinden daha vahşiydi. Claire ona karanlıkta rastlamayacağını umdu.

Shane'e olanları anlatmamaya karar verdi.

Cam Ev'in bahçe kapısından girerken annesi aradı. Konuşmak için, sabah güneşinin ısıttığı basamaklara oturdu. Annesi kıza, babasının dünyanın en iyi kalp doktorlarının elinde olduğuna dair güvence verdi. Babası hastanede dinleniyordu, annesi de yakın bir otele yerleşmişti. Oliver, babası yeterince iyileşene kadar bir daire tutmaları için para yollamış, Morganville'de evlerine harcadıkları parayı da yollayacağına dair söz vermişti ama annesi hala ilk fırsatta geri döneceklerini söylüyordu.

Böyle iyilikler yapmak, Oliver'ın kişiliğine uymuyordu. Claire, onun buyrukla hareket ettiğini tahmin ediyordu.

Amelie bu işleri ona yaptırıyordu ki esas patronun kim olduğunu unutmasın. Amelie'nin sağ kolu olmak için yeterince güvenilir olmasa da işini iyi yapıyordu. Amelie sürekli arkasını kollamak zorundaydı.

Annesinin sesini böyle neşeli duymak kıza iyi gelmişti. Annesiyle babası Morganville'de mutlu değildi. Stres babasına zarar vermiş, annesini de kötü etkilemişti. Dış dünyada hep güçlü bir kadınken Morganville'de gücünü kaybetmişti.

Böylesi daha iyiydi. Claire buna inanmak zorundaydı.

"Bu haftasonu babamı ziyarete geleyim mi?" diye sordu Claire.

"Bir hafta daha bekleyelim hayatım. Doktorlar hala test yapıp duruyor. Durmadan başka yerlere götürülmeyeceği bir zamanda seni görmeyi tercih edecektir."

"Sen iyi misin?"

"İyiyim tabii Claire. Baban ilk kez hastaneye yatmıyor. Kaldığım otel de çok güzel. Spaları bile var. Gidip masaj yaptıracağım."

"İyi olur," dedi Claire. "Çok iyi olur. Hak ettin, anne."

Annesi hafifçe güldü. "Bebeğim, dünyanın en tatlı kızısın sen. Orada kalmana çok üzülüyorum. Kendini tehlikeye atıyorsun. Ama yanına döneceğimize söz veriyorum. Seni orada yalnız bırakmayacağım."

"Ben yalnız değilim. Çok arkadaşım var. Hem gitmeye kalkarsam, daha çok tehlikeye girerim. Bir süre daha burada kalmam gerek. Myrnin'den bir sürü şey de öğreniyorum.

MIT'deki çoğu hocadan daha iyi." *Aklı başında olduğunda,* dedi içinden.

"MIT'de Shane yok tabii," dedi annesi. "İnan bana, seni anlıyorum. Babanla tanıştığımızda onunla kalmak için her şeyi yapmaya hazırdım. Herkes bana da deli diyordu. Her gün arayacağına söz ver hayatım."

"Anne! Her gün mü? Telefonumda kaç kontör var sanıyorsun?"

"Hiç değilse birkaç günde bir ara o zaman. Ne olursa olsun her hafta mutlaka ara. Eğer sesini duymazsam..."

"Biliyorum, özel birlikleri yollarsın."

"Aferin," dedi annesi öpücük yollayarak. "Seni seviyorum tatlım. Kendine dikkat et."

"Sen de," dedi Claire. "İkinizi de çok seviyorum."

Claire telefonu kapattı ve güneşin altında biraz daha oturup düşündü. Daha önce hiç hissetmediği bir yalnızlık duygusuna kapılmıştı. Ailesinin burada olması kızı endişelendiriyordu ama yürüyüş mesafesinde olduklarını bilmek, içten içe rahatlatıyordu.

Gerçek anlamda büyümenin insana kendini böyle mi hissettirdiğini merak etti.

Büyümek, yalnız kalmak mı demekti?

Güneşte oturmanın, günün, havanın güzelliği bir süre sonra bu karamsar hisleri yok etti. Claire dışarı bir koltuk çıkarıp kitap okumayı düşündü ama çok zahmetliydi. Verandadaki bir direğe yaslanıp gözlerini kapattı ve biraz kestirdi.

Uyandığında taco kokusu aldı. Sanki tacocuda uyumuştu. Gözlerini açınca, burnunun dibinde bir tabak taco buldu.

Elini uzatınca, Shane tabağı çekti. "Olmaz. Benim."

"Paylaşalım!"

"Ne açgözlü bir kız arkadaşım var."

Claire güldü. Bunu ondan duymak -açgözlü kısmını değil tabii, kız arkadaşım kısmını- çok güzeldi. "Beni seviyorsan bana da verirsin."

"Cidden mi? Bu kadar mı? Benim için seksi, kural dışı bir şeyler yapmaya ne dersin?"

"Bir taco için olmaz," dedi Claire. "Ben o kadar ucuz değilim."

"Ama taco göğüs etinden, bak."

"İşte şimdi gözüme girdin."

Shane tabağı uzattı, Claire içinden bir tane aldı. Shane de merdivene oturdu ve yan yana yemeklerini yiyip günün tadını çıkardılar. Shane soğuk kola da getirmişti. Claire kolasını açarken bir taco daha koparmaya çalıştı. Hepi topu altı tane vardı. Son anda kapmayı başardı. Üçüncüye uzanınca, Shane tabağı bırakıp onu çimenlere yatırdı. Claire yuvarlanıp üste çıktı.

Shane direnmedi. Şaşkın ama memnundu. "Bak bu ilk kez oluyor," dedi. "Şimdi ne yapacağız kovboy?"

"Şimdi ben taconun kalanını yiyeceğim," dedi Claire, eğilip Shane'i dudağından öperek. "Belki kolanı da içerim. Belki başka şeyler de yaparım."

"Nasıl şeyler? Her şeyimi aldın. Tatlı da yok." Shane'in gırtlağının derinliklerinden gelen hırıltılı, puslu sesi Claire'in içinde patlamalar yaratıyordu. "Tabii eğer aklında..."

"Ne varmış aklımda?" Shane'in bakışlarını görünce gülümsedi. "Tahminin var mı?"

"Galiba medyum oldum," dedi Shane. "Vay be."

"Romantik."

"Romantizm mi istiyorsun? Dışarı çıkıp..."

Claire iki parmağını dudağına koyarak onu susturdu, uzun uzun öptü ve nefes almasına izin verdi. "Ne diyordun?"

"Hiçbir şey," dedi Shane, elleriyle Claire'in saçlarını geriye atarak. "Bu işte nasıl böyle ustalaştın?"

"Öğretmenim iyiydi."

"O öğretmen Myrnin olmasa iyi olur, yoksa onun vampir kıçına tekmeyi basarım."

"Seni kastettim sersem."

"Ya." Shane onu öptü. Tekrar yuvarlandılar ve durduklarında, bu sefer Claire alttaydı. "Şimdi nasılım?"

"Sürekli öğreniyorum."

"Ne de olsa iyi bir öğrencisin." Bir parmağını Claire'in boynundan gömleğinin önüne, üst düğmesine kaydırdı. Claire'in tüm sinir uçları yavaşça hareket eden o parmağın ucundaydı sanki. "Ah, kusura bakma düğme," dedi. Düğme çözülüverdi. "İşin bitti."

Claire başını eğip baktı. Krem rengi sütyeninin üstü görülüyordu. Sadece üstü. Henüz sansürlük bir durum

yoktu. Ama dışarıdaydılar, geçenler görebilirdi. Claire'e hiç öyle gelmiyordu. Shane'in yanındayken, sanki dünyada başka kimse yokmuş gibiydi.

"Şey, Claire?" dedi Shane. Eli, sütyenin kıyısındaydı. "Tacolarımızı içeride mi bitirsek?"

"Ama..."

"Eve'le Michael işteler. Ben ikide gideceğim."

Ya. "O zaman iyi fikir."

Shane doğruldu ve Claire'in kalkmasına yardım etti. Tabaklarla kolaları alıp içeri girdiler.

Claire'in hayatında yediği en güzel öğle yemeğiydi.

Akşama kadar neşeyle evde oyalandı. Eve, gelip onu görünce tabut biçimindeki el çantasını bıraktı ve "Ayakların yerden kesilmiş," dedi. "Tam bir leydi olmasam, Shane'le senin..."

"Efendim? Leydi mi?"

"İnternetten unvan satın aldım. Artık İskoçya'nın bir santimetrekaresi bana ait. Konuyu değiştirme." Eve sırıtarak Claire'in elini tuttu. "Anlat haydi."

"Sana ayrıntı verecek değilim."

"Vereceksin tabii. Biz kızız. İşimiz bu!"

"Erkek olsaydık iğrenç olurdu."

"Bir dakika. Kontrol edelim..." Eve telefonla konuşuyormuş gibi yaptı. "Hayır. Hala kızız. Yetkili merciler bunda bir sorun yok diyor. Dökül bakalım Danvers. Gözlerin hülyalı bakıyor. Müthiş bir şey olmalı.."

Claire, yanaklarını kızartacak kısımlara gelinceye kadar anlatabilirdi sahiden ama Michael elinde gitarıyla içeri girip anahtarını holdeki masaya attı. "Akşam yemeği sırası Eve'de!"

"Hey!" dedi Eve, ayaklarını yere vurarak. "Zamanlaman rezalet Michael!"

"Neden? Yoksa kız kıza çılgınca..."

"Kes sesini sapık."

"Bana rahat yok zaten," dedi Michael, koltuğa otururak. "Ben Shane adına konuşuyordum. Ne de olsa para kazanmak için kahramanca et kesen o. Hey, son günlerde bir tuhaflık fark ettiniz mi?"

Claire birden her şeyi unutup konuya odaklandı. "Restoranda deliren vampir dışında mı?"

"Başkaları da tuhaf davranıyor. Gitar öğrencilerimden ikisi derse gelmedi. Birini aradım, çok şaşırdı. Gitar dersi almadığını söyledi. Halbuki, bu ayın parasını peşin vermişti."

Demek Michael da fark etmişti. Her şeyi Claire uydurmuyordu. Eve kollarını göğsünde birleştirdi. Üstünde pembe siyah bir rugby forması vardı. "Kampüste bir kız, herkese oda arkadaşını görüp görmediğini soruyordu. Aslında oda arkadaşı yokmuş. Yıllardır olmamış. Ama o, varmış gibi uzun uzun tarif ediyordu."

"Ben de bundan bahsediyorum." Michael başını salladı. "Çok garip. Bugün kendini birkaç yıl öncede sanan en az birkaç kişi gördüm. Ne biçim iş bu?"

"Garip," dedi Claire. Neşesi tamamen kaybolmuştu. Morganville'de olanlar sadece onun zihninde değildi. Gerçekti ve yayılıyordu.

Myrnin inanmayacaksa, Amelie'ye gitmesi gerekiyordu. Sistem kapatılıp incelenmeliydi. Başka çare yoktu.

Amelie bundan hoşlanmayacaktı. Oliver ise hiç hoşlanmayacaktı.

"Büyük ihtimalle önemsiz bir şeydir," dedi Eve. Michael'la Claire, ona ilk kez görüyorlarmış gibi baktı. "Burası *Morganville*. Burada kimse *Manyakville* sınırlarına uzak değil. Mesela ben, günde on iki kez delirecek gibi oluyorum."

Michael doğrulup Claire'e baktı. "Neler olduğuna dair bir şeyler biliyorsun, değil mi?" Mavi gözlerinde vampirliğini akla getiren bir kırmızılık belirdi. Küçüktü ama ne kadar ciddi olduğunu göstermeye yetiyordu. "Myrnin'le bu yüzden mi çalışıyordunuz?"

"Bilmiyorum," dedi Claire. "Ama öğreneceğim."

Myrnin'in yardımı olmadan bunu nasıl yapacağını hiç bilmiyordu.

Claire, uyanınca takvime baktı. O gün öğlen, bir Yaşlılar Konseyi toplantısı vardı. *Tam zamanı*, diye düşündü Claire. Toplantıya girip konuyu açabilirse, Richard'la Hannah onu desteklerdi. Zaten Hannah, yaşanan garipliklerle konusunda en bilgili kişi olmalıydı. Böyle bir durumda Amelie ve Oliver da harekete geçmek zorunda kalırdı.

Yaşlılar Konseyi'ne gitmek, Claire'in hafife aldığı bir iş değildi. Duş aldı, saçını özenle yaptı, en güzel siyah gömleğiyle pantolonunu giydi ve Shane'in hediyesi haç kolyeyi taktı. Shane'in annesinin *claddagh* yüzüğünü de unutmadı. O yüzükle kendini daha güçlü hissediyordu.

Alt katta kahvaltısını ederken televizyonu açıp yerel Morganville kanalını izledi. Normalde kanal Morganville'de her şeyin ne kadar yolunda gittiğine dair propagandalarla dolu olurdu ama o gün nedense birileri gerçek haberler vermek niyetindeydi.

CİNAYET/İNTİHAR VAKASINDA DÖRT KİŞİLİK BİR AİLE ÖLDÜ.

Yemek az daha Claire'in boğazında kalıyordu. Ölenleri tanımıyordu ama çocuklar on dört ve on iki yaşlarındaydı. Babaları önceki gece cinnet geçirmiş, hastaneye götürülmüş, sonra evine yollanmıştı.

Böylesi, büyük hataydı. İnsanlar ölmüştü. *Çocuklar* ölmüştü.

Claire, Morganville polis merkezini arayıp Şef Moses'ı istedi. Hannah ofisinde değildi. Görevli, telefonu kadının devriye arabasına bağladı. Hannah'nın sesi gergin geliyordu. "Ne oldu Claire? Yoğun bir gün geçiriyorum."

"Anlıyorum ama bugün Yaşlılar Konseyi toplantısına girmem gerekiyor. Seninle gelebilir miyim?"

"Neden gelmek istiyorsun?"

"Şehirdeki sorunların neden kaynaklandığını bildiğimi sanıyorum ve bunu onlara anlatmak istiyorum."

Hannah bir süre sessiz kaldı. "Tamam. Yarım saat sonra seni alırım. Orada bekle. Dışarı çıkma."

Claire birden endişelendi. "Neden?"

"Durum kötüye gidiyor. Dün gece koca bir aileyi kaybettik. Başka olaylar da var. Sen olduğun yerde kal, tamam mı? Önemli."

"Tamam, ben buradayım." Claire evrenin sırlarını orada bulacakmış gibi telefonun boş ekranına baktı, sonra pencereye gidip dışarıyı kontrol etti.

Önce sıradışı bir şey görmedi ama sonra üç sokak öteden gelen polis ışıklarını fark etti. Hareket halindeki insanları zar zor görebiliyordu.

Bir tanesi *yanıyordu*. Güneşte dolaşmaya karar vermiş bir vampir gibi.

Claire pencerenin önünden çekilirken Michael'a çarptı. Kızın arkasından, o da dışarı bakıyordu. Claire dönüp Michael'ı göğsünden itti. "Hey! Beni korkutmasan olmaz mıydı!"

Michael, kızı daha önce hiç görmemiş gibi baktı. "Ne var?" dedi Claire. Kalbi hala küt küt atıyordu. Michael'ın *böööö* diye bağırmasını ya da gülmesini bekliyordu.

Ama Michael, "Sen burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Pencereden dışarı bakıyorum."

"Ne düşündüğünü bilmiyorum ama öylece gelip..." Sersemlemiş gibi duraksadı. "Öylece gelip..."

"Michael?"

"Öylece buraya gelip..."

"Michael!"

Michael elini başına götürdü ve gözlerini yumdu. Sonra derin bir nefes alıp Claire'e baktı. "Ha, kalktın mı? Kahve var mı?"

Claire başka işaretler görmek için ona bakmaya devam etti. Marjo'nun Yeri'ndeki vampirin zavallı garsona nasıl birdenbire saldırdığını unutmamıştı. Michael da aynı şeyi yapabilir miydi acaba? Claire her an ona karşı koymak zorunda kalabilir miydi? Zaten istese de karşı koyması mümkün değildi ya. Michael güçlü ve çok ama çok hızlıydı. Claire onun yerine bir yarış arabasına yumruk atsa daha iyiydi.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum," dedi Michael. "Peki, kahveyi ben yaparım. Pencereye ne olmuş?"

Claire bir şey demeden polis ışıklarını gösterdi. Yanan kişinin üstüne battaniye atılmıştı. "Ne diyorsun?" dedi Michael. "Uluslararası casusluk şebekesi mi? Uyuşturucu kaçakçıları mı? Yoksa bu hafta Oliver'ın kafasını bozan birileri mi?"

Sanki hiçbir şey olmamıştı. O küçük... kaymayı yaşadığını hatırlamıyordu bile. Claire boğazını temizledi. "Kahveyi ben yaparım." Böylece ondan uzaklaşacaktı. Ama Michael da kızın peşinden mutfağa geldi. Claire filtreyle kahveyi çıkarıp makineyi doldururken, masaya iki bardak koydu. "Hannah beni almaya gelecek," dedi Claire. "Uluslararası casus şebekesi teorini ona sorarım."

"Ben oyumu uyuşturucu kaçakçılarına veriyorum."

Claire suyu koyup makineyi çalıştırdı. Makineden çıkan ses, Claire'in aklına laboratuvarın mahzenindeki Ada'nın mekanik zombisini getirdi. Claire, Michael'e döndü. "İyi uyuyabildin mi?"

"Evet, neden sordun? Sen uyuyamadın mı?"

Uyumuştu ama şimdi yatağa girip battaniyeyi kafasına kadar çekmek istiyordu. "Hiç... hiç rüya gördün mü peki?"

Michael, kızın delirdiğini düşünmeye başlamıştı herhalde. "Evet, gördüm. Neden birden benim rüyalarımdan bahsedeceğin tuttu? Sen ne rüya gördün? Beni utandıracak bir şey mi?"

Claire onun, *evet, garip bir rüya gördüm. Rüyamda seni tanımıyordum,* falan diyeceğini ummuştu ama Michael onda bir sorun olduğunu düşünmeye başlamıştı. Harika. Neyse ki kahve makinesi sürahiyi doldurmaya başlamıştı. Kahve, Michael'ın dikkatini hemen kendine çekerdi. Michael kalkıp kahvenin yarısını kendine, yarısını Claire'e doldurdu. "Claire?" dedi sürahiyi yerine koyarken. "Bana anlatmak istediğin bir şey mi var?"

"Şey... özellikle anlatmak istediğim bir şey yok."

"Hannah seni neden alıyor?"

"Bugün Yaşlılar Konseyi toplantısına gitmek istiyorum da. Tehlikeli bir şey değil, merak etme."

"Şu Kyle denen çocuğu kafesten kurtarmaya çalışmıyorsun, değil mi? Çünkü eğer öyleyse, pek çok açıdan tehlike var demektir."

Belki bu konuyu da Amelie'ye açardı ama Michael'ın bunu bilmesi şart değildi. "Çılgınca bir şey yapmayacağım," dedi. Ne de olsa *çılgınlık* son günlerde ucu çok açık bir kavramdı. "Amelie'ye makineyle ilgili söyleyeceklerim var. Galiba düzgün çalışmıyor. İnsanlar..."

"Ölüyor," dedi Michael usulca. "Haberleri izledim. Sence onları makinedeki bir arıza yüzünden mi öldürdü?"

"Restoranda deliren vampir gibi. Bence o adam yanlış bir şeyler olduğunu biliyordu ve bunu kaldıramadı." Claire ürperdi. "Uyanamadığın bir kabusa benziyor olmalı. Myrnin'e söyledim ama garip davrandı. Normalden daha garip yani."

Michael bunu duyunca duraksadı. "Yapmaması gereken bir şey yapmıyor, değil mi?"

"Ne gibi?"

"Sana asılmak gibi."

"Iyyy. Bana o gözle bakmıyor." Michael başını iki yana sallayıp kahvesine döndü. "Ne oldu? Bakıyor mu diyorsun yani?"

"Sana bakarken bakışları bazen tuhaflaşıyor, o kadar. Belki de haklısındır. Senden sadece kanını istiyordur."

"Bir daha ıyyy! Bu sabah neyin var senin?"

"Kahve yetmedi." Michael kalkıp bardağını doldurdu. Claire'e ikinci bardağını koymadı ama gerek yoktu zaten. Kız yeterince ayılmıştı.

Myrnin konusu neyse ki değişmiş, Michael'ın sevdiği konulardan bahsetmeye başlamışlardı. Yazdığı yeni şarkılar

gibi. Demo CD'si iki ay sonra çıkacaktı ve kapağı çok yakında görebilecekti.

Sohbete dalmışlarken kapı çaldı. Hannah, Claire kahvesinin kalanını döktü, bir şey olursa arayacağına dair Michael'a söz verdi ve çıktı.

Hannah polis üniformasıyla ürkütücü görünüyordu. Dönüp kapıyı kilitleyen Claire'e baktı. Örgülü saçını toplayıp değişik bir topuz yapmıştı. Karizmatik görünüyordu ama o hep öyleydi zaten. "Günaydın Claire."

"Selam." Claire başını salladı. "Kahve ister misin? Az önce yaptık."

"Arabada var zaten. Haydi gidelim." Hannah arabasına doğru yürümeye başlamıştı bile. Claire onun uzun bacaklarına yetişmek için acele etti. "Dışarı çıkmadığın için teşekkürler."

Claire ön koltuğa oturup kemerini bağladı. "Neler oluyor?" diye sordu arabayı çalıştıran Hannah'ya.

"Nerede?"

"Şurada." Claire, diğer polis arabalarını gördüğü yönü işaret etti. "Olay vardı."

"Senin şu an endişelenmeni gerektirecek bir şey yok." Böylesi, hiç de Hannah'nın söyleyeceği bir şey değildi. O sakin, kendinden emin bir kadındı ve her şeyi dobra dobra söylerdi. Şimdiyse gergin görünüyordu.

Claire şakaya vurmayı denedi. "Michael'la bahse girdik. O uyuşturucu kaçakçısı dedi, ben uluslararası casus şebekesi dedim."

"İkisi de değil," dedi Hannah, arabayı hareket ettirerek. "Konsey'e ne anlatacaksın?"

"Bunu... Henüz söylemek istemiyorum."

"Söylemelisin," dedi Hannah. "Sevgilim bu sabah uyandığında beni tanımadı."

Claire gözlerini kırpıştırdı. "Neyin?"

"Aş bunları Claire. Senden büyük kadınların da sevgilileri olur. Ama beni tanımıyordu. Beni daha önce hiç görmediğini söyledi." Hannah *ağlıyordu*. Hıçkıra hıçkıra değil ama gözyaşları akıyordu. Dehşet. Claire ne diyeceğini bilemedi. "Bir süre devam etti, sonra düzeldi. Şehrin her yerinde oluyor ama sadece bazılarına. Bazılarını daha çok etkiliyor, anlaşılan geçmiyor da. Cinayetleri duymuşsundur." Claire başını salladı. "Buna neyin yol açtığına dair bir fikrin var mı?"

"Şey..." Claire güçlükle yutkundu. "Olabilir. Belki. Galiba."

Hannah gaza bastı. "O zaman seni hemen konseye götürelim çünkü artık bu iş bitsin istiyorum. Sabah yaşadığım şeyi bir daha yaşamak istemem. Dün geceki gibi bir cinayet mahalli daha görmeyi de kaldıramam."

Claire ürpererek konuyu değiştirdi. "İnsan mı? Erkek arkadaşın yani..."

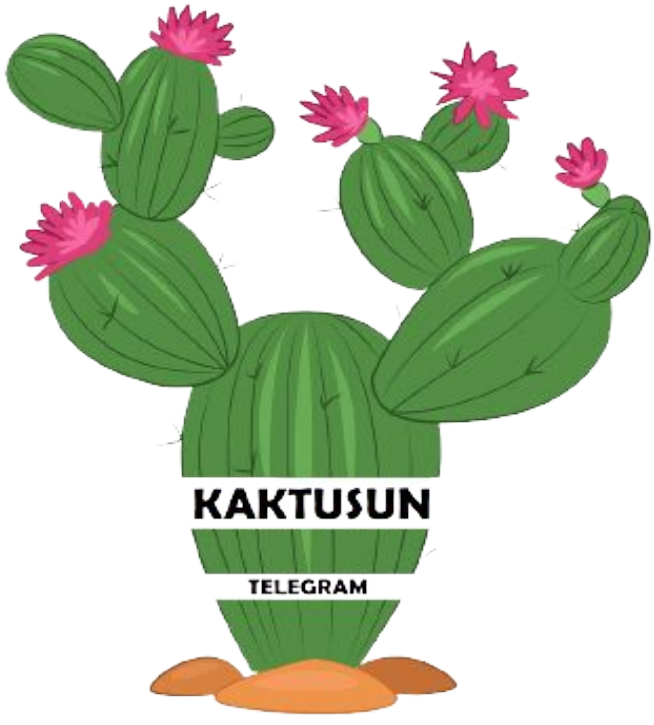
"Evet. Neden?"

"Etkilenenler sadece insan değil. Vampirlere de oluyor." Claire bir an duraksadı, sonra devam etti. "Michael bu sabah kim olduğumu unuttu galiba. Uzun sürmedi, belki birkaç dakika ama bence bu ilk kez olmuyor."

Hannah'nın yüzü daha da asıldı. "Bu hiç iyi bir haber değil. Hem de hiç."

"Biliyorum." Claire restorandaki vampiri unutamıyordu. Dünyanın yanlış olduğunu söylemiş ve en yakınındaki kişiyi öldürmeye çalışmıştı. Ya aynı şey Michael'a da olsaydı? Oliver'a? Hatta *Amelie'ye*? "Geçen gece Marjo'nun Yeri'nde olay çıkaran vampirin kendine gelmesi ne kadar sürdü?"

Hannah, Kurucu Meydanı'na doğru dönüp güvenlik barikatında yavaşlarken, yan gözle Claire'e baktı. "Kendine gelmedi," dedi. "Anladığımız kadarıyla gelmeyecek de."

9

Kyle hala parkın ortasındaki sıkı korunan kafesin içindeydi. Claire geçerken demir parmaklıklı küçük kafesi ve etrafındaki polisleri gördü. Ardından yeraltı otoparkına girdiler. Hannah'ya ayrılmış bir park yeri vardı. Onlar yaklaşınca asansörün kapısı tıslayarak açıldı. Amelie'nin siyah üniformalı korumalarından biri -kadın olanı- Hannah'ya başıyla selam verdi ve Claire'i süzdü.

"O benimle birlikte," dedi Hannah. "Sorumluluğu ben alıyorum."

"Yeterli," dedi vampir ve toplantı salonunun düğmesine bastı. "Ama sizi uyarıyorum, günlerinde değiller."

"Hiç olmazlar zaten."

Vampir, bir insan gibi kıkırdadı. "Doğru. İyi şanslar."

Asansörden indiklerinde, vampir birden yine adeta dilsiz bir korumaya dönüştü. Mermer koridorda ilerlerken yaklaştıkları cilalı kapılar içeriden açılıyordu. Her-

halde gelenleri etkilemek için bir numaraydı ama anlaması zor değildi. Vampirler doğal olarak, geldiklerini duyuyordu.

Odada bu sefer tek bir koruma vardı. Onlara eşlik eden kadın koruma, kapıları dışarıdan kapattı. Amelie ve Richard yerlerini almıştı. Masada özenle etiketlenmiş dosyalar duruyordu.

Oliver elleri arkasında, volta atıyordu.

"Geç kaldın," dedi Hannah'ya. Koruma haklıydı. Oliver hiç neşeli görünmüyordu. Hannah, Richard'ın yanına oturunca, Claire kararsızca ayakta kaldı. "Bir de arkadaş getirmişsin. Ne... hoş."

Claire, boş bulduğu ilk sandalyeye hemen oturdu. Oliver kıza dışarı atmayı düşündüğü bir çöp torbasıymış gibi bakıyordu.

"Claire," dedi Amelie. "Bunu beklemiyorduk." *Beklemiyorduk, hoşgeldin demek değil,* diye düşündü Claire. Hannah gibi Amelie de ondan beklenmeyecek kadar gergin görünüyordu.

"Seninle konuşmam gerekiyordu," dedi Claire. "İkinizle de."

"Bu senin ufaklık bizi hep rahatsız etmek zorunda mı?" dedi Oliver, hızla gelip ellerini masaya dayayarak. "İşimiz bitene kadar onu sustur. Burada yeri yok."

Claire onu Kurucu'nun yanında hiç bu kadar sinirli görmemişti. Gelmeden önce Amelie'yi araması gerektiğini düşünmeye başlamıştı.

Amelie, Oliver'ın öfkesine en ufak bir tepki vermedi. "O benim ufaklığım değil," dedi sadece. "Ben senden emir almam Oliver. Bunu arada bir hatırlamaya çalış."

Oliver dişlerini gösterdi ama vampir dişlerini değil. Masadan ayrılıp avını arayan bir aslan gibi volta atmaya devam etti.

Amelie, dikkatini Claire'e verdi. "İşimiz bitene kadar bekleyeceksin. Oliver haklı. Burada olmamalıydın."

Claire başını salladı. Beklemek yerine, her şeyi bir an önce anlatmak istiyordu ama Amelie'nin gri gözleri, bunun hiç iyi bir fikir olmadığını söylüyordu.

"Çok gerginsin Oliver," dedi Amelie. "Otur lütfen."

Oliver ona ters ters bakıp voltasını sürdürdü. "Dün kendi türümden birini kuduz bir köpekmiş gibi öldürmek zorunda kaldım. Sakinleşebilir miyim sence?"

Claire, Hannah'ya doğru eğildi ve fısıltıyla "Ne oldu?" diye sordu. Hannah onu uyarır gibi başını iki yana salladı. "Ama ben..."

Oliver kıpkırmızı gözlerle ona döndü. "Neler olduğunu bilmek mi istiyorsun Claire?" dedi. "Hangi kısmını? En eski tanıdıklarımdan birinin kafayı yiyip sokak ortasında insanlara saldırmaya başlamasını mı? Onu bir türlü kendine getirememi mi? *Amelie'nin* emriyle onu öldürdüğümü mü?"

Sessizlik. Amelie sakin bir ifadeyle ona bakıyordu. "Senin sinirlerin bozulmuş. Otur Oliver. Lütfen."

"Oturmayacağım," dedi Oliver, arkasını dönerek.

Amelie önündeki açık dosyaya baktı. "O zaman işimize dönüyoruz. Av izinlerinin uzatılması kabul edilemez. Şu anki limitin dört katı isteniyor. Üstelik üniversite bölgesi de dahil olacakmış. Böylesi, hepimiz için riskli. Bence av izinlerini uzatmak yerine, izlediğimiz programı tamamen iptal edip bir alternatif bulalım. Isırılmaya gönüllü olacak insanlar her zaman var."

Richard tam bir şey diyecekken, Oliver onu susturdu. "Artık çok eskimiş bir konu bu. Vampir miyiz, değil miyiz? Biz *avlanırız*. Doğamızda var. Bunu kısıtlamak, hatta yasaklamak, içgüdülerimizi yok etmez. Yaptıklarımızdan dolayı bizi suçlu durumuna düşürmekle kalır."

"Ama senden, tıpkı benim gibi içgüdülerini kontrol etmeni bekliyorum. Kendine hakim olamıyorsan o başka. Olamıyor musun Oliver?" Amelie'nin ses tonu, Claire'in beklediğinden çok daha sertti. Kurucu'nun da öfkeli olduğu anlaşılıyordu.

Çok kötü bir bileşimdi bu. İkisi de öfkeliydi ve küçücük bir alandaydılar.

Oliver bu kez sivri dişlerini gösterdi. "Tehlikeli bir çizgide dolanıyorsun kadın. Beni zorlama." Amelie'nin koruması, kapıdan birkaç adım uzaklaştı. "Köpeklerinle de beni tehdit etmeye kalkma. Ben bu şehirde senin önderliğini destekledim. Deneylerine ve davranışlara getirdiğin kurallara bile ses çıkarmadım ama bizi, insanların silik kopyaları haline getirmene izin vermem. Biz öyle değiliz, olmamalıyız. Bunu en iyi sen biliyorsun."

"Sözlerinden, herhangi bir alternatif plana yanaşmayacağın anlamını çıkarıyorum," dedi Amelie. "Öyleyse program şimdiki gibi kalacak. İzinler sınırlı olacak ve üniversite bölgesi korumada kalacak."

Oliver güldü. "Sen beni dinliyor musun? Sana daha fazla boyun eğmeyecekler. Kanun ne derse desin, dilediklerini yapacaklar. Kızgınlar Amelie. İnsanların vampir öldürmesine ve ceza almadan hayatlarına devam etmesine güz yumdun. Doğalarının gereğini yaptığı için vampirleri cezalandıracaksan, on iki yaşında tahta çıkabileceğini sandığın zamanlardaki kadar aptalsın demektir. O hedefe hiç ulaşamadın, değil mi? Eminim ki sadece prenses olarak ölmek hiç hoşuna gitmemiştir. Kendini burada kraliçe ilan etmen bu yüzden olmalı."

Amelie ayağa kalkınca bir süre odada çıt çıkmadı. Claire artık konuşmak için yanıp tutuşmuyordu. Daha çok, masanın altına girmek istiyordu. Sanki Richard, Hannah ve kendisi artık yoktu da Amelie'yle Oliver baş başaydı.

"Artık yardımcım olarak hizmet vermek istemediğini mi söylüyorsun?" diye sordu Amelie. "Çünkü ben öyle anlıyorum."

"Amelie..." Oliver'ın sesinde şiddetli bir öfke ve hüsran vardı. En azından o, yanlarındaki insanların varlığını unutmamıştı. "Onları dışarı çıkar. Bu işi artık halletmeliyiz. Vakti geldi."

"Richard'la Hannah bu konseyin eşit üyeleri. Onları hizmetçi gibi kapı dışarı edemem."

Oliver gülünce dişleri parladı. "Eşit mi? Ne zamandan beri kendini bu kadar küçültüyorsun? Sence bizle eşitler mi yani? Bu şehrin kontrolünü azar azar aptallarla ölümlülere bırakıyorsun ve bunun cezasını hepimiz çekeceğiz. Bu yüzden öleceğiz. Böyle devam edemem!"

"Otur," dedi Amelie. "Hemen."

"Hayır. Bizi yok ediyorsun Amelie. Buna izin veremem."

Claire nefes almaya bile cesaret edemiyordu.

"Çok değerli insanların bize karşı gelmeye başladı," dedi Oliver. *Sana* isyan ediyorlar. Kafesteki o çocuk, insanların seni ve kurallarını takmadığının ispatı. Haksız da değiller çünkü biz katiliz, onlar da doğal kurbanlarımız. Kontrolü onlara verirsek bizi yok ederler. Başka şansları yok."

"Doğru değil bu," dedi Claire. Ağzından kaçırıvermişti. Oliver'ın bakışları, buzdan bir battaniye gibi kızı sarıp sarmaladı. "Öyle olmak zorunda değil."

Oliver'ı görünce, Claire ağzını açtığına pişman oldu. "Çözümün ne peki Claire'cik? Sizi tehdit eden diğer yırtıcılar gibi, bizi de hayvanat bahçelerine mi kapatacaksınız? İnsanlara kalsa öyle yaparlar. Biliyoruz. Biz de eskiden insandık." Oliver, Amelie'ye baktı. "Nefes aldığım günlerde, elimde olsa bütün vampirleri yeryüzünden silerdim."

Amelie hafifçe gülümsedi. "Elinde olsa neler yapacağını gayet iyi biliyorum. Senden farklı inançlara sahip insanlara aynısını yaptın zaten. Ama bütün insanlar senin gibi soykırım peşinde değil."

Oliver masaya bir yumruk indirdi. "Ben doğruyu yaptım!"

"Seninle aynı fikirde olanlar için doğruyu yaptın. Geçmişte kaldı bunlar. Biz geleceğimizden bahsediyoruz. Eskisi gibi yaşayamayız Oliver. Fareler gibi gizlenip yakalanınca kaçmaya devam edemeyiz. Modern çağda mümkün değil bu. Sen de biliyorsun." Tedirgince ekledi. "Bir zamanlar yaptığın gibi, yine bana güvenmelisin."

Oliver acı acı güldü ve gitmek üzere arkasını döndü.

Amelie bir anda masanın etrafından dolanıp sırtını kapıya dayadı. Oliver birkaç adım kala durdu. Claire onları yan yana görünce, Oliver'ın ne kadar uzun olduğuna hayret etti. Amelie onun yanında küçücük kalıyordu.

"Beni buna mecbur etme," dedi Amelie. "Sana değer veriyorum. Aramızdaki barışı bozma."

Oliver, onu kolundan tuttu. Koruma onlara doğru ilerledi. Amelie başını iki yana sallayıp korumayı durdurdu. "Yolumdan çekil," dedi Oliver. "Sana uzun zamandır boyun eğiyorum. Devam edersem hepimiz için kötü olacak. Bizi değiştiremezsin Amelie. *Beni* değiştiremezsin. Tanrı aşkına, denemeyi bırak."

"*Otur.*"

"Hayır. Sana yeterince uşaklık ettim."

Amelie iki eliyle Oliver'ın yüzünü kıstırdı. Gözleri... Gözleri bembeyaz oldu. Amelie'den, Claire'in daha önce hiç tanık olmadığı, vahşi bir güç dalgası yayılıyordu. Hannah'yla Richard yerlerinden kalkıp duvara dayanmıştı. Koruma bile geriliyordu.

tg: kaktusunx

"Bana kafa tutma," dedi Amelie öfkeyle. "Seni yok etmek istemiyorum ama dilediğince avlanıp can almana izin vermem. Beni anladın mı?"

Oliver'ın, evet demekten başka çaresi yoktu. Claire odadaki baskının arttığını fark etti. Psişik bir yoğunluk yayılmıştı içeri. Claire saklanacak yer arıyordu ve üstelik baskının hedefi kendisi de değildi.

Amelie ağzını açtı. Sivri dişleri yavaşça uzadı. Artık hiç de küçük görünmüyordu.

Oliver diz çöktü. Çökmeye mecburdu. Claire, Amelie'nin gücünü, kıyısından hissediyordu. Oliver'ın üstündeyse inanılmaz bir baskı olmalıydı.

Oliver derin bir nefes aldı, ellerini kaldırıp Amelie'nin ellerini yüzünden çekti. Amelie şaşırırken, Oliver ellerini *onun* yüzüne koydu.

Amelie'nin gözleri tekrar griye, sonra da siyaha dönüştü. "Hayır," dedi. "Hayır."

"Evet," dedi Oliver. "Seni uyardım. Boyun eğmeyeceğim. Sana bile. Böyle olsun istemezdim ama seçenek bırakmadın."

Amelie titremeye başladı. Güç bu kez Oliver'dan yayılıyordu ama Amelie'nin soğuk, kontrollü gücünün aksine onunki sıcak, yakıcı bir güçtü. Claire'in baskıdan başı ağrımaya başlamıştı. Richard'la Hannah da aynı acıyı yaşıyordu.

"Boyun eğ," dedi Oliver. "Boyun eğ ki seni diz çökme zorunluluğundan esirgeyeyim."

"Hayır," diye fısıldadı Amelie, zor duyulur bir sesle. "Beni alt edemezsin Oliver. Asla."

"Ettim bile."

"Hayır."

"Bu anın geleceği uzun yıllardır belliydi. Sen de biliyorsun. Pes et Amelie. Gerçekten sana zarar vermek istemiyorum."

Amelie bütün gücünü kullanarak Oliver'ın ellerinden kurtuldu. Gözleri yine gri oldu. Gözle görülür şekilde nefes alıp veriyordu, bir vampirin aşırı yorulduğu anlamına gelirdi bu. "Asla senin astın olmayacağım Oliver," dedi titrek bir sesle. "Seni eşitim olarak kabul ederim ama asla efendim olarak değil. Bunu bilmeliydin."

Claire, odadaki güç dalgasının zayıfladığını hissetti. Rahatlamalıydı ama tek istediği uyumaktı. Hannah'yla Richard'ı el ele gördü. Garip. Belki onlar da Claire kadar korkuyordu.

"Eşit," dedi Oliver. "Nasıl eşit olabiliriz ki? Bize uymaz. Biz yönetmek için varız. Doğamız böyle."

"O zaman bana zorla boyun eğdir ya da çekip git."

Oliver başını iki yana salladı. Claire onun arkasını döneceğini sandı ama Oliver birden, sağ eliyle Amelie'nin gırtlağına yapıştı. Amelie konuşmaya çalıştı ama sesi çıkmadı.

"Eşit olamayız," dedi Oliver. "Üzgünüm. Bu noktaya gelmek istemezdim."

Ve Amelie'nin *boynunu ısırdı.*

Claire çığlık attı.

Oliver, Amelie'nin kanını içiyordu. Amelie karşı koymaya çalışsa da Oliver çok güçlüydü. Ve koruma... koruma kımıldamıyordu.

"Bir şeyler yap!" diye bağırdı Claire, korumaya. Ama koruma dikilmeye devam etti. Claire koşup diğer kapıyı açtı. Oradaki kadın koruma da Claire'e baktı ve... hiçbir şey yapmadı!

Oliver, Amelie'yi bırakıp geriye çekildi ve elinin tersiyle ağzındaki kanı sildi. Amelie gözlerini açamadan elini boynuna götürdü. Beyaz ceketine kan bulaşmıştı.

Oliver korumaya döndü. "Onu bir sandalyeye oturt. Canını yakmadan."

Koruma başını sallayıp yaklaştı. Amelie gözlerini açtı. "Dokunma bana," dedi ama koruma onu dinlemedi. Kurucu'yu kolundan tutup masaya oturttu. Daha önce oturduğu baş sandalyeye değil, kenardaki bir tanesine. Amelie sandalyeye yığılıp kaldı. Küçük düşmüş, öfkelenmişti, çok kötü durumdaydı.

Oliver, diğer korumaya döndü. "Ysandre'yle John'u getir," dedi. "Gelmelerini istiyorum."

Koruma başını sallayıp gitti. "*Ysandre mi?*" dedi Claire. "Onu buraya mı getiriyorsun?" Ysandre acımasız bir katildi. Amelie onu bir süredir hapiste tutuyordu. Claire onu bir süredir görmediği için, birinin onu yanlışlıkla bir otobüsün altına attığını falan ummuştu.

Ysandre, Shane'e asılmıştı. Sırf böylesi bile, Claire'in ondan nefret etmesine yeterdi.

"Sus," dedi Oliver. "Hepiniz oturun. Paniğe kapılmanıza gerek yok. Her şey kontrol altında." *Onun* kontrolü altındaydı ki bu paniklemeye yeterdi zaten. Ama Claire, neler olup bittiğini anlayana kadar, Oliver'a karşı gelmeyi göze alamazdı.

Richard, Amelie'ye döndü. "İyi misin?"

Amelie gözlerini açtı. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Yeterince iyiyim," dedi. Elini boynundan çekti. Yara, kapanmaya başlamıştı bile. "Karışmayın. Bu bir iç mesele."

"Biliyorum ama yardımımı..."

"Yardım edemezsin. Konumumu korumaya çalıştım. Olmadı." Bakışlarını masaya indirdi. "Şehri artık Oliver yönetiyor."

"Hayır," dedi Claire fısıltıyla. "Olamaz. Doğru değil. Sen Kurucu'sun, sen..."

"Ben yenildim," dedi Amelie. "Yeter Claire. Yapacak bir şey yok. Bu güç naklinin getirebileceği bazı aşağılayıcı davranışlara beni maruz bırakmadı. Şimdi isyan ederek bu iyiliğe saygısızlık edemem."

Oliver bir şey söylemeden masanın başına oturdu. Çok geçmeden koruma, yanında iki vampirle geldi. Hastanenin ve kan bankası da dahil bazı başka kliniklerin sahibi John. John'un uzun, kıvırcık, sarı saçları ve kibirli, kemikli bir yüzü vardı. Orada olmaktan hiç memnun olmadığı belliydi. Yanında da... Ysandre.

Ysandre, tıpkı Amelie'nin babası Bishop'ın adamı olduğu günlerdeki gibiydi. Güzel ve seksiydi. Bunu ona derin

dekolteli bluzları ve düşük belli kotları sağlıyordu. Richard Morrell'in ensesini okşadı. Richard onun eline vurdu.

"Öfke," dedi Ysandre. İç gıcıklayıcı güney aksanı, tek bir kelimede bile belli oluyordu. "Sadece dostça davranmaya çalışıyorum. Artık hepimiz arkadaşız, değil mi?"

"Tanrı aşkına, kes sesini," dedi John bıkkınca. Ysandre'ninkinden çok daha sempatik gelen bir İngiliz aksanıyla konuşuyordu. "Kurucu? Sizin..." Neler olduğunu anlamaya başlamıştı. Dehşetle Oliver'a döndü. "Hayır. Bu mümkün değil."

"Maalesef mümkün," dedi Oliver. "Amelie'nin yakınları ve çoğu destekçisi sana saygı duyar. Haberi yaymanı istiyorum. Artık başta ben varım. Bunu ondan da duyabilirsin."

John korku içindeydi. Claire onu suçlayamazdı. Kendisi de iyi durumda sayılmazdı. "Madam?" Amelie'nin yanında tek dizinin üstüne çöktü. "Siz buyurun, itaat edeyim."

"Buyuracak bir şey yok," dedi Amelie. "Gücün yer değiştirdiğini hissedebilirsin. Hiçbirimizin karşı duramayacağı bir doğa gerçeği bu. Ona itaat et John. Sana ya da içinizden birine bir zarar gelmesini istemem."

John, Amelie'nin elini tutup üzüntüyle alnına koydu, sonra doğrulup Oliver'a döndü. "Kimse sana destek çıkmaz," dedi. "Arkanı kolla Oliver. Sana iyi davranılıyordu ama sen ona ihanet ettin. Bunu unutmayacağız."

"Yapma, John," dedi Amelie. Güçlükle konuşuyordu.

"Tehdit etmiyorum, gerçekleri söylüyorum. Ki sen de bunların farkındasın Oliver."

Oliver başını salladı. "Ne düşündüğün umrumda değil. Gidip artık benim başta olduğumu ve meydan okumaları kabul etmeyeceğimi herkese ilet de ne yaparsan yap. Ben Amelie değilim. Beni sınayan belasını bulur."

John, gözleri öfkeyle parlamasına rağmen hafifçe başını eğip odadan çıktı.

Ysandre güldü. "Ne tutucu herif," dedi. "Eee Ollie? Galiba bu sefer kazanan tarafı seçmişim. Çok iyi vakit geçireceğiz. Nereden başlayalım? İnsan avı mevsiminin başladığını ilan edip başlama vuruşunu yapalım mı? Güzel bir av olacağını hissediyorum."

Oliver ona tıpkı John gibi tiksintiyle baktı. "Sen benim sağ kolum değilsin," dedi. "Mesafemizi koruyalım. Hayatını bağışlamamın belli bir sebebi vardı. Bunu yanlış şeylere yorma."

Ysandre kaşlarını çattı. "Ne demek sağ kolum değilsin? Bu konum için kim bana meydan okuyacak peki? John mu?"

"Meydan okuma falan yok. Sağ kolum Amelie."

"*Amelie mi?*" Claire, Ysandre'nin yumruklarını sıktığını fark etti. "Ciddi olamazsın. Onu yanında tutamazsın. İlk fırsatta sırtına hançeri..."

"Senin gibi mi? Dostlarına da düşmanlarına da nasıl davrandığını gördüm, bir ayrım yapıyorsan tabii. Beni zorlama. Amelie seni Bishop'ın yanına, hücreye koymak isteyince araya girdim. Minnettarlığını yerini bilerek gösterebilirsin, ki o yer kesinlikle benim yanım değil," dedi Oliver.

"Halkıma git. Neler olduğunu anlat. Farklı bir haber ulaştırılana kadar hiçbir şeyin değişmemesini istediğimi ama o değişimin mutlaka geleceğini söyle. Ancak ölçülü ve kontrollü gelecek. Sınırları zorlamaya kalkana iyi gözle bakmayacağım."

Gözlerini kısan Ysandre'nin John kadar sinirlendiği belliydi, tabii farklı sebeplerle. "Sen nasıl istersen patron," dedi omuz silkerek. Sersemlik etmek istiyorsan, durma, et. Büyük koltuk artık senin. Böyle davranacaksan, koltuğa sıkı yapış derim." Masanın diğer tarafındaki Claire'e bakıp gülümsedi. "Eee? Shane nasıl?" Dudaklarını yaladı. "Onu özledim."

Claire ona Amelie'nin soğuk bakışlarını taklit etmeye çalışarak baktı. "Seni Shane'in yanında görürsem, kazığı saplarım."

"Bunların boş tehdit olduğunu hiç sanmıyorum. Yanında kesin kazık vardır senin, değil mi? Yanına almadan dışarı adımını bile atmıyorsundur."

Claire'in gözü çantasına kaydı. Onu getirmiş ama bir köşede bırakmıştı. Masada Ysandre'nin oturduğu taraftaydı.

"Ben en iyisi onu silahsızlandırayım patron," dedi Ysandre. "Güvenliğimiz açısından diyorum."

Oliver rahatsız olmuşa benziyordu ama itiraz etmedi. Ysandre gidip çantayı açtı ve kitaplarla defterleri yere döktü.

Gümüş kaplı bir kazık halıda yuvarlandı. Ardından da gümüş bir bıçak.

"Bak sen. Bunlar yasak değil mi?" Ysandre birer kağıt alıp kazıkla bıçağı sardı ve masaya döndü. "Tehlikeli silahlar. Özellikle de konsey toplantısı için."

Kimse onun ne yapacağını anlayamadan, kazığı Amelie'nin sırtına kalbinin hizasına sapladı. Amelie haykırıp yere düştü. Kabus gibiydi. Ysandre çok hızlı, Claire çok yavaştı. Ysandre, Amelie'nin beyaz saçlarına asılıp boynuna bıçağı dayarken, Claire hiçbir şey yapamadı.

"Hayır!" diye bağırdı Oliver, ayağa kalkarak.

"Hoşuna gitsin ya da gitmesin, sağ kolun ben olacağım!" dedi Ysandre. "İlk iş olarak da rekabeti sonlandıracağım!"

Oliver masanın diğer ucuna adeta uçtu ve ona öyle hızlı çarptı ki Ysandre kapıyı da kırarak koridora düştü. Güçsüzce de olsa hala hareket ediyordu. Oliver, parmaklarını şıklatarak korumalara işaret verdi.

"Hayır," dedi Oliver. "Sen bittin. Amelie haklıymış. Yaşamasına izin verilemeyecek kadar aptalsın."

Amelie'nin yanına gitti, yere düşen bıçağa bir tekme attı ve diz çöktü. Kazık, saplandığı yeri yakıyordu. Ysandre'nin sardığı kağıt düşmüştü ama Oliver vakit kaybetmeden kazığı çekip çıkardı ve bir köşeye fırlattı. Claire, Oliver'ın elinin karardığını görebiliyordu ama vampir, acısını belli etmiyordu.

Oliver, Amelie'nin başını ellerinin arasına aldı. "Çıktı," dedi. "Beni duyuyor musun? *Amelie!*"

Amelie hala kıpırdamıyordu. Oliver onu kollarına aldı. Kadın koruma, Ysandre'yi saçından sürükleyerek geldi.

"Hemen Theo Goldman'ı getir. Onu da kafese koy. Ondan nasıl kurtulacağımıza sonra karar vereceğim."

Amelie yavaşça gözlerini kırptı ve Oliver'ın yüzüne baktı. Claire onu hiç bu kadar solgun görmemişti. "İşi bitirmesine izin vermeliydin," dedi fısıltıyla. "Ölüm, haysiyetsizlikten iyidir. Öyle demiyor muyduk?"

"Yüzlerce yıl önce," dedi Oliver. Ses tonu değişmiş, yumuşamıştı. "Geçmişe saplanıp kalacak son kişisin sen. Canın çok yanıyor mu?"

"Neyle karşılaştırayım? Senin yaptıklarınla mı?"

Oliver onun elini dudaklarına götürdü. "Beni mecbur etmeseydin yapmazdım. Meydan okununca yenilmeyeceğimi ikimiz de biliyoruz."

"Yenildin," dedi Amelie. "Bir kere bana yenilmiştin."

Oliver, Amelie'nin elini dudağından ayırmadan, zor duyulur bir sesle konuştu. "Bir daha sana zarar vermeyeceğim. Yemin ediyorum." Bir an duraksadıktan sonra sivri tırnaklarıyla bileğini kesti. "İç. Karşılıksız sunuyorum."

Oliver'ın kanından bir damla ağzına düşünce, Amelie'nin gözleri açıldı. Yarayı ağzına götürüp kan içti, sonra hareketsiz kaldı. Gözleri kapanmıştı. Claire'in boğazı düğümlendi. Aklındaki soruyu dillendiremiyordu.

Onun yerine Richard sordu. "Öldü mü?"

"Henüz değil," dedi Oliver. "Kan kaybı yüzünden güçsüz düşmüşken bile, gümüş bir kazık onu hemen öldüremez. Ama tedaviye ihtiyacı var." Sırayla Richard'a, Hannah'ya ve Claire'e baktı. "Kimse bundan bahsetmeyecek. Kimse."

"Onu kurtardığından mı?" dedi Richard. "Yoksa onu sevdiğinden mi?"

"Bunu bir daha söylersen yeni bir belediye başkanı seçmemiz gerekir çocuk. Bugün insan saçmalıklarına daha fazla katlanamam. Anlaşıldı mı?"

"Bu şehri çiftliğin haline getirmek istediğin anlaşıldı. *Benim halkım* acımasızca avlanıp öldürülecek. Morganville'i kafana göre yönetmek istiyorsan sadece yeni bir belediye başkanı değil, saklanacak bir yer de bulman gerekecek. Çünkü buranın altını üstüne getireceğiz." Richard kalkıp gitti. Hannah, bir an durduktan sonra onu takip etti.

Claire, Oliver'la baş başa kalmıştı.

Oliver, Amelie'nin hareketsiz yüzüne bakıyordu. Başını kaldırmadan, "Onlarla gitmeliydin. Burada yerin yok," dedi.

"Gidemem," dedi Claire. "Sana bir şey anlatmalıyım."

"Anlat ve git o zaman."

Claire'in boğazı kurumuştu. Oliver'ın o an kendisini kızdıracak birini öldürmeye hazır olduğunu biliyordu. Amelie onu durduramazdı. Ama Claire anlatmak zorundaydı. Denemeden olmazdı.

"Dün bir vampiri öldürmek zorunda kaldığını söyledin," dedi. "Restorandakini mi?"

"Hayır," dedi Oliver ona bakmadan. "Eski bir dostu. Onu durdurmanın başka yolu yoktu."

"Bir şey söyledi mi?"

"Ne?" Oliver kaşlarını çatıp ona baktı. "Hayır. Mantıklı konuşacak halde değildi."

"Ama konuştu."

"Bağırarak hiçbir şeyin doğru olmadığını söylemesini sayarsan evet."

Anlaşılmıştı. Claire suçluluk duygusuna kapıldı. "Kim olduklarını unutuyorlar. Ya da nerede olduklarını. Ya da bir şeylerin yanlış olduğunu biliyorlar ama anlayamıyorlar. Böylesi de onları delirtiyor."

"Öyleyse durum insanlarla sınırlı değil," dedi Oliver. "Kan testleri, vampirleri etkileyen bir şey olmadığını gösterdi. Daha önce mücadele ettiğimiz hastalık değil bu." Demek *biliyordu*. Üstelik bir şeyler yapmayı da denemişti.

"Sorun, Myrnin'le tamir ettiğimiz makineden kaynaklanıyor olabilir. Her şey, makineyi çalıştırdığımız zamanlarda başladı." Oliver dikkatle Claire'in yüzüne baktı. Claire'in ağzı daha da kurudu. "Myrnin, makinede sorun olmadığını söylüyor. Keşke öyle olsa ama bence kabullenmek istemiyor. Bence bize bunları makine yapıyor ve ne kadar açık kalırsa, durum o kadar kötüleşecek."

Oliver bir süre düşündü. "Kapatırsak ne olur?"

"Bariyerler kalkar. Ama bence hafıza sorunları da yok olur."

"Bundan emin gibisin."

Emin miydi? Hayatını ortaya koyduğunun farkındaydı. "Eminim."

Oliver homurdandı. "O zaman kahrolası şeyi kapatıp tamir edin. Arızayı bulun. Bariyerler uzun süre kapalı kalamaz. İnsanlar, otoriteye karşı çıkmaya başladı bile. Bariyer-

lerin işlemediğini anlarlarsa kontrolü tamamen kaybederiz ve ortalık kan gölüne döner. Anladın mı?"

"Evet. Makineyi kapatacağım ve tamir edeceğiz."

"O zaman bir an önce başlasan iyi olur. Şimdi dışarı çık."

Claire çantasını sırtladı, bir anlık tereddütten sonra bıçakla kazığı da aldı ve kapıya koştu. Arkasına baktı. Oliver, kızın gittiğini fark etmemiş gibiydi. Amelie hala kollarındaydı. Claire, Oliver'ın yüzünde ilk kez gerçek, katıksız bir duygu gördü.

Keder.

Doktor Theo Goldman, elinde çantasıyla asansörden indi. Yanından geçerken Claire'e göz kırptı. "Bir hastam olduğu söylendi. Burası hasta bulmak için ilginç bir yer."

"Hasta Amelie," dedi Claire. "Bu taraftan. Theo?"

Theo yürümeye devam ederken arkasına baktı.

"Lütfen ona yardım et."

Theo kıza gülümsedi. Claire başka bir şey diyemeden kapı kapandı.

10

Myrnin laboratuvarda değildi. Alışılmadık bir şeydi. Claire onun uyuduğunu sandı ama odasında da yoktu. Ortadan kaybolmuştu.

Böylesi, işleri kolaylaştırıyordu.

Evi arayıp Michael'la Shane'i çağırdı. "Yardımınıza ihtiyacım var," dedi. "Bir de merdivene."

"Birinin evini boyama sözü vermediğini söyle," dedi Shane. "Zaten akşama kadar çalışıyorum."

Ama Michael hemen anlamıştı. "Yerdeki kapaktan geçmen gerekiyor, değil mi? Myrnin orada değil mi?"

"Yok," dedi Claire. "Yardım eder misiniz?"

"Elbette. Geçidi aç, hemen geliyoruz."

Claire telefonu kapatıp geçidin önünü kapayan kitaplığı çekti. Kolay bir iş değildi çünkü Myrnin o ağırlıkla insanların da baş etmesi gerekebileceğini hesaba katmamıştı. Claire kapıyı Myrnin'in vampir tavşanlı terliğinde bulduğu

anahtarla açtı ve Cam Ev'e konsantre oldu. Görüntü, kapının arkasında titreşip bulandı ve gerçekliğe dönüştü.

Shane ve Michael, uzayabilen metal bir merdiven getiriyordu. Claire uzanıp Shane'e elini verdi. Shane kapıdan geçti ve merdivenle birlikte Michael'ı çekti.

"Vay be," dedi Shane ürpererek. "Ne kadar normal şeyler yapıyoruz."

"Daha önce de yapmıştın," dedi Claire. "Geçidi tamir ettiğimiz gün."

"O zaman pek düşünmemiştim. Alışılacak bir şey değilmiş demek ki. Evet, nereye gidiyoruz?"

"Buraya." Laboratuvarın arka tarafındaki yer kapağını açmıştı bile. Shane eğilip karanlığa baktı. Michael onu geri çekti.

"Ne var?" dedi Shane.

"Aşağıda ne olduğunu anlamadan kendimizi hedef haline getirmesek daha iyi olur kahraman. Önce merdiveni indirelim, sonra ilk ben iniyorum. Tamam mı?"

"Keyfin bilir sert çocuk. En son karanlık bir tünele girdiğimde, neredeyse suratımı yiyorlardı. Ben belki yavaş öğrenirim ama öğrenirim."

Merdiveni aşağı uzattılar. Shane tutarken, Michael indi. Claire eğilip seslendi. Işık düğmesi odanın sonunda."

"Görüyorum. Of!"

"Ne oldu?"

Michael bir an sustu, sonra, "Söylemesem daha iyi. Acele edin," dedi.

Önce Shane, ardından Claire indiler. Merdiven takırdıyordu ama dayandı. Claire birkaç basamak kalınca yere atladı. Michael ışığı yaktığı için, pusuya düşmeleri mümkün değildi. Onları pusuya düşürecek olan her neyse... Claire, Michael'ın ne gördüğünü merak ediyordu. Michael, Shane'le dalga geçiyor da olabilirdi tabii. Bundan hiç vazgeçmezdi.

Büyük mağaraya kadar sorunsuzca geldiler. Michael ana düğmeye basıp sıra sıra dizili ampulleri yaktı. Makine -Claire ona hala bilgisayar diyemiyordu- aynen bıraktığı gibi duruyordu. Ekranda normal değerler vardı. Bir terslik görünmüyordu.

"Şifreyi girmem gerekiyor," dedi Claire. "Biraz bekleyin."

Myrnin'in adını denedi. Hayır, ışık hala kırmızıydı. Amelie'yi denedi. Olmadı.

Ada'yı denedi.

Kırmızı ışık duruyordu.

Claire gözlerini kırpıştırdı. Myrnin'in üçten fazla şifresi yoktu ki. Bir tekini bile zor hatırlıyordu. Doğum tarihi yoktu, ailesi yoktu, şifresi ne olabilirdi ki?

Ah. Bulmuştu.

Claire.

Kırmızı ışık değişmedi. Claire kaşlarını çattı. "Nasıl yani? Şifre konusunda endişeleneceğin mi tuttu?"

"Sorun mu var?" dedi Michael.

"Yok. Hallediyorum." *Bob*'u denedi. Bob, Myrnin'in koltuğunun yanındaki bir akvaryumda ağ örmekle meşgul-

dü. Myrnin'in verdiği çekirgelerden ve sineklerden memnundu. O da evcil hayvan sayılırdı, değil mi? İnsanlar, evcil hayvanlarının adını da şifre yapardı.

Ama Bob da olmadı.

Çaresizce *Oliver*'ı denedi. Hayır. Bishop da dahil, aklına gelen bütün vampirleri denedi.

Hiçbiri işe yaramadı.

"Hiç değilse, yanlış şifre girince sistem kilitlenmiyor," dedi Claire. En az otuz deneme yapmıştı. "Haydi ama, seni ben yaptım, aptal çöp yığını!"

"Fişi çeksek nasıl olur?" dedi Shane. "Makineyi kapatıversek?"

Claire başını iki yana salladı. "Her şeyin işlevini bilmiyorum. Hayati bir şeyi de kapatabiliriz. Ya da kolay kolay yenileyemeyeceğimiz bir şeyi bozabiliriz." Sıkıntıyla iç çekti. "Hoş karşılamayacak ama şifreyi Myrnin'e sormak zorundayım."

Michael başını hızla çevirdi ama o daha ağzını açamadan, karanlıktan sakin bir ses geldi. "Myrnin'e ne soracakmışsın?"

Myrnin'in sesiydi bu. *Avlanma* sesi. Claire o sesi daha önce de duymuştu. Tüyleri diken diken oldu. Capcanlı, egzotik giysiler gitmiş, yerine siyah bir takım ve kan kırmızısı bir yelek gelmişti. Uzun saçları taranmış, gotik vampirlerinki gibi omuzlarına düşüyordu.

Myrnin gülümsüyordu. Hiç hoş bir gülümseme değildi bu.

"Misafirler," dedi yine o ürkütücü ama garip bir şekilde yatıştırıcı ses tonuyla. İnsanın uykusunu getiriyordu. "Misafir ağırlamak ne güzel. Çok nadir yakalıyorum bu fırsatı. Özellikle de burada."

"Myrnin," dedi Claire. Myrnin sanki hiç kıpırdamıyordu ama yavaş yavaş Claire'e yaklaşıyordu. İri gözlerini kıza dikmişti. Claire gözlerini kırpamıyordu.

"Evet canım. Bilmen ne ilginç."

"Neyi bilmem?" Claire sanki uyku ilacı almıştı. Yanağında Myrnin'in soğuk elini hissetti.

"Adımı," dedi. "Adımı bilmen ne ilginç. Belki bana da kendi adını söyleme inceliğini gösterirsin."

Adrenalin, Claire'in tüm vücuduna akın etti. *Claire'i tanımıyordu.* Michael'ı da. Shane'i de. Onlara yabancı gibi davranıyordu.

Claire dudaklarını yaladı. "Myrnin, ben seninle çalışıyorum. Adım Claire. Hatırladın mı? Claire."

"İyi deneme tatlım ama benim zaten asistanım var. Belki seni ona ayırırım. Senden hoşlanacaktır."

Ada. Claire'in kalbi yerinden oynadı. Myrnin makinenin etkisindeydi ve Ada hala orada zannediyordu.

"Ada'dan bahsediyorsun," dedi Claire, sakin kalmaya çalışarak. "O burada değil Myrnin. Geri dönmeyecek. Ada öldü."

Claire belki acımasızcaydı ama Myrnin'i kendine getirmek zorundaydı. Kızın sözleri, vampir için sert bir tokattan farksızdı.

Myrnin'in yüzünde anlaşılmaz bir ifade belirdi. Sonra gülümseyerek "Öyle bir şey olsaydı haberim olurdu," dedi. "Hissetmiyor musun? O burada. Dönecek. Döneceğini biliyorum."

"Claire?" dedi Shane. Claire'in yanına geldi. Ama Myrnin, elinin tersiyle onu itip duvara yapıştırdı.

"Araya girmek yok," dedi. "*Ben konuşuyorum!*" Birden öfkelenmişti. "Neden öyle bir şey dedin? Yoksa Ada'ya bir şey mi yaptın?"

"Dur," dedi Michael. "Claire, buraya gel."

Myrnin eliyle abartılı bir hareket yaparak Michael'a döndü. "Araya girmek yok dedim! Ah, sen insan değilsin, değil mi? Hmmm. Amelie'nin en sonuncularından biri herhalde. O son felaketten sonra başka yapmayacağını sanıyordum."

Michael, Claire'i kolundan tutup çekti. "Evet, ben Amelie'ninkilerdenim ve bu da benim. Diğeri de benim."

Shane sırf bu yüzden ilk fırsatta ona yumruk atacak, diye düşündü Claire.

Myrnin kaşlarını havaya dikti. "Yani abur cubur getirdiğini ama paylaşmayacağını mı söylüyorsun? Ne kadar kabasın. Sen de davetsiz misafirsin. Canım seni istemiyor ama bu ikisi... Yıllardır güzel bir davetsiz misafir içmedim."

"Myrnin, kendine gel!" diye bağırdı Claire. "Ben *Claire'im!* Beni tanıyorsun!"

Myrnin başını hüzünle iki yana salladı. "Onu hemen yesen iyi olur," dedi Michael'a. "Çok gürültü yapıyor. Başımı ağrıttı."

Alnına korkunç bir hızla durmamacasına vurmaya başladı. Claire, Michael'a yapıştı. Myrnin'in delice şeyler yaptığını görmüştü ama böylesi...

Myrnin durdu. İnsanınkine göre biraz daha soluk renkli bir kan, alnında açılan yaradan gözlerinin arasına akıyordu. "Böylesi daha iyi," dedi. "Şimdi. Sen, çaylak. Buraya izinsiz girdiğin için bana borçlusun. Seç."

"Neyi?"

"Hangisini vereceğini." Myrnin sivri dişlerini çıkarıp elini Claire'e uzattı. "Ben bunu sevdim."

Michael, Myrnin'in tam göğsüne tekme attı. Myrnin az da olsa geriledi.

"Yaptığın hiç akıllıca olmadı, çocuk. Hem de hiç."

"Kaç," dedi Michael, Claire'e, kızı dehlize doğru iterek. Myrnin hırlayarak sıçradı ama Michael onu havada yakaladı.

Claire ayağını Myrnin'den kıl payıyla kurtarmıştı. Merdivene gelince tereddüt etti. Shane hala oradaydı ve yaralı olabilirdi. Claire kaçamazdı.

Michael'ın boğuk bir ses çıkardığını ve Myrnin'in sesinin duvarlarda yankılandığını duydu. "Kaçan farelerden hoşlanırım. Seni Ada'ya saklayacağım fare."

Claire bütün hızıyla merdivenden çıkmaya başladı. Yolu yarılamıştı ki merdiven sarsıldı. Myrnin sıçramış ve birkaç basamak aşağıya ulaşmıştı.

Claire, vampirin suratına tekmeyi indirdi.

"Of!" dedi Myrnin hayretle. Claire bir tekme daha attı. "Of! Yapmasana yaramaz! Ne yapıyorsun?"

Claire bir tekme daha atınca, Myrnin dengesini kaybedip düştü. Sırtüstü yerde yatarken şaşkındı. Burnu kanıyordu. Bir çatırtıyla, burnunu yerine oturttu.

"Of," dedi Myrnin yine, başını iki yana sallayarak. "Yaptığına pişman olacak kadar bile yaşamana izin vermeyeceğim."

Claire kalan basamakları da hızla çıkıp kendini laboratuvara attı. Tam o anda Myrnin yaylanarak zıpladı. Claire'i ıskaladı ama laboratuvar zemininde yuvarlanıp doğrulmayı başardı.

Claire ayağa kalkıp çantasına koştu. Gümüş kullanmak istemiyordu ama başka ne yapacağını da bilmiyordu. Myrnin'in, kendisini yemesine izin veremezdi.

Myrnin'in ilgisi başka yerdeydi. Ayakta dikilmiş laboratuvara bakıyordu. Ağzı açık kalmıştı. "Ne... Neler oldu burada? Bunları Ada mı yaptı? Ev işlerinden çok iyi anlıyor, değil mi? Burası çok dağınık değil miydi?"

Claire çantasını kapıp aceleyle fermuarı açtı. Bıçak önce elini kesti ama kabzayı bulup aleti çıkarmayı başardı. Tam o anda Myrnin etrafa bakmayı bırakıp Claire'in peşine düştü.

Claire zikzak yaptıkça, Myrnin masadan masaya atlıyordu. Claire, Michael'ın tünelden çıktığını ve Shane'i yukarı çektiğini gördü. İkisi de iyi görünmüyordu.

Claire, Myrnin'in yaklaşmasını bekledi ve bıçağı savurdu. Vampirin yüzünü ıskalamış ama onu göğsünden yaralamıştı.

Myrnin durup göğsüne baktı. "Olamaz, bu yeleği *çok* severdim." Gümüş, vampiri yakmaya başladı. Gözleri, koyu kırmızıdan, alev gibi bir kırmızıya dönüştü.

"Kimse bana karşı koyamaz. Kurallara kesinlikle aykırı bu."

"Kendinde değilsin," dedi Claire. "Lütfen yapma."

Bir an Myrnin'in yüzünde tanıdık bir şeyler gördüğünü sandı ama sonra vahşi Myrnin geri döndü. "Buraya bir daha gelirsen," dedi Myrnin, "seni parçalarım. Burası benim *evim*. Bir daha buraya ayak basma."

"Claire!" diye bağırdı Michael. "Geçit! Geçide git!"

Geçit uzakta değildi ama oraya Myrnin'den önce ulaşması imkansızdı. Claire'in önce onu en azından geçici olarak durduracak kadar yaralaması gerekiyordu.

Öne atılıp bıçağı vampirin omzuna sapladı ve orada bıraktı. Böyle yapmak istemiyordu ama çaresizdi. Myrnin yaşlıydı, belki Amelie'den bile. Gümüş canını yakardı ama onu öldürmesi uzun sürerdi. Claire bu riski göze almak zorundaydı.

İşe yaradı. Myrnin hırlayıp saldırınca Claire kaçtı. Bıçağa dokunamıyordu. Claire hiç vakit kaybetmeden koştu ve Michael, Shane'i içeri iterken geçide ulaştı.

Dönüp arkasına baktı. Myrnin, yırtılan yeleğini bıçağın sapına sarıyordu.

Claire geçide girip iradesini kullanarak kilitledi. Tam zamanında. Myrnin'in geçidi zorladığını hissedebiliyordu ama Claire artık ustalaşmıştı ve Myrnin acı içindeydi.

Vampirin Cam Ev'e girme çabaları kısa süre sonra sona erdi.

Claire gözlerini boş duvardan ayırmadan kanepeye kadar geriledi. "Hey, ev!" dedi. "Myrnin'i içeri almamalıyız. Anladın mı? Çok önemli bu."

Cam Ev'in bir bilinci vardı. Claire bunun adını tam olarak koyamıyordu ama bazen ondan yardım istiyordu. Evin bu çağrılara karşılık verdiği de oluyordu. Claire aniden sıcak bir enerji dalgasının, içinden geçip duvarı sardığını hissetti.

Claire'inkinden çok daha sağlam, psişik bir kilitti bu.

"Teşekkürler," dedi Claire. Kendini yere bırakmak istiyordu ama Michael'la Shane'e baktı.

Shane kanepede yatıyordu. Michael ayaktaydı. Gömleği yırtılmış, daha iyileşmeyen yaraları görülüyordu.

Shane başından yaralanmıştı. Sersemliği geçmemişti.

"Umarım merdiveni unutmamışızdır," dedi. "Güzel bir merdivendi."

Claire, dizlerinin bağı çözülünce oturmak zorunda kaldı. Hem komikti hem korkunç.

Hannah, restorandaki vampirle ilgili ne demişti? *Kendine gelmedi. Anladığımız kadarıyla gelmeyecek de.* Daha dün gece Oliver çıldıran bir başka vampiri öldürmek zorunda kalmıştı.

Myrnin, eski Myrnin'di. Çılgın Myrnin. En kötü zamanlarındaki, Ada'yı öldürüp beynini makineye bağlayan Myrnin. Acımasız bir deliydi.

Claire'in tanıdığı vampir değildi şimdi. Artık, neyin peşinde olduklarını da biliyordu.

"Onu geri getirmek zorundayız," dedi Claire. "Mecburuz."

Kız, Myrnin'e hala değer veriyordu. Makineyi kapatacak şifreyi de bir tek o biliyordu.

Amelie'ye ulaşmayı denedi ama sesli mesaj çıktı. Myrnin'i zapt etmek üzere birilerini -bir kişiden çok ve silahlı olsalar daha iyiydi- göndermesi için mesaj bıraktı. Myrnin laboratuvardan uzaklaştırıldıktan sonra, sabahleyin makineyi kapatmayı deneyeceğine dair söz verdi. Şifreyi çözemezse tam da Shane'in dediğini yapacak ve fişi çekecekti. Sorunların devam etmesine izin vermektense, her şeyi durdurmak daha iyiydi.

Shane'i muayene ettirmek zor oldu çünkü hastane kazazedelerle dolup taşmıştı. Shane'in beyin sarsıntısı geçirmediği ama birkaç dikişe ihtiyacı olduğu anlaşıldı. Yine.

Shane bu işe çok bozulmadı. "Kızlar yara izi seviyor," dedi. "Değil mi? Kızlar? Katılıyor musunuz?" Eve elini kaldırdı. Claire de kaldırdı. Michael'la Shane çak yaptılar ama çok sert değil çünkü Shane'in canı yanıyordu. "Hiç değilse bu olanlar, dördümüzden birine bulaşmadı."

Claire, Michael'a baktı ama Michael neden ona bakıldığını bilmiyor gibiydi. Hatırlamıyordu. Hatırlıyorsa da muhtemelen, çoğu kişinin yaptığı gibi rüya gördüğünü falan sanıyordu.

Eve birden başını çevirip Claire'in arkasına doğru baktı. "Vay canına," dedi. "Burada bile bize rahat yok. Saat altı yönünde Monica var."

Claire de döndü. Monica dosdoğru yanlarına geliyordu. Gina da peşindeydi ama Jennifer yoktu. İkisi de her an bir parti başlayabilir diye düşünerek giyinmişti sanki ama kıyafetleri nedense eski modaydı. Monica'nın hareketlerinde de bir tuhaflık vardı. Eskisi kadar zarif yürüyemiyordu.

Monica, Claire'e hiç bakmadan geçip Eve'i süzdü, Michael'a gülümsedi ve Shane'de durdu. "Tanrım, sen de buradasın! Neredesin diye merak ediyordum. Mesajımı almadın mı?"

Shane kıza bakıp gözlerini kapattı. "Ne olur kurtulayım bu kabustan. Zaten başım ağrıyor."

Monica'nın gülümsemesi bir an için yok oldu, sonra büyüyerek geri geldi. "Ah," dedi. "Almadın herhalde. E-posta da attım. Hepsini tekrar yollarım."

"Yapma," dedi Shane. "Şaka mı yapıyorsun? Ne oldu, arkadaş mı olduk?"

Monica kaşlarını çattı. "Gıcıklık yapma Shane. Tabii ki arkadaşız." Monica kıkırdadı. *Kıkırdadı.* "Bilirsin. Öpüşen cinsten arkadaşlar."

Shane hayretle gözlerini açıp Monica'ya, sonra Michael'a baktı. Michael da aynı hayretle Monica'ya bakıyordu.

"Daha fazlası olamayız diye bir kural yok tabii," dedi Monica göz kırparak. "Okul deposundaki öpüşme maceramızı hatırlıyor musun? Müthiş değil miydi?"

Shane'in yanakları kızardı. Claire gözlerine inanamayarak onları seyrediyordu. *Tren kazalarını gösteren bir reality şov izlemek gibi*, dedi içinden. Neredeyse... eğlenecekti. "Kes sesini," dedi Shane. Boğulacak gibiydi.

"Ne var canım. Daha o işi yapmadık ki. Henüz."

"Çok ciddiyim. *Kes sesini.*"

Monica sonunda Shane'in şaka yapmadığını anlamış olacak ki hemen konuyu değiştirdi. "Eee, size ne oldu? Biz Jennifer yüzünden geldik. Annesinin cininden içmiş herhalde. Çünkü birden araba kullanmayı unuttu. Halbuki daha yeni öğrenmişti. Çok komik! Annesinin arabasını mahvetti. O kırmızı spor araba annesinin miydi? Her neyse, sonuçta biraz ilerideki odada. Sen?"

"Bana bir iyilik yap ve git Monica. Şu an daha fazlasını kaldıramayacağım." Shane, istediğinde çok kaba olabiliyordu. Claire, Monica için üzülecekti az kalsın.

"Of, sadece dostça davranmaya çalışıyordum Collins," dedi Monica. "Sürekli adilik yapmana gerek yok. O kadar da yakışıklı değilsin, haberin olsun. Senden iyisini bulabilirim. Çok daha iyisini."

Monica seke seke uzaklaştı. Çok garipti.

"Bu size başka bir şeyi hatırlatmadı mı?" dedi Shane, bir süre sonra.

"Evet," dedi Eve, kan kırmızısı rujlu parmağıyla alt dudağına vurarak. "Uykudayken onun saçını kazımayı ne kadar istediğimi."

"Ben onu kastetmedim. Mike?"

"Okul," dedi Michael anında. "Okulda sana asıldığı zamanlar tıpkı böyleydi."

"Okul demişken," dedi Eve. "Okul deposundaki öpüşme ne iş?"

"Hiç."

"Sahiden de Monica'yla okulda dil güreşi yaptın mı?"

"Eve, kapat çeneni."

"Hayır, öğrenmek zorundayım. Kafan mı güzeldi? Çünkü aklıma başka bahane gelmiyor."

"Suç bende değil. Beni yakalayıp içeri çekti." Shane yine kızardı. "Bir kere. Sadece bir kere. Ertesi gün de ona uzak dur dedim." Shane'in gözleri birden büyüdü. "Ertesi gün... ertesi gün bana, pişman olacağımı söylediği gündü."

"O zaman sadece iki hafta sonra..." Michael sözünü tamamlayamadı.

Shane gözlerini tekrar kapattı. "Bu konuyu kapatalım."

Eve bile ısrar etmedi çünkü iki hafta sonra Shane'lerin evi yanmıştı ve bir ihtimal, yangını çıkaran Monica'ydı. Bir ihtimal.

Shane'in kız kardeşi ölmüştü.

"Bana bakmadı bile," dedi Claire. "Bana *hep* bakardı."

"Ne?" dedi Michael dalgınca.

"Monica. Bana hakaret etme fırsatlarını hiç kaçırmaz. Demin bir şey demedi. Sanki beni tanımıyor gibiydi."

Claire, sebebin tam da bu olduğunu fark etti. Kız, Claire'i tanımıyordu bile. Zihnen geçmişteydi o. Shane'in evi yanmadan ve ailesi şehri terk etmeden önceki zamanlardaydı.

Monica hepsini hala *lisede* sanıyordu.

"Ürkütücü," dedi Claire.

Shane yutkundu. "Ne demezsin. Monica her yerde beni takip ederdi. Açık saçık mesajlar, notlar yollardı. Herkese kız arkadaşım olduğunu söylüyordu. Konuştuğum bütün kızları dövüyordu. Acınacak haldeydi."

Vay canına. Demek Monica, Shane'in *sapığıydı*. Mesele birden farklı bir boyut kazanmıştı. "Ne kadar sürdü?"

"Üç ay kadar galiba. Michael?"

"O civarda. Benim erişim kapsamında olmadığımı kabullendikten sonra başladı." Claire ağzını açınca, başını iki yana salladı. "Hiç sorma. Saplantılıydı. Bir sürü erkekle haşır neşir olduktan sonra nedense bizi seçti."

"Yakışıklı ve yetenekli olduğunuzdan mı acaba?" dedi Eve. "Ben de sana aşık oldum. Sana değil Collins. Sana Glass."

Doktor geldi ve dikiş için Shane dışındakileri dışarı çıkardı. Claire buna memnun oldu. Dikişin can acıttığını iyi biliyordu.

Monica ve Gina kola içiyor ve gelip geçen stajyerlerle doktorların kıçlarına bakıp gülüyordu. Böylesi hiç... onların yapacağı iş değildi. Ama yapabilirlerdi de. Monica, Shane'i saklayan perdeye aç gözlerle bakıyor, Claire'in sinirini bozuyordu.

İnanması güç olsa da Monica hala Shane'in, kendisine ilgi duyduğuna inanıyordu. Bütün kanıtlar tersini göstermesine rağmen.

"Bu doğru değil," dedi Michael, etrafına bakarak. "Hiç doğru değil. Sanki her şeyin ayarı bozuldu. Siz de aynı şeyi hissediyor musunuz, bilmiyorum. Vampirler farklı algılıyordur belki."

"Bazıları bu yüzden şiddete başvuruyor olabilir," dedi Claire. "Bunu düzeltmeliyiz yoksa daha da kötüye gidecek."

"Myrnin'in yanına dönemezsin."

"Michael, mecburum! Bu şey gelip geçmiyor mu? Herkes sonuçta kendine geliyor. O da düzelecektir. Bu sırada yanında olup ne yapılması gerektiğini çözmeliyim." Derin bir nefes aldı. "Ya da Shane'in dediği gibi fişi çekeceğiz. Geriye kalan tek çözüm bu."

"Nükleer bomba atıp yörüngeden çıkaralım," dedi Eve. "Emin olmanın başka yolu yok."

"Bana *Yaratık* filminden alıntı yapma. Zaten yeterince korkuyorum!"

"Özür dilerim ama bu tavsiye hep işe yarar."

"Aslına bakarsan, sahiden güzel bir tavsiye," dedi Michael. "Ben gidip fişi çekebilirim. Michael bana bir şey yapmaz..."

"Yapar," dedi Claire. "Hatırlarsan, Myrnin başka vampirleri de ısırdı. Sırf kan kulübünde olmanın seni kurtaracağını sanıyorsan yanılıyorsun. Hem o, güçlü ve hızlı. Yapma. Amelie ya da Oliver gitsin. Onları ısıracağını sanmam."

"Sanmaz mısın?"

Claire omuz silkti. "Bu haldeyken onu tanıyamıyorum. Ne yapacağını bilemem."

"Mahvolduk," dedi Eve. "Ya Amelie? O ne yapıyor?"

Claire, karnına yumruk yemiş gibi oldu. Gördüklerini anlatmasını ne Amelie ne Oliver isterdi. Eve'le Michael'a bile. Kaçamak cevap vermeye karar verdi. "Bilmiyorum. Oliver bana bu işle ilgilenmemi söyledi ama... belki şimdiye dek ikisine de bulaşmıştır."

"Böylesi çok kötü olur. Hem de çok kötü."

Claire de aynı fikirdeydi. "Ne istediklerini öğrenmeliyim. Beni kimsenin aramaması tuhaf. Michael, Shane'i beklemek için burada kalır mısın?"

Perde açıldı. Beklemeye gerek kalmamıştı. Shane yavaşça yürüyerek yanlarına geldi. Dikişlerin üstünde beyaz bir sargı vardı. Claire elini tutunca, Shane gülümsedi. Biraz solgun görünüyordu. "Ben iyiyim. Ne yapıyoruz?"

"Seni eve götürüyoruz," dedi Claire.

"Siz başka bir yere gidiyorsanız, olmaz."

"Yaralısın," dedi Michael. "Fikir belirtme hakkın yok."

"Öyle mi? Beni durdurmak ister misin sert çocuk?" dedi Shane gülerek. "Seni tanıyorum. Yaralı birine vurmazsın."

Eve onunla çak yapmak için elini kaldırdı. "Shane Collins'e bir alkış! Manipülatörlerin şahı!"

Çak yapınca, Shane'in canı yine yandı. "Sen de benim babamla büyüseydin, birkaç şey öğrenirdin. Eee, nereye gidiyoruz?"

"Amelie'ye," dedi Claire. "Bizimle laboratuvara gelebilir ve biz fişi çekerken Myrnin'i zapt edebilir. Tabii Myrnin... daha iyi değilse."

"Daha iyi derken?"

"Sivri dişlerini çıkarıp *grrr*; diye bağırmıyorsa yani."

"Ha, tamam. Eve bir uğrayalım. Yanıma bir şeyler almak istiyorum."

Kimse buna itiraz etmedi. Hepsi bir şeyin farkındaydı.

Savaş meydanına silahsız gidilmezdi.

11

Kızın internetten sipariş ettiği özel bir şey eve postayla gelmişti. Üç taneydi. Claire kendininkini sevinçle taktı.

Beş santimetre kalınlığındaki gümüş tasmayı Shane gibi bir erkeğin boynuna takmak asıl meseleydi.

Shane takıyı fare leşi gibi tutup salladı. "Bunu ölsem takmam."

"Haydi, tek seferliğine," dedi Eve. "Boynunu koruyacak. Aortun, damarların falan var ya? Hayati bir şey bu."

"Düşündüğün için sağol ama ayakkabılarıma uymadı."

"Sahiden millet ne der diye çekiniyorsun, değil mi?"

"Hayır, birileri fotoğrafımı çekip Facebook'a koyar diye çekiniyorum. O fotoğraf, orada ölümsüzlüğe ulaşır. Senin gibi Mikey."

"Haklı olabilir çünkü ben kesinlikle fotoğrafını çekerim," dedi Michael. "Sen de çekersin."

Eve sırıtmadan duramadı. "Doğru. Tamam o zaman. Ama çok yakışır. Aynı renkten göz farım da var."

"Bak ne diyeceğim. Sen istersen Vampir Avcısı Pırıldak olabilirsin. Ben silahlı bir erkek olmayı tercih ederim."

Michael güldü ve birkaç tahta -başka bir değişle ölümcül olmayan- kazık alıp montunun cebine koydu. "Hazır mısınız?"

"Galiba." Shane küçük yaylı tüfeğini kontrol edip çantaya koydu. Eve (ona göre) büyükçe bir el çantası doldurmuştu. Çantanın üstünde sarı, vampir dişli gülen surat yine eksik değildi. Claire ise eski moda ama kullanışlı sırt çantasından vazgeçmemişti. Kitaplarla defterleri çıkarıp masanın üstüne yığdı. Bir daha ne zaman okula gideceğini bilmiyordu ama o gün gitmeyeceği kesindi.

Shane gümüş tasmayı masaya atıp ürperdi ve Cam Ev'den çıkıp arabaya gitti. Michael arkalarından kapıyı kilitledi. Birbirlerine arka çıkmaları artık o kadar doğaldı ki. Bir tartışma bile yaşanmamıştı. Shane, elinde tuttuğu Eve'in cenaze arabasının anahtarlarıyla en öndeydi. Eve her zamanki gibi ön koltuğu kaptı. Claire etrafı kollayarak uzun, siyah arabanın arka kapısına yöneldi. Michael da hızla Claire'in açtığı kapıya doğru yürüdü. Claire'le birlikte arabanın uzun koltuklarına yerleşince Shane'e işaret vermek için tavana vurdu.

Eve, tavana renk değiştiren bir boya püskürtmüştü. "Bu disko ışıkları da ne?" dedi Michael, sürücü kısmıyla aralarındaki camı indirerek.

Eve ışıl ışıl bir yüzle onlara döndü. "Hoşuna gitti mi? Ben çok beğendim. Bir filmde gördüm. Limuzine yapmışlardı."

"Güzel," dedi Michael gülümseyerek. "Burada seninle uzanıp tavanı seyretmek için sabırsızlanıyorum."

"Beklemenize gerek yok, şimdi de seyredebilirsiniz, bakın... Ha, neyse. Boşverin." Claire neden bahsedildiğini geç anladığı için kızardı. Eve ona göz kırptı.

"Arayıp Amelie'den park izni gibi bir şey alman gerekmiyor mu?" dedi Eve. Claire konunun değişmesinden memnun, başını salladı ve telefonunu çıkardı. Sesli mesaja düşünce bir not bıraktı. Camdan park halindeki polis arabasını gördüğünde, telefonu kapatmak üzereydi.

Hannah Moses arabanın yanında... dikiliyordu. Etrafına bakıyordu.

"Dur," dedi Claire, Shane'in omzunu tutarak. "Dur. O bizi içeri alabilir. İstediği zaman Kurucu Meydanı'na girip çıkma hakkı var."

Shane, polis arabasının arkasına yanaştı. Claire, kadınla konuşmak için arabadan indi. İyi aydınlatılmış bir bölge olmadığı için hızlı hareket ediyordu. Cenaze arabasının farlarına rağmen gölgeler baskındı.

"Hannah!" dedi. "Yardıma ihtiyacımız var. Bizi Amelie'yle görüştürür müsün?"

Kıza doğru dönen Hannah'nın hareketlerinde bir tuhaflık vardı. Gergin ve tetikteydi. Elini, belindeki silahına yakın tutuyordu. "Sen kimsin?" dedi. "Adını söyle."

"Eyvah," dedi Claire. "Sana da bulaşmış."

"Adın!" dedi Hannah. "Çabuk!"

"Şey, peki. Ben Claire'im. Claire Danvers. Beni tanıyorsun."

Hannah başını iki yana salladı. "Burası Morganville," dedi. "Morganville'de olamam. Ben... Kandahar'daydım. *Az önce* oradaydım." Üstündeki polis üniformasına baktı ve başını iki yana salladı. "Bunları giymiyordum. Ben polis değilim. Denizciyim. Neler oluyor?"

"Hannah, aklın bir anlığına geçmişe gitti, o kadar. Sen denizci değilsin. Afganistan'da değilsin. Buradasın, Morganville'de. Sen buranın polis şefisin, unuttun mu?"

Hannah, sanki bir deliye bakar gibi Claire'i süzdü.

"Üstündekilere baksana," dedi Claire. "Polis üniforması. Neden seni kaçırıp buraya getirmiş, bir de giysilerini değiştirmiş olsunlar ki? Neden yani?"

"Bilmiyorum," dedi Hannah. "Hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Gidip durum bildirmeliyim."

"Nereye?"

"Komutanıma."

"Hannah, artık donanmada değilsin! Komutanın falan yok!"

Hannah bu sefer kızı duymamıştı bile. "Beni kaçak sanacaklar. Onlara neler olduğunu anlatmalıyım." Çaresiz gözlerle etrafına baktı. "Tabii öğrenebilirsem."

"Söyledim ya! Aklın geçmişe döndü!"

"Geçmişe falan dönmedim!"

Claire, tek çarenin yalana başvurmak olduğuna karar verdi. "Sana ilaç verdiler. Bana inanmak zorundasın. Sen Morganville'de yaşıyorsun. Polis şefisin."

Hannah başını iki yana salladı. İnanmıyormuş değil de inanmak istemiyormuş gibi. "Morganville'e dönmeyeceğim. Öldürseler o göreve talip olmam."

Claire, *ama döndün*, diyecekken kendini tuttu. Kadının, fikrini neden değiştirdiğini bilmiyordu. Belki Afganistan'da başına bir şey gelmiş ya da oradan döndükten sonra bir şey yaşamıştı. O olay her neyse, Hannah'ya göre henüz gerçekleşmemişti.

"Zor olduğunu biliyorum," dedi Claire. "Ama yardımına ihtiyacımız var. Tek yapacağın, bizim için Kurucu Meydanı'na girme izni almak. Yapar mısın?"

"Sizi tanımıyorum," dedi Hannah. "Kahrolası bir *cenaze arabası* kullanıyorsunuz. Hiç güven vermiyor." Arabanın kapıları açıldı ve Michael'la Eve çıktı. "Sen... sen Glass ailesinin oğlusun. Gitarist olan. Seni hatırlıyorum. Ve sen de..." Hannah gözlerine inanamıyordu. "Eve? Kendine ne yaptın böyle? Annenler bu halini gördü mü?"

Claire, arkadaşlarıyla göz göze geldi. "Ah, gördüler tabii. Üç senedir böyle giyiniyorum, hatırlamıyor musun?"

"Hayır," dedi Hannah, kaldırıma oturarak. Başını ellerinin arasına aldı. "Hatırlamıyorum. Kardeşim Reggie'yle aynı okula gidiyordunuz, sonra... seni cenazede gördüm..."

Eve kadının yanına oturup omzunu tuttu. "Biliyorum," dedi. "Ama sonra Afganistan'a gittin, ardından

döndün. Şimdi de seksi polis şefimizsin. Unutmuş olamazsın!"

"Hatırlamıyorum," dedi Hannah. Claire, kadının ağladığını fark etti. "Hiçbir şey hatırlamıyorum." Derin bir nefes alıp yüzünü sildi ve Eve'in yardımıyla ayağa kalktı. "Tamam. Diyelim ki ben inanmasam da hepsi doğru. Ne istiyorsunuz?"

"Kurucu Meydanı'ndaki polis kontrol noktasını arayıp Amelie'yle görüşmek için geçmemize izin vermelerini söylemelisin," dedi Claire. "Lütfen. Telefon ettim ama cevap vermiyor." Claire, ne kadar endişelendiğini ancak fark ediyordu. Amelie arkadaşı sayılmazdı belki ama onsuz Morganville... düşünülemezdi. Kurucu'nun, Oliver'ın kollarında hareketsiz yattığı anlar Claire'in aklından çıkmıyordu.

Hannah ona hayretle baktı. "Biz Kurucu'ya ismiyle hitap etmeyiz."

"Artık ediyoruz," dedi Claire. "Ben ediyorum. Hepimiz ediyoruz. İnanmak zorundasın. Çok şey değişti. Lütfen Hannah. İnsanlara yardım etmek için elimizi çabuk tutmalıyız."

Hannah bir kez daha önce etrafına, sonra onlara baktı ve en sonunda başını salladı. "Tamam," dedi. "Ne yapacağımı söyleyin, yapayım. Şu kabus bir an önce bitsin de."

Claire polis arabasına binip Hannah'nın cep telefonunu buldu. Kurucu Meydanı'ndaki polis noktasının numarası da kayıtlıydı. Claire numarayı arayıp telefonu Hannah'ya verdi.

"Nöbetçi?" dedi Hannah. Bu kısım ona yabancı gelmemişti. "Ben Yüzb... Ben Hannah Moses. Yanımda cenaze arabasına binen dört genç var. Kurucu Meydanı'na girebilirler." Telefonu eliyle kapatıp Claire'e baktı. "Başka?"

"Şey... Amelie'yle görüşmemize izin versinler."

Hannah derin bir nefes alıp başını salladı. "Kurucu'nun ofisine eskortsuz gitme izinleri de var." Karşı tarafı dinlerken gözleri irileşti. "Harika. Sağol." Telefonu Claire'e geri verdi. Claire de kapatıp tekrar arabaya koydu. "Sizi listeye eklediklerini söylediler. Hiç itiraz etmeden."

"Teşekkürler Hannah." Claire kendini tutamayıp kadına sarıldı. Hannah'nın kaslı vücudu taş kesilmişti. Ama sonra biraz gevşedi ve o da Claire'e sarıldı. "Evine git, dünya sana tuhaf gelmemeye başlayana kadar da dışarı çıkma, tamam mı?"

"Evime mi?" dedi Hannah. "Benim burada evim yok ki."

Muhtemelen vardı ama Claire yerini bilmiyordu. Bir an düşündükten sonra, "Büyükanne Day'in evine git," dedi. "Eskiden onunla kalmıyor muydun?"

"Çocukken kalıyordum."

"O sana yardımcı olur," dedi Claire. "Benim selamımı da söyle."

"O güçlü, inatçı bir ihtiyar," dedi Hannah. "Tamam, oraya giderim. Ama sonra senden bazı açıklamalar talep edeceğim Claire. Bana borçlusun."

"Her şey yolunda giderse buna gerek kalmayacak," dedi Claire. "Dikkatli ol, tamam mı?"

Hannah hafifçe gülümsedi. "Ben Morganville'liyim," dedi. "Hep dikkatliyim."

Kadını arabasının yanında bırakıp Kurucu Meydanı'nın yolunu tuttular.

Polisler arabanın içine baktı ama arama yapmadı. Hannah ziyaretlerini onayladıktan sonra, aramaya gerek yoktu. Eve diken üstündeydi ama şüphe uyandıracak kadar değil. Yanlarında Michael varken, vampirler de onlara çok bulaşmazdı. Eve, arabayı yeraltı otoparkına soktu. "Lanet olsun," dedi. "Umarım bu şeyi buraya park etmeyi beceririm."

İki arabalık yeri işgal ederek yanlamasına park etti ama otopark boştu, kimse şikayet etmezdi. "Tamam, geldik," dedi Shane. "Şimdi ne yapıyoruz?"

"Kafamızı kullanalım," dedi Michael. "Shane, sen Eve'le burada, silahların başında bekle. Ben Claire'le gideyim. On dakikaya kadar dönmezsek, silahları kapıp koşarak gelin."

"Yanınıza silah alın," dedi Shane.

"Gizleyebileceğimiz kadar alırız," dedi Michael. "Yaylı tüfeklerle girersek, Amelie bizi anında öldürür. Kişisel güvenliğini bizim için gözardı edebilir ama suikastçı gibi gidersek olmaz."

Claire sırt çantasını aldı. Sürekli aynı çantayla dolaştığı için, kimse içindekilere dikkat etmezdi. Michael'ın üstünde kazıklar vardı. Bu kadar silah yetmeliydi. "Sorun çıkmazsa sizi ararım," dedi Claire, Shane'i hızla öperek. Claire arabadan inecekken, Shane kızı elinden tutup çekti ve bir daha, bu sefer uzun uzun öptü. İkisi de ayrılmak iste-

miyordu ama Shane sonunda iç çekip başını salladı ve Claire kapıyı açtı.

"Hey, Mikey? Onun başına bir şey gelirse canına okurum, haberin olsun."

"Eve'in başına bir şey gelirse de ben senin canına okurum," dedi Michael. O da dudaklarını Eve'den az önce ayırmıştı. "Elin değmişken, kendin de ölmemeye bak kardeşim."

"Aynen. Bir de sakın beni de öpmeye kalkma."

Claire kaşlarını çatıp ona baktı. "*Aynen* mi? Bu kadar mı yani Shane?"

Shane'le Michael bakışıp omuz silkti. *Erkekler.*

"Size bu işin nasıl yapıldığını göstereyim," dedi Eve ve Claire'e sıkı sıkı sarılıp öptü. "Seni seviyorum. Lütfen kendine dikkat et, olur mu?"

"Ben de seni seviyorum," dedi Claire. Birden boğazı düğümlenmiş, gözleri dolmuştu. "Gerçekten."

Shane'le Michael, aynı şaşkın ifadeyle onları seyrediyordu. "Eee, ben de aynı şeyi söyledim sayılır. Ne dedim, *aynen.*"

Michael sırıtıp Yaşlılar Konseyi katına çıkan asansöre yöneldi. "Geliyor musun?"

Claire ağır sırt çantasını sırtlayıp ona katıldı.

Asansör boş ve tertemizdi. Sanki az önce silinmişti. Michael düğmeye basıp Claire'e baktı. "İyi misin?"

"İyiyim."

"Kalbin çok hızlı atıyor."

"Sağol. Bunu senden duymak çok güzel."

Michael gülümsedi. Tıpkı eski, bütün bu vampirlik hikayesi başlamadan önceki Michael gibi. "Biliyorum. Kusura bakma. Ne olur ne olmaz, arkamda kal."

"Shane gibi konuştun."

"Sana bir şey olursa beni öldürecek. Ben kendimi düşünüyorum."

"Yalancı."

Michael sinir bozucu bir ağabey gibi kızın saçlarını dağıttı ve kapı açılırken bir adım öne çıktı. Claire önünü göremiyordu ama anlaşılan boştu çünkü Michael asansörden inip koridora çıktı.

"Normalde burada bir koruma olur," dedi Claire, konsey salonunun ikili kapısına bakarak.

"Toplantı yaparlarken," dedi Michael. "Yoksa boş bir odayı korumanın anlamı yok. Bu taraftan."

Yol ayrımına gelince sağa döndü. Şimdiki koridor da ahşap kaplamaları, mermer zemini ve loş aydınlatmasıyla az öncekinden farksızdı. Claire'e hala cenaze evini anımsatıyordu. Havalandırma dışında çıt çıkmıyordu. Hava soğuk sayılırdı. Kapılarda ayırt edici hiçbir iz yoktu. En azından insanlar için.

"İşte şurası," dedi Michael. Claire başını salladı. Kapılardan birinin önünde, siyah giyimli bir vampir koruma vardı. Konsey toplantısındaki kadınlardan biriydi. Sandalyede oturmuş dergi okuyordu. Michael'la Claire'i görünce, ayağa kalkıp her zamanki konumunu aldı.

"Michael Glass ve Claire Danvers, Amelie'yle görüşmeye geldi," dedi Michael.

"Randevunuz yok."

"Yok," dedi Claire. "Ama onunla görüşmemiz gerek. Önemli."

"Bana rahatsız edilmemesi söylendi," dedi koruma.

"Ama acil bir durum!"

"Bana verilen emirler ortada."

"Amelie bizi görmek isteyecektir," dedi Michael.

Vampir, kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Onun ne istediği önemli değil," dedi. "Artık emirleri Amelie vermiyor. Oliver veriyor. Onun emri üzerine, Amelie rahatsız edilmeyecek. Şimdi gidin, yoksa sizi gönderirim."

"Oliver'la görüşmeyi deneyelim mi?" dedi Claire kuşkuyla.

Koruma, sivri dişlerinin ucunu göstererek gülümsedi. "Harika bir fikir ama dediğim gibi, randevunuz yok. Oliver *insanlarla* randevusuz görüşmez."

"Ya benimle?" dedi Michael. Bakışmaya başladılar.

"Maalesef Oliver şu an kimseyle görüşmeye müsait değil," dedi kadın. "Emirler böyle."

"O zaman sadece Amelie'yle görüşürüz," dedi Michael, kapı koluna uzanarak. Koruma, onu bileğinden yakaladı. "Sahi mi?" dedi Michael, "gerçekten bu şekilde mi olsun istiyorsun?"

Koruma vampir dişlerini bu sefer tamamen göstererek gülümsedi. "Beni zorlayan sensin yeni çocuk. Size gitmeni-

zi söyledim. Tartışmayacağım..." Kadının yüz ifadesi bir anda değişti. Claire bile, iki vampiri Kurucu'nun kapalı kapısına döndüren güç dalgasını hissetmişti.

Claire ellerini, farkına bile varmadan başına götürmüştü. Kendisi kadar sarsılmış görünen Michael'a baktı. Koruma da şaşkındı.

"Neydi bu?" dedi Claire.

"Amelie," dedi Michael. Elini tekrar kapı koluna uzattı ve koruma araya girdi.

Michael sol eliyle vampiri kolundan tutup başının üstünden geriye fırlattı. Kadın kendini yerde bulmalıydı ama havada dengesini sağlayarak rahatça yere indi ve Michael'ın boğazına yapıştı.

Claire kapıyı açıp içeri daldı.

Karanlıktı. Zifiri karanlık. Gözlerinin alışacağını umarak bekledi ama olmadı. Bir mürekkep denizinde yüzmek gibiydi. Claire ışık düğmesi bulma umuduyla duvarı yokladı ve bir tane buldu.

Işığı yakınca Amelie'yi bir karış önünde buldu. Gri gözlerini açmış, kıza bakıyordu. Claire çığlık atıp sırtını kapıya dayadı. Amelie eğilip bir elini Claire'in başının yanına koydu ve diğer eliyle kapıyı kilitledi.

"Kimsin sen küçük kız?" dedi Amelie, yumuşak bir ses tonuyla. "Şehri kurtarıp kahraman olmak isteyen acemi bir vampir avcısı mı? Kalbime kazık saplayacak cesarete sahip misin çocuk?"

Amelie, Claire'i tanımıyordu. Hem de hiç.

Daha da kötüsü, içeride bir vampir daha vardı. Oliver.

Yerde bilinçsiz yatıyordu. Boynundaki iki delikten kan sızıyordu.

Ne olduğu ortadaydı. Claire bunun tam tersini daha önce konsey salonunda görmüştü. Amelie ve Oliver iktidar savaşı yapmış, Amelie yenilmişti.

Savaş tekrarlanmış, bu sefer Amelie *kazanmıştı.*

Claire, Amelie'nin gözlerindeki vahşi ışığa baktı ve, *yaşasın mı demek lazım şimdi,* dedi içinden. Kafasının içindeki ses, Eve'inkine benziyordu. Böylesi, nedense Claire'e güç verdi.

"O davetsiz misafire aldırma," dedi Amelie, Oliver'a bakarak. "Ona haddini bildirdim. Sana da bildireceğim gibi, avcı parçası."

Claire yutkundu ve hızla atan kalbini dizginlemeye çalıştı. Korkusunu belli etmenin bir yararı olmazdı. "Ben Claire Danvers," dedi. "Myrnin'in asistanıyım."

Amelie gülümsedi. Hoş bir gülümseme değildi. "Canım benim, Myrnin seni kahvaltı niyetine yer. Bunu daha önce de yaptı. Hem de sevdiği ve üstelik yetenekli kimselere." Gülümsemeyi bıraktı. "Şimdi söyle bakalım. Kimsin sen?"

"Claire! Adım Claire! Beni tanıyorsun!"

"Tanımıyorum. Umursamam da gerekmiyor. Buraya gelmemeliydin küçük kız. Böyle asiliklere göz yummam."

Nasıl olduysa, sahaftan aldığı tarih kitabının bir sayfası Claire'in gözünün önüne geldi. Sayfadaki su lekelerine varana kadar her şey çok netti. "Ama yumdun," dedi. "Yüz

yıl kadar önce. Sokakta seni vuran Ballard Templin'in gitmesine izin verdin."

Amelie başını eğip kaşlarını hafifçe çatacak kadar şaşırdı. "Ballard Templin," dedi. "Senin yaşındaki biri onu nasıl tanıyabilir?"

"O bir silahşördü," dedi Claire. "Seni öldürmesi için tutulmuştu. Silahını aldın ve onu tutan adamı öldürmesini söyledin ona. O da senin söylediğini yaptı. Banka müdürünü vurdu."

"Bunları bilmemen gerekiyordu çocuk. Halka duyurulmayan şeyler bunlar."

Claire başka bir sayfayı aklına getirdi. "Morganville arazisini, Roger Hanthorn adındaki bir çiftçiden yüz dolara aldın. İlk bariyer, kazıklardan yapılmıştı. Eskiden arp çalardın. Melekler gibi çaldığın söylenirdi."

Amelie, adeta bir insan şaşkınlığı yaşıyordu. "Bunları bilmen imkansız."

"Babanın adı Bishop," dedi Claire. "Ve Sam Glass'a aşıktın..."

Amelie bir anda dişlerini çıkarıp Claire'in kolunu kavradı ve kızı tüm gücüyle odanın içlerine doğru fırlattı. Claire çantasını düşürüp yerde yuvarlandı ve duvara çarpıp durdu.

Tekrar net görebilmeye başladığında, Amelie tepesindeydi. "Kimsin sen?" dedi Amelie. "Sam hakkında ne biliyorsun? *Nerede o?* Benden saklanamaz ama varlığını hissedemiyorum! Onu kim götürdü?"

Claire anında kendine geldi. Canı yanıyordu ama bir yeri kırılmamıştı. Duvara çarptığı için başı zonkluyordu.

Amelie'nin sorusu, bunların hepsini unutturdu.

Sam Glass'ın yaşadığını sanıyordu.

Onun kaybolduğunu sanıyordu.

Ve Claire'in onun yerini bildiğine inanmıştı.

Buna verilebilecek iyi bir cevap yoktu. Ne diyecekti ki? *Sam öldü* mü? *Onu sen gömdün, yerini gösterebilirim* mi? Amelie inansa bile onu öldürürdü, kaldı ki inanmazdı. Hannah, Afganistan'dan döndüğüne inanmamıştı örneğin. Böylesini kabul etmek, Amelie için çok daha zordu.

"Konuş," dedi Amelie, tırnaklarını Claire'in ensesine bastırarak. "Seni öldürmeyeceğim çocuk. Hemen öldürmeyeceğim. Sam Glass'a bir şey yaptıysan, eski usullerle, yavaş yavaş yok olmanı seyredeceğim. Tek kurtuluş yolun, bana onun yerini söylemek." Gözleri irileşti. "Onu Oliver mı kaçırdı?" Oliver gözlerini açınca, Amelie, Claire'i bırakıp onun yanına gitti. Gömleğinden çekerek vampiri oturttu. Oliver'ın boynundaki yaralar kapanmak üzereydi. "Sen." Amelie'nin sesinden zehir damlıyordu adeta. "Sana gösterdiğim iyi niyete böyle mi karşılık veriyorsun? Bana meydan okudun ve ben senin yaşamana izin verdim. Bu kez de zaferini kesinleştirmek içim Sam Glass'ı mı kaçırdın?"

Oliver gözlerini kırptı. "Hatırlamıyor," dedi Claire. "Ona da bulaşmış."

"Anlıyorum," dedi Oliver, gözlerini kapatarak. "Sana yardımcı olamam Claire. İkimiz için de bir şey yapamam."

Claire'in zihninde planlar, fikirler, tahminler uçuşuyordu ama hiçbiri işe yaramayacaktı.

Amelie, Oliver'a öfkeyle baktı. "Bana yerini söyle yoksa seni yok ederim."

"Sana hiçbir şey söyleyemem," dedi Oliver. "Üzgünüm."

Amelie onu öldürecekti. Oliver da kendini savunmayacaktı. Belki de savunamıyordu. Şimdiden aşırı güçsüz düşmüş olabilirdi. "Makine düzgün çalışmıyor!" diye haykırdı Claire, Amelie elini havaya kaldırırken. "Kafan bu yüzden karışık! Sam'in nerede olduğunu bu yüzden hatırlayamıyorsun! Onun yerini biliyorsun Amelie. Beni de tanıyorsun. Bana altın bileklik vermiştin, şimdi de altın broşum var. Sen verdin! Bana inanmak zorundasın!"

Amelie bunları beklemiyordu ki birkaç adım geriledi. Oliver'ı bırakıp Claire'in yanına geldi ve kızın gömleğindeki küçük altın broşa dokundu. "Bunu nereden buldun?" dedi. "Kimden çaldın?"

"Çalmadım," dedi Claire. "Bana sen verdin. Söylediğim kişi değilsem, Myrnin'in bilgisayarının adını nasıl bilebilirim? Sana söylediklerimi nasıl bilebilirim?"

Claire yanlış yöntem seçtiğini düşünmeye başladı çünkü Amelie çok kızgındı. Tek yapması gereken, bir kere vurmaktı. Tek bir darbe, Claire'i öldürmeye yeterdi.

"Yerinde bir soru," dedi Amelie. "Bunları nereden biliyorsun peki? Makineyi sadece Myrnin'le ben biliyoruz. Başka kimse bilmiyor. Yaşayan hiç kimse. Sana o mu söyledi?"

"Onunla birlikte çalışıyorum," dedi Claire. "*Senin adına* çalışıyorum. Makinede bir bozukluk var. Sen de bu yüzden rahatsızsın. Bir şeylerin yanlış olduğunu hissetmiyor musun?"

Amelie dönüp Oliver'a baktı. Oliver sırtını duvara dayamış, hala hiçbir çaba göstermiyordu. Amelie büyük, cilalı bir masaya gitti. Claire etrafına bakınca, bu odayı tanıdığını fark etti. Buraya ön kapıdan değil, geçitten gelmişti. Oda, kitap rafları ve şık mobilyalarla doluydu. Yumuşak bir ışıkla aydınlatılmıştı. Büyük pencereler, Kurucu Meydanı'na bakıyordu.

Meydanın ortasındaki kafes, bir sergiyi andırıyordu. Acaba çocuk hala orada mıydı yoksa karmaşadan faydalanıp bir şekilde kurtulmuş muydu? Claire, Kyle'ın kurtulduğunu umdu. Ya Kyle o kafeste olduğunu hatırlamıyorsa? Böylesi, çok korkunç olurdu.

Claire güçbela bir sandalye bulup çöktü. Başı dönüyor, midesi bulanıyordu ama Amelie'nin lüks halısına kusamazdı. Gerçi Oliver'ın kanı, halıya yapacağını yapmıştı.

Kapı güm diye açılırken kilit yerinden fırladı. Michael korumayı da sürükleyerek içeri girdi. Korumanın elleri ve ağzı bağlanmıştı. Kızın görebildiği kadarıyla, kendi paltosundan kopmuş parçalarla. İkisi de bitkin görünüyordu.

Amelie ayağa kalktı. Ağzı açık kalmıştı. "Sam?" Ama yanıldığını hemen anladı. Sam Glass değildi o. Torunuydu. Saç renkleri dışında çok benziyorlardı. Sam daha kızıla yakındı. "Michael. Ama sen... sen..." İfadesi yavaşça değiş-

ti. "Hayır. İmkansız. Bizden biri olamazsın. *Hatırlardım.*" Ama Claire, Amelie'nin içten içe inanmaya başladığını biliyordu. İnandıkça da kafası karışıyordu.

Kafası karışık bir Amelie, büyük tehlike demekti.

Michael korumayı yere bırakıp Claire'in yanına geldi. "Bir şeyin yok ya?"

"Yok, iyiyim."

"Gömleğinde kan var."

Ah, evet. Boynu biraz kanıyordu. Endişe uyandıracak kadar değil. "Bir şeyim yok." Baş ağrısı dışında. Ama şimdi sırası değildi. Michael dönüp Oliver'a baktı. "Sana ne oldu?"

"Gevşeklik," dedi Oliver. "Onu kontrolümde sandım ama... değişti."

"Hafızasını kaybetti," dedi Claire. "Senin başa geçtiğini hatırlamıyor. O yüzden saldırdı."

Hepsi, mermer bir heykel gibi bembeyaz görünen Amelie'ye baktı. "Nasıl olur? Sen... Seni hatırlıyorum Michael. Daha genç ve zayıftın."

"Vampir de değildim," dedi Michael. "Ama oldum. Sen yaptın."

"Evet," dedi Amelie. "Bunu hissedebiliyorum. Ama *nasıl?* Ben hatırlamazken nasıl mümkün olabilir?"

"Myrnin'in laboratuvarındaki makine yüzünden," dedi Michael. "Çok geç olmadan makineyi durdurmamıza yardım etmelisin. Myrnin de hafızasını kaybetti. Yaklaşmamıza izin vermez. Bir tek seni dinler."

"Düşünmeliyim," dedi Amelie. Bütün gücünü yitirmiş gibi oturdu. "Beni rahat bırakın." Anlaşılan, artık onları umursamıyordu.

Claire, Oliver'a baktı. "Bize yardım et," diye yakardı. "Yardımına ihtiyacımız var. Sen hala hatırlıyorsun."

"Daha ne kadar hatırlarım ki?" dedi Oliver, güçsüz bir sesle. "Amelie'yi nasıl ele geçirdiğini gördüm. Aynısı bana da olacak. O zaman işinize yaramam."

"Myrnin'in laboratuvarına gelmeye onu ikna et," dedi Michael. "O işe yarayabilirsin. İkinize de orada ihtiyacımız var."

Amelie sertçe onlara döndü. "Kimse beni ikna etmeye kalkmasın. Gidin, yoksa ikinizi de yok ederim. Yapılması gereken bir şey varsa ben yaparım. Benim yanımda *ona* yakarıp otoriteme saygısızlık etmenize daha fazla izin vermeyeceğim." Masasındaki bir düğmeye basınca, koridordan alarm sesi geldi. "Karar vermek için zamana ihtiyacım var."

Michael, Claire'i sandalyeden kaldırdı, çantasını aldı ve "Gidiyoruz," dedi.

"Çabuk," dedi Amelie. "Adamlarım sizi yakalarsa, öldürmelerine izin vereceğim."

Michael başını salladı ve Claire'i neredeyse sürükleyerek odadan çıkardı.

"Yapamıyorum!" dedi Claire nefes nefese. Başı hem dönüyor hem zonkluyordu. Michael duraksamadan Claire'i omzuna aldı ve koşmaya devam etti. Claire, arkalarını görebiliyordu.

Vampirler odalardan çıkıp peşlerine düşüyordu. Koridoru adeta uçarak aşıyorlardı. "Daha hızlı!" diye haykırdı Claire. Michael iki koridorun birleştiği noktaya gelip birden döndü. Yaptığı manevranın, Claire'in baş dönmesine iyi geldiği söylenemezdi. Michael'ın omzuna da kusamazdı. Yok daha neler.

Michael bir kapıdan içeri daldı ve Claire uçtuğunu hissetti. Hafifçe sarsılarak yere indiler. Ama nereye?

Ah, merdivenin dibine. Claire yukarı bakmaya çalıştı. Üç kat üstte, vampirler aşağı atlamak üzereydi. Bir tanesi tırabzanın tepesine tünemiş, atlama hazırlığı yapıyordu.

Michael hiç vakit kaybetmeden otoparkın kapısını açtı ve Claire bir anda kendini Ölü Limuzini'nin arkasında buldu. Eve, anında gazlayıp otoparktan dışarı fırladı.

Claire nefes nefeseydi. Birkaç saniye sonra dünyanın dönüşü biraz yavaşladı. Claire gözlerini açınca Shane'i gördü. Onun kucağında yatıyordu.

"Araman gerekiyordu," dedi Shane.

"Özür dilerim," dedi Claire. "Ölmekle meşguldük."

Eve önden haykırdı. "Michael? Michael, ne oldu? İyi misiniz?"

"Ben iyiyim." Claire'in bundan şüphesi yoktu. Yoksa o vampirleri nasıl atlatırlardı? Michael, karşısındaki koltukta uzanıyordu. "Meydanın ötesinde bizi kovalamazlar."

"Şansa bırakamam! Doğruca eve gidiyoruz!"

Kimse buna karşı çıkmadı. *Ama bir şey yapmalıyız. Ne olursa,* diye düşündü Claire.

tg: kaktusunx

Aklına getirebildiği her senaryo, ölmeleriyle sona eriyordu.

Başka bir şey düşünmeliydi.

Ama olmuyordu. Geç olmuştu, hepsi yorgundu ve başı ağrıyordu. Kanepede uyuyakaldı. Shane bir süre sonra, yatağına gitmesi için kızı uyandırdı. Claire onun yanında kalmak istiyordu ama imkansızdı.

Odasına çıktığını hatırlamıyordu bile ama çıkmıştı. Perdenin arasından vuran güneşle uyandı. Kendini daha iyi hissediyordu. Başındaki şişliğe dokunana kadar. Orası hala acıyordu. Ama iyileşecekti.

Hala ne yapacağını bulamamıştı. Myrnin'i ikna etmesi ya da bir şekilde makinenin elektriğini kesmesi gerekiyordu. Aklına elektrik santrali geldi ama daha önce oraya gitmişti. Yanına donanmadan özel birlikler ve hatta Hannah'nın eski asker arkadaşlarını almayacaksa, oraya gitmenin bir anlamı yoktu.

Her şey laboratuvarda çözülecekti. Böylesi de yine, onu hatırlamayan ve öğle yemeği yapmak isteyen deli vampir problemini gündeme getiriyordu.

Aklına hiç ama hiçbir şey gelmiyordu. Amelie yardım edebilirdi de etmeyebilirdi de. Onun ya da Oliver'ın ne yapacağı belli olmazdı.

Daha erkendi, Michael evde olabilirdi ama Eve'in Common Grounds'ta mesaisi o gün erken başladığı için, muhtemelen evde değildi. Haftada on altı saat çalışıyordu ve o saatleri de sabaha ayarlıyordu. Çünkü akşamlarını

orada harcamaktan nefret ediyordu. Yani o gün çalışmaya niyeti varsa, çoktan kalkıp çıkmış olmalıydı. Shane yataktaydı herhalde. Mecbur kalmadıkça, saat ondan önce kalkmazdı.

Banyo aynası hala buğuluydu, duştan su damlıyordu. Eve'in makyaj malzemeleri tezgaha yayılmıştı. Claire onları çantaya koyup kendininkileri çıkardı. Zaten bir göz kalemi ve rimelden başka bir şey yoktu. Hızlıca duş alıp giyindi. Oliver'a ne diyeceğini düşünerek kapıyı açtı ve Michael'la burun buruna geldi.

Michael, kıza şoke olmuş gibi bakıyordu. Claire'in aklına pantolonunu giymeyi unutmuş olabileceği bile geldi ama giyinikti. "Ne oldu?" dedi. "Yüzümde bir şey mi var?"

"Banyomda ne yapıyorsun?" dedi Michael gerileyerek. "İçeri nasıl girdin?"

Olamaz. İşte yine olmuştu. Tıpkı Amelie, Myrnin ve Monica gibi.

Michael yanıt beklemeden koridorun ucuna, *Claire'in odasına* koştu ve kapıyı hızla açtı. "Baba..." Sessizce odaya baktı. "Baba? Neler oluyor?"

Claire dehşetle iç çekti. Hayatı, birilerine kötü haber vermekle geçiyordu sanki. "Bana inanmayacağını biliyorum ama ben burada oturuyorum Michael. Bir süredir buradayım."

Michael yumruklarını sıkarak kıza döndü. Claire, Michael'ı hiç böyle görmemişti. Korkmuş ve öfkeli. "Annemlere ne yaptın?"

"Yemin ederim ki hiçbir şey yapmadım! Bak, bana inanmıyorsan Eve'e sor. Shane'e de sorabilirsin..."

"Seni Monica mı yönlendirdi?" dedi Michael, kızı iterek. "Çık dışarı! Çık bu evden!"

"Dur!" İşe yaramıyordu. Hannah, Amelie ya da Myrnin gibi o da inanmayacaktı. "Dur bir dakika!"

Michael kızı tekrar itti. *Vampir gücüyle.*

Claire uçup yerde yuvarlandı. Son anda merdivenin parmaklığına tutunmasa, aşağı düşecekti. Michael'ın ağzı açık kaldı. Afallayarak bir Claire'e, bir ellerine baktı.

"Sen vampirsin Michael," dedi Claire, doğrularak. Başı yine ağrımaya başlamıştı. Ne sürpriz. "Başka hiçbir şey hatırlamasan bile bunu unutma. Birilerine istemeden zarar verebilirsin."

"Çık dışarı!" diye bağırdı Michael. Öfkeden kuduruyordu. Gözleri kırmızıya çalmaya başlamıştı.

Claire merdivenden indi, duvara dayalı duran çantasını aldı ve dışarı çıktı. Açık havaya çıkınca durup cep telefonunu çıkardı ve Shane'i aradı. Uzun uzun çaldıktan sonra telefon açıldı ve Shane anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

"Uyan! Arkanı kolla," dedi. "Michael beni tanımadı ve..."

Başka bir şey söyleyemedi çünkü Michael peşinden verandaya çıkmıştı ve anlaşılan onu takip edecekti.

Açık havada.

"Hayır!" diye haykırdı Claire. Telefonunu ve çantasını yere bıraktı. Güneşi görür görmez, Michael'ın her yerinden

duman çıkmaya başladı. Michael, kabus görüyormuş da uyanmayı bekliyormuş gibi öylece dikiliyordu. "Michael, içeri gir! Gölgeye geç!"

"Ben... Ben..." Sendeleyip dizlerinin üstüne çöktü. "Ben vampir değilim."

"Michael!"

Claire'in seçeneği yoktu. Michael, Myrnin gibi ona saldırabilirdi ama Claire bu riske girmek zorundaydı. Onu güneşte kızarmaya bırakamazdı. Görünüşe bakılırsa, Michael oradan çekilmesi gerektiğini anlamıyor ya da kıpırdayamıyordu.

"Shane! Shane, kıçını kaldırıp buraya gel!" Shane'in telefondan ya da pencereden duyacağını umuyordu ama onu bekleyemezdi.

Çantasını bırakıp koştu ve Michael'ın kolunu tuttu. Gömleği tutuşmuştu. Claire alevleri söndürdü ama kumaş anında tekrar parladı. Alevler Claire'e de sıçramıştı. Gölge bir metre ötedeydi. Claire onu gölgeye götürebilse her şey düzelecekti ama Michael kıvranıyor, Claire'in de eli kayıp duruyordu.

"Haydi artık, yap şunu!" Claire, Michael'ı sıkı sıkı tutup dişlerini sıktı ve bütün gücüyle çekti. Michael çok ağırdı ve ateş can yakıyordu. Birkaç karış ilerlediler.

"Çekil!" dedi Shane kapıdan. Basamaklardan atladı ve elindeki kalın battaniyeyi Michael'ın üstüne atıp alevleri söndürmeye başladı. "*Neler oluyor burada?*"

"Michael... Unuttu..." Claire nefes alamıyordu. "İçeri sokamadım."

"Tanrım, Michael... Claire, ambulans çağır. Çabuk."

Shane, Michael'ı verandaya çıkarırken, Claire eve girip ambulans çağırdı. Telefonda anlamlı bir şeyler söylediğini umuyordu. Aklındaki tek şey, bir an önce diğerlerinin yanına dönmek ve Shane'e yardım etmekti.

Telefonu kapatırken, ellerinin yandığını anladı. Manzaraya yakından bakmak istemiyordu. Henüz canı çok yanmıyordu. Şok yüzündendi herhalde. Verandaya dönünce, Shane'in battaniyeyi kaldırdığını gördü.

Michael yaşıyordu ama iyi görünmüyordu. Gömleğinin çoğu yanmıştı, deliklerden görünen teni berbat haldeydi. Yüzü, elleri, kolları... iyi korunmayan her yeri aynı durumdaydı. Hala kendindeydi. Gözleri kıpkırmızı parlıyordu. "Ben onlardan değilim," dedi. "Shane, değilsin de!" Titreyen sesi korku doluydu.

Shane'in yüz ifadesini görünce, Claire'in içi cız etti. "Onlardan değilsin, kardeşim," dedi Shane. "Bizdensin. Hep bizden olacaksın."

Michael ağlamaya başladı. "Babamı bul. Babamla konuşmalıyım."

Shane ne diyeceğini bilemeyerek elini saçlarına daldırdı ve başını iki yana salladı. "Bulamam. O burada değil Mike. Sen kıpırdama, tamam mı? İyileşeceksin. Seni iyileştirecekler."

"Sam'i çağır," diye yakardı Michael. "O sana söyler. Ben vampir değilim..."

Claire de ağlamak istiyordu ama bir başlarsa duramayacağını biliyordu. Neden Michael? Bütün suç kendisindeydi.

Kendisinde ve Myrnin'de. Kim bilir kaç kişi etkilenmişti. Claire dayanamayacaktı. Michael bunu hak etmiyordu. *Kimse* bunu hak etmiyordu.

"Claire, ellerin..." Shane, beyaz bir suratla kıza bakıyordu. "Ellerin yanmış."

"Bir şey olmaz," dedi Claire. Söylenebilecek başka bir şey yoktu. Çok da kötü görünmüyordu. Ciddi bir güneş yanığı gibiydi. Claire'in başına hiç gelmemiş şey değildi. "Acı çekiyor mu?"

"Ben de buradayım," dedi Michael. Yavaş yavaş kendine geliyordu. "Canım yanıyor. Ama artık çok değil."

"İyileşiyor," dedi Shane alçak sesle. "Düzelecek."

Ama Michael'ın gözü Claire'deydi. "Sen... sen bana bir şey yaptın. Üstüme gaz döktün belki de. Ben vampir değilim. Durduk yere alev almadım."

"Hayır!" dedi Claire. Michael'ın böyle bir şey düşünebildiğine inanamamıştı. "Hayır Michael! Ben..."

"Onu benden uzak tut," dedi Michael, Shane'e. "O deli. Evdeydi. Monica'nın arkadaşlarından biri olmalı. Onların ateşle arasının nasıl olduğunu biliyorsun."

"Mike..." Shane tereddüt etti ama susmadı. "O burada oturuyor dostum. Koridorun sonundaki oda onun. Annenlerin odası. Deli falan değil. Doğru söylüyorum."

Michael buna karşılık vermeden başını iki yana salladı ve gözlerini kapattı. Shane, Claire'e baktı ve özür diler gibi ellerini kaldırdı. Claire başını salladı.

Ambulansın sirenlerini duymak rahatlatıcıydı.

Shane, Michael'la hastaneye gitti. Sağlık görevlileri Claire'in ellerine baktı. Kıza bir krem verip iyileşeceğini söylediler. Claire kendini iyi hissetmiyordu ama üsteleme-di. Birinin Eve'e haber vermesi gerekiyordu ve Claire o işi telefonda yapmak istemiyordu. Hiç uygun olmazdı.

Claire çantasıyla telefonunu alıp Common Grounds'a koştu. Yolda, işin çığırından çıktığına dair başka belirtiler gördü. Etraf polis kaynıyor, insanlar şaşkın şaşkın sokaklar-da dolanıyor, kavga ediyordu. Kadının biri inatla bir eve girmeye çalışıyor, içeridekileri korkutuyordu.

Claire hiç durmadı.

Öte yandan, Common Grounds son derece normaldi. Kapıdan girince kızın burnuna nefis, yoğun bir kahve kokusu geldi. İçerideki kalabalık bir yandan moka, latte, kapuçino içerken, bir yandan ders çalışıyor, sohbet ediyor, telefonla konuşuyordu.

Görünüşe bakılırsa o gün herkes TPÜ'dendi. Claire'in gözüne Morganvilleli kimse çarpmadı. Zaten sabahın ilerleyen saatleriydi, sokaklarda ne yapacağını bilemeden dolananlar dışında, herkes işinde olmalıydı.

Oliver'dan da, Eve'den de iz yoktu. Kasada başka bir kız vardı. Claire koşar adım kızın yanına gitti. "Eve nerede?"

"Kim?" dedi kız. Yeniye benziyordu.

"Eve," dedi Claire. "Uzun boylu, gotik kız. Sabahları çalışıyor. Onu görmem lazım."

Kız önündeki bardağa süt ve krema eklerken ters ters baktı ve bardağı Claire'in önlerine geçtiği iki çocuktan biri-

ne verdi. "Sağır mısın? Burada değil. Ben hiç gotik birini görmedim."

"*Burada çalışıyor!*" Kız omuz silkti. Pek ilgili biri değildi. "Ya Oliver?"

"George mu demek istiyorsun?"

"George mu?" Claire'in başından aşağı kaynar sular döküldü.

"Evet, buranın sahibi George. Bugün nereye gitti, bilmiyorum." Kız başka bir müşteriyle ilgilenmeye gitti. Claire öfkeyle iç çekip ne yapması gerektiğini düşündü. Kızın yaşadığı hafıza kaybı, Oliver'ı silmiş olmalıydı.

Claire kapıya yöneldi. Kız arkasından seslenince şaşırdı. "Hey!" dedi kız. Claire arkasına dönüp baktı. "Bugün bir kız gelip önlük takmaya çalıştı. Belki o gotik sayılır. Esmerdi çünkü. Eve gitmesini söyledim."

Claire nefesini tuttu. "Ev mi?" Ama Eve de hafıza kaybına uğramışsa, Cam Ev'i unutmuş olabilirdi. Tıpkı az önce gördüğü, başkasının evine girmeye çalışan kadın gibi.

Eski evine gitmiş olmalıydı. Annesiyle babasının evine. Böylesi iyi de olabilirdi, kötü de. Claire'in anladığı kadarıyla, Eve'in geçen yıl ölen babası, o evdeki sorunların asıl kaynağıydı. Ama ya kardeşi Jason? Üç yıl önce, muhtemelen tehlikeli biriydi. Eve için hiç iyi olmayabilirdi.

"Rosser'lar nerede oturuyor?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedi tezgahtar kız, sonraki müşteriye dönerek. "Ne istiyorsunuz?"

Claire cevabı öğrenmek için içeridekı herkesi sorgulamaya hazırdı ama buna gerek kalmadı. Kafenin arka kısmında bir kapı açıldı ve Oliver gölgelerin arasından çıktı. Garip görünüyordu. Bitkin, temkinli, paranoyak. Kaşlarını çatıp içeriyi süzdü ve gözlerini Claire'e dikti.

Ağır ağır başını salladı.

Oliver, Claire'i tanımıştı. Kızın içine su serpildi. Koşup onu öpmek istiyordu. *Iyyy.* Şey, öpmek olmasa bile kucaklamak. Belki de elini sıkmak.

Bunların yerine, yavaş yavaş ona doğru yürüdü. "İyi misin?"

"Neden?"

"Bilmem. Seni son gördüğümde boynunda diş izleri vardı da."

Oliver, Claire'in bileğini tutup sıktı. "O gördüklerini hemen unutsan iyi olur."

"Son zamanlarda çok şey unutuluyor."

"Kesinlikle," dedi Oliver, kızı bırakarak. "Benim için endişelendin mi?"

"Pek değil."

"Akıllıca bir yanıt."

"Michael'a da bulaştı. Beni... beni hatırlamıyor."

Oliver'ın dikkati artık tamamen Claire'deydi. Bir süre kıza baktı, sonra dönüp yürümeye başladı. Claire peşinden gitti. İkisi de ofise girince, Oliver kapıyı kapattı. "Michael'la ikiniz o kahrolası makineyi kapatacaksınız sanıyordum. Daha kapatmadınız mı?"

"Hayır. Biz..." Claire'in bahanesi yoktu. "Bu sabah deneyecektim ama yardıma ihtiyacım var. Michael... Michael yardım edemez. Amelie ne durumda?"

Oliver bir vampir olarak, ihtiyaç duymadığı derin bir nefes aldı. "Amelie... anlamakta zorlanıyor. Bir parçası, dünyayı eski hali gibi görmekte diretirken, bugünkü dünyayı kabullenmekte güçlük çekiyor. Gitmeme izin verdi. Ne kadar sürer, bilmiyorum." Başını iki yana salladı. "Makinenin ne yaptığını düşünüyorsun?"

"Şehirden çıkanların hafızalarını silmek yerine, sınırları genişleterek şehirdekileri etkilemeye başladı. Galiba, hafızalardan en az üç yıl siliyor. Bazılarında daha çok da olabilir, bilemiyorum."

"Bu sonuca nasıl vardın?"

"Hannah dün Afganistan'da olduğunu söyledi," dedi Claire. "Michael, annesiyle babası hala evde sanıyor. Amelie, Sam Glass hayattaymış da kayıpmış gibi konuşuyor. Monica hala Shane'le çıkabilirmiş gibi davranıyor. Myrnin... Myrnin de hiç benim tanıdığım Myrnin gibi değil."

"Olamaz da," dedi Oliver dalgınca. "Ben şehre geldiğimde, o çoktan dengesini kaybetmişti. Üç yıl önce, ne yapacağı kestirilemeyecek biriydi. Amelie, Sam'in öldüğünü hatırlamıyor diyorsun. Benim gelişimi hatırlamadığı da kesin. Ondan habersiz Morganville'e nasıl girdiğimi sorgulayıp duruyor. Tüm bu sorunların benden kaynaklandığına karar vermesi an meselesi, bundan emin olabilirsin."

"Neden sen? Neden Myrnin değil?"

"Şehre geldiğimde, Amelie'yle... arkamızda hiç hoş olmayan bir geçmiş uzanıyordu. Ortak bir noktada buluşabilmek için çok çaba sarf etmemiz gerekti. Bunları hatırlamıyorsa, aramızdaki savaş yeniden başlayacaktır."

"Daha kötüsü var. Michael güneşe çıktı," dedi Claire. "Vampir olduğunu hatırlamıyor."

"Umarım güneş onu ikna etmiştir. Yardım çağırdığını tahmin ediyorum."

"Evet, şu an hastaneye gidiyor. Eve'i almaya geldim ama galiba o da annelerinin evine gitmiş. O da beni hatırlamayacak."

"Michael yaralıysa, onu hastaneye değil doğruca kan bankasına götürürler. Güneşte çok uzun kalmadıysa iyileşir. Biraz kan, biraz dinlenmek ona yeter. Daha ciddi olan şu ki durumunu reddetmeyi sürdürürse kontrolünü kaybedip umursamazca beslenmeye başlar. Büyük olasılıkla da arkadaşlarından biriyle. Çünkü hepiniz, gerekli önlemleri almayacak kadar kalın kafalısınız."

"Doğru," dedi Claire, Oliver'ın kağıt, açılmamış zarf, kalem, ataç dolu masasına dayanarak. Masanın dayanıklılığı, nedense kızın Oliver'a sempati duymasını sağladı. "Olanları durdurmalıyız ama Myrnin bilgisayara şifre koymuş. Tek başıma kapatamıyorum."

"Fişi çek," dedi Oliver. İlginç. Oliver'la Shane, yaklaşık aynı sürede, aynı karara varmıştı. Claire, ikisinin de böyle bir karşılaştırmadan hoşlanmayacağını biliyordu.

"Myrnin beni yemeye çalışırken yapamam. Ölümden kıl payıyla kurtulup durmaktan sıkıldım. Benimle gelip ona engel..."

Oliver nihayet hareketlenip uzun, deri ceketini, şapkasını ve eldivenlerini alıp güneşe çıkmaya hazırlandı. "Gidelim öyleyse," dedi. "Ne kadar çabuk, o kadar iyi. Amelie'nin özgürce dolaşmama daha ne kadar izin vereceği belli olmaz."

"Ama Eve... Onunla konuşacaktım. Michael'ın durumundan haberdar edilmesi gerek."

"Israr ediyorsan, geçerken Rosser'lara uğrarız," dedi Oliver. "Ama orada yoksa yola devam ederiz. İtiraz kabul etmem."

Claire buna razıydı. Tartışamayacak kadar yorgundu. Düşen sırt çantasını alırken inledi. Oliver, kızın bileğini tutup eline baktı. "Elin yanmış," dedi şaşkınca. "Onu güneşten çekmeye çalışmışsın. Kendi ellerinle."

"Denemek zorundaydım," dedi Claire. "O benim arkadaşım."

Oliver birkaç saniye baktı, sonra başını iki yana salladı. "Bizi yavaşlatmasın da."

12

Oliver'ın limuzini vardı ama şoförü yoktu. Vampir şoförü arabayı çalışır halde, anahtarı üstünde bırakıp gitmişti. Oliver, Claire'in bilmediği bir dilde küfretti -Claire anlamasa da bunun küfür olduğundan emindi- ve direksiyonun başına geçti. Claire de onun yanına oturdu.

Eve haklıydı. İçine girince, limuzinle cenaze arabasının farkı kalmıyordu.

Oliver arabayı hızlı kullanıyordu. Claire siyah camlardan dışarıyı göremediği için korktu. Neyse ki araba üreticileri hava yastığı, emniyet kemeri gibi güvenlik önlemlerini ihmal etmiyordu. Vampirler arabalarını hava yastıksız alamıyorlardı, değil mi? Hiç değilse emniyet kemeri vardı. Bu da bir şeydi.

"Neden sana olmadı?" diye sordu Oliver.

"Ne?"

"Neden sana ya da bana olmadı? Bu miasmanın bizi etkilemesini engelleyen ne?"

"Miasma ne demek?"

"Mikrop bulutu gibi bir şey."

"Bilmiyorum," dedi Claire. "Açıkçası bizim bağışıklığımız mı var, bazıları daha mı geç etkileniyor yoksa her şey tamamen rastlantısal mı, bilmiyorum. Ama üç yıl önce burada olmadığımız için etkilenmiyor olabiliriz."

"Hannah Moses da burada değildi."

"Evet ama o *buralı*. Belki arada bir bağ vardır. Biz ise..."

"Yabancıyız," dedi Oliver. "İlginç. Ama hala anlamadım."

"Belki anlaşılacak bir şey yoktur," dedi Claire. "Myrnin, Amelie'den önce etkilendi. Bazıları hemen yakalandı, bazıları günler sonra. Belli bir yolu takip ettiğini sanmıyorum. Biz de bir süre sonra etkilenebiliriz."

"Silahın var mı?" diye sordu Oliver.

Claire sırt çantasına bakıp geriledi. "Hayır."

"Bana bir daha yalan söylersen, işini kendi ellerimle bitiririm."

Claire yutkundu. "Var."

"Nelerin var?"

"Gümüş kaplama kazıklar, tahta kazıklar, bir yaylı tüfek, on kadar ok... Ha, bir de gümüş nitrat püskürten bir su tabancası."

Oliver'ın gülümsemesi, siyah ön camdan yansıdı. "Ne? Bomba atarın yok mu yoksa?"

"İşe yarar mı?"

"Yorum yapmamayı tercih ediyorum. Tamam, yaylı tüfeğini alıyorum. Ölümcül olmayan yöntemleri seç. Bu

şehir yeterince felaket gördü. Hem bir açıdan Myrnin'e hala düşkün olduğunu varsayıyorum." O açının ne olduğunu aklı almıyormuş gibi konuşmuştu.

"Onu öldürmeyeceğim," dedi Claire. "Ama canımı yakmaya çalışırsa, ben de onun canını yakarım."

"Müthiş bir strateji ama gözden kaçırdığın bir şey var. Sen onun canını yakmaya çalışırsan, o seni *öldürür*. O yüzden Myrnin'i bana bırak. Sen işini yaparsan, tüm bu karmaşa sona erer..." Oliver'ın sesi giderek alçalmıştı. Yüzünde garip bir ifade belirdi. "Eğil Claire."

"Ne..."

Oliver tekrar uyarmadan uzanıp Claire'in başını tuttu ve direksiyonun altına doğru çekti.

Ön cam takırdayarak delindi ve içeri gün ışığı girdi. Hayır, ön cam takırdamamıştı. Bir şey arabaya çarpmıştı.

Arabaya *mermi* çarpmıştı.

Limuzin sağa sola yalpalayarak hızlandı. Claire bu sefer silah seslerini apaçık duydu. Ön cam tamamen düştü ve güneşle karşı karşıya kalan Oliver haykırdı.

Arabayı sürmeye devam etti ama bir şeye çarptılar. Halıya serilen Claire'in gözüne beyaz bir şeyler ilişti.

Harika! Hava yastıkları açılmıştı. Claire direksiyonun altındaki boşluktaydı ve üstüne düşen camlara rağmen iyiydi.

Oliver emniyet kemerinden ve hava yastığından kurtulmak için boş yere debeleniyordu. Şoför kapısı açıldı ve Oliver dışarı çekildi. Emniyet kemerini kesmişlerdi herhalde.

Oliver direndi ama kurtulamadı. Saldıranlar vampir olmalıydı.

Benden haberleri yok, dedi Claire içinden. Tortop olup oraya sindi ve hiç kıpırdamadı. Çantası, yanına düşmüştü. Fermuarı yavaşça açıp küçük, katlanabilir yaylı tüfeği çıkarıp açtı ve okları çıkardı. Dışarıdaki kavganın, diğer sesleri bastıracağını umuyordu. Bastırıyor olmalıydı ki kimse Claire'e ilişmedi.

Oliver'ın yerde sürüklendiğini duyunca, saklandığı yerden başını uzatıp ön camın boşluğundan bakmaya cesaret etti.

Dışarıda, kalın giysilere bürünmüş, şapkalı, eldivenli vampirler vardı. Bazıları şemsiye de taşıyordu. Yirmi kadardılar. Bir binanın gölgesinde bekliyorlardı.

Amelie'nin de şemsiyesi vardı ama onu kendisi tutmuyordu. Onun şemsiyesi de diğerleri gibi siyahtı ama üstündeki ipek elbise, beyaz ve buz mavisi karışımıydı. Claire, onu bir cesedin dudak rengine benzetti. Amelie ellerini önünde birleştirmiş, Oliver'ın önüne getirilişini hiçbir şey yapmadan seyretmesine rağmen *tehlikeli* görünüyordu.

"Sen olduğunu biliyordum," dedi. Öfkeliydi. Claire onu zar zor duyuyordu ama yaklaşmaya da hiç niyeti yoktu. "Şüphelenmeyeceğimi mi sandın? Bu kadar..."

Rüzgar, Claire'in işini zorlaştırıyordu. Görünüşe bakılırsa, Oliver'ın söylediği bir şey Amelie'yi pek sevindirmemişti. Kurucu parmaklarını şıklatınca, vampirler yerden kaldırıp Oliver'a diz çöktürdü. Olayların bir anda tersine dön-

mesi, Claire'i şaşkına çevirmişti. Önce Amelie, Oliver'ın merhametine kalmıştı, şimdiyse tam tersi oluyordu.

"Bana masal anlatma," dedi Amelie. "Seninle hiç..." Yine rüzgar. "...geldin. Bir zamanlar davet edildin ve reddettin. Şimdi öylece ortaya çıkıp planlarını..."

Oliver acı acı güldü. Ne söylediyse, Amelie bir adım geriledi ama sonra başını iki yana salladı. "Boşuna," dedi. "Hücreye götürün. Ona ne yapacağıma daha sonra karar vereceğim."

Düşünmesi gereken o kadar çok şey vardı ki Claire nereden başlayacağını bilemedi. Oliver yaralanmasına rağmen, Rambo tarzı bir kurtarma operasyonunu hoş karşılamazdı.

Claire bütün şansını yitirmişti. Oliver yokken Myrnin'den kurtulamazdı.

Tabii Myrnin biraz kendine gelmemişse.

Vampirler Oliver'ı da alıp karanlığa karıştı ve yolun ortasında duran limuzini kendi haline bıraktı. Claire arkasına yaslanıp telefonunu çıkardı. Laboratuvarın telefonu çaldı, çaldı, çaldı... Tam Claire kapatacakken Myrnin'in sesi duyuldu. "Alo?"

"Myrnin, ben Claire. Claire Danvers."

Sessizlik.

"Myrnin, benim kim olduğumu biliyor musun?"

Biraz daha sessizlik.

"Başım ağrıyor."

"Myrnin, beni tanıdın mı?"

"Claire," dedi Myrnin. "Evet, Claire. Seni tanıyorum. Tabii ki tanıyorum."

Claire o kadar rahatladı ki eriyip limuzinin koltuğuyla bir olabilirdi. Myrnin'i aklı başında olduğu bir an yakalamıştı. "Myrnin, benim için bir şey yapmak zorundasın. Çok önemli, tamam mı? Mahzendeki makinenin yanına git. Tamam mı? Hemen git."

"Başım çok ağrıyor. Gitmek zorunda mıyım?"

"Özür dilerim ama söylediklerimi yaparsan baş ağrın da geçecek. Lütfen, hemen aşağı in."

Gelen seslere bakılırsa Myrnin kapağı açtı, mahzene atladı ve dehlizi geçti. "Tamam, aşağıdayım. Claire? Yardıma gelebilir misin? Kendimi gerçekten pek iyi hissetmiyorum."

"Hemen geleceğim," diye söz verdi Claire. "Şimdi senin sisteme koyduğun şifreyi girip makineyi kapatman gerekiyor. Beni duydun mu?"

"Şifre," dedi Myrnin. "Ama ben... bu baş ağrısıyla şifre falan hatırlayamıyorum. Gelip yardım eder misin?"

"Sen makineyi kapatana kadar gelemem. Odaklan lütfen. Şifreyi hatırlamak zorundasın. Şifreyi girersen hemen gelirim."

"Tamam... Belki ben... Evet, galiba oldu. Makineyi kapatıyorum." Claire tıkırtılar duydu. Tuşlara basılıyordu sanki. "Oldu. Artık gelebilirsin Claire."

Sesinde bir gariplik vardı. "Myrnin? Kapattın mı?"

"Evet. Benden istediğini yaptım. Gel artık."

Bir terslik vardı. Claire ürperdi. "Myrnin, hiç yanan ışık kaldı mı? Kapandığından emin misin?"

"*Hemen buraya gel!*" diye gürledi Myrnin. Claire panikle telefonu düşürdü ve sanki telefondan sivri dişler çıkmış gibi aleti yüzünden uzaklaştırdı. "Buraya gel küçük Claire. Tatlı, leziz Claire. Beni kandırıp Morganville'i yok edebileceğini sanan Claire. Gel de ödülünü al!"

Claire telefonu kapattı ve kucağında yaylı tüfekle kalakaldı. Güneşe rağmen titriyordu.

Hayatında kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Morganville'e geldiği ilk günlerde bile.

Olanları durduramazdı. Çaresizdi. Tamamen çaresiz.

Başını hava yastığına dayayıp ağlamaya başladı.

Birazdan ağlama isteği geçse de teslimiyet duygusu geçmedi. Ne olur ne olmaz diye, yaylı tüfeği hazır tutuyordu. Gidip Eve'i bulmayı düşündü ama Oliver'ın aksine, Claire evin nerede olduğunu bilmiyordu. Aklına gelen tek şey, Cam Ev'e dönmekti. Uzun, ürkütücü bir yürüyüş onu bekliyordu. Etrafta öfke ya da korku içinde, ne yaptığını bilmez halde dolanan kişiler vardı. Claire onlardan uzak durmaya çalışsa da bazıları yanına gelip eşlerinin, çocuklarının, annelerinin, babalarının nerede olduğunu soruyordu. Ya da evlerine ve işyerlerine ne olduğunu.

Claire takip edildiğine dair yemin edebilirdi.

Bütün hızıyla koşmaya başladı. Cam Ev uzakta görününce, zavallıca bir umuda kapıldı, sonra da midesi bulan-

maya başladı. İçeri girip kapıya dayandı, yere oturdu ve başını ellerinin arasına aldı.

Bana da olacak, dedi içinden. *Belki bir saat geçmeden. Belki yarın. Ben de unutacağım. Ben de unutunca, kimse bunu durduramayacak.*

Birden, her yerine bir sıcaklık yayıldı. Ev, onu rahatlatmaya çalışıyordu. Gözlerini sildi, burnunu çekti ve "Boşuna," dedi. "Her şey boşuna."

Ama her nasılsa o sıcaklığın yardımı oldu. Deprem sırasında kucaklaşmak kadar yararsız olduğunu bilmesine rağmen. Claire derin derin nefes alıp üst kata çıktı. Michael yoktu tabii. Eve de yoktu. Gerçekten de annesiyle babasının evine gitmiş olmalıydı. Kapısı açıktı ve giysileri etrafa saçılmıştı. Odanın haline bakıp Eve'in paniğe mi kapıldığını yoksa her zamanki gibi mi davrandığını anlamak imkansızdı.

Claire'in odası düzenliydi, bıraktığı gibiydi. Yatağa girip örtüyü başına çekti. Yaylı tüfeği yanındaydı. Telefonunu çıkarıp rehberi kurcaladı. Eve'i aramayı denemeye karar verdi. Eve belki de kendine gelmişti. Belki o...

"Ne var?"

Ses, tanıdığı Eve'in sesiydi. Claire yatakta doğrulup oturdu ve can yeleğiymiş gibi telefona sarıldı. "Eve? Ah, Tanrım. Eve, neredesin?"

"Evdeyim. Sen kimsin?"

Claire, karnına yumruk yemiş gibi oldu. "C-Claire."

"Okuldan mı?"

"Şey... Evet, okuldan." Bir dost sesine çok ihtiyacı olduğu için yalan söylemişti. Konuştuğu kişi, kendisini tanımadıysa bile. "Matematik dersinden."

"Ha, doğru. Arkalarda oturuyorsun, hatırladım."

Boğazı düğümlenen Claire hafifçe öksürdü. "Ne yapıyorsun?"

"Sana bir şey diyeyim mi? Bu gariplikler şehrinde yine bir şeyler dönüyor. Eve bir geldim, annem benimle konuşmuyor. Aslında hoşuma gitmedi değil ama *odam yok olmuş*. Daha doğrusu burada tabii ama ıvır zıvır dolu. Yatağıma ulaşabilmek için bir sürü şey kaldırmam gerekti! Geri döneceğim, hiç akıllarına gelmemiş sanki." Eve gerginlikten tiz bir sesle konuşuyordu. "Çok garip. Galiba annem bütün eşyalarımı atmış. Giysilerimi bulamıyorum. Annemle babam sanki beni evden atmaya çalışıyor. Ama böylesi harika. Çünkü seve seve gideceğim. Buradan nefret ediyorum. Sen de etmiyor musun?"

Claire burnunu çekti. "Ediyorum," dedi zor duyulur bir sesle. "Nereye gideceksin?"

"Bilmem. Uzak bir yere. Tüm bu saçmalıklardan uzağa. Güneşli bir yer istiyorum, anlıyor musun?"

"Ya Michael?"

"Michael mı? *Glass* mı?" Eve güldü. "Benim farkımda bile değil. Çok yakışıklı ama bana dönüp de bakmaz bile."

"Bence bakar," dedi Claire. "Bence senden hoşlanıyor."

"Öyle mi?" Eve kuşkuluydu. "Buna kanacağımı mı sandın? Hemen koşup Bay Kusursuz Glass'a aşkımı ilan edece-

ğimi mi sandın? Küçük düşmemi mi istiyorsun? Kaltak Prenses Monica'nın yalakalarından biri misin yoksa? Eğer öyleysen..."

"Değilim! Yemin ederim!"

Ama Eve'in paranoya düğmesine basılmıştı bir kere. "Her neyse. Seninle konuşmak güzeldi. Sana hayatta başarılar."

Telefonu kapattı.

Claire telefonu göğsüne bastırdı ve haykırmamak için kendini zor tuttu. Telefon tekrar çalınca, Eve'in hırsını alamayıp onu biraz daha azarlayacağını sandı. "Efendim?" dedi üzgün üzgün.

"Claire?" *Shane.* "Claire, iyi misin?"

Claire neredeyse tekrar ağlamaya başlayacaktı. "Evdeyim. Cam Ev'de. Sen neredesin?"

"Yoldayım, oraya geliyorum. Hiçbir yere gitme. Dışarısı güvenli değil."

"Biliyorum." Claire doğrulup oturdu ve yastığına sarıldı. "Oliver kendindeydi. Myrnin'i aşmama yardım edecekti."

"Claire, sana sakın..."

"Önemli değil. Yolda baskına uğradık. Amelie onu götürdü. Galiba Oliver'ın onu öldürmeye geldiğini sanıyor. Bu şehirde yaşadığını ya da... arkadaş olduklarını hatırlamıyor."

İyi düşünülürse, *arkadaş,* büyük ihtimalle aralarındaki ilişkiyi tanımlayacak bir sözcük değildi. "Ona ne olduğunu bilmiyorum."

"Kusura bakma ama Oliver ölürse üzüntümden dans ederim. Bak, sen evde dur. On dakikaya kadar oradayım. Yemek getiriyorum."

"Michael ne olacak?"

Birkaç saniye ses çıkmayınca, Claire kapandı mı diye telefonun ekranına baktı. "Hatırlamasını sağlayamadım," dedi Shane. "Onu vampirlerle bırakmak daha güvenliydi. Neredeyse gırtlağımı parçalıyordu. Sürekli bağırıp durdu. Ben şey değilim diye... Anla işte. Çok fenaydı."

"Her şey fena," dedi Claire. "Hepsi benim yüzümden. Durduramıyorum Shane. Durdurmak için hiçbir şey yapamıyorum."

"Hey, kes şunu. Çözeceğiz, tamam mı? Bir yolunu bulacağız. Önce karnımızı doyurup dinlenelim, dünyayı sonra kurtarırız. Olur mu?"

"Acele et," dedi Claire. "Senin yanındayken kötü bir şey olamaz."

"Vay canına. Övüneyim mi, korkayım mı, bilemedim."

"Korkmak, şu sıralar daha çok işe yarar."

"Doğru. Geliyorum, tamam mı? Koşa koşa."

Claire telefonu kapatırken hafifçe gülümsüyordu. Yanında yaylı tüfeğiyle yattı ve kapı açılıp Shane'in sesini duyana kadar da kalkmadı. Bir elinde tüfeği, diğerinde telefonuyla aşağı indi.

Shane elindeki yağ lekeli poşeti köşedeki yemek masasına koyarken, tüfeğe endişeyle baktı. "Başkasını mı bekliyorsun? Umarım benim için değildir."

Claire tüfeği bırakıp koştu ve onu öptü. Shane kıza sıkı sıkı sarıldı. Sırf onun yanında olmak bile dünyayı değiştiriyordu.

Claire dudaklarını onunkilerden çekip başını göğsüne yasladı. "Teşekkür ederim," dedi. "Hatırladığın için çok teşekkürler."

"Ne demek," dedi Shane şaşkınca. "Ama hamburger ve patates kızartması için teşekkür edemeyeceksin. Dan'in Yeri pek gününde değildi."

"Sen burada oldukça önemi yok."

"Claire." Shane kızı çenesinden tutup yüzünü kaldırdı. Yorgun görünüyordu, aslında Claire kadar endişeli olduğu belliydi. "Beni unutma, olur mu?"

"Unutmam," dedi Claire. "Asla unutamam. Şey olsa bile..."

Shane kızı kucakladı. O konuşmayı bitirmelerine bile gerek yoktu. Claire artık daha iyiydi.

"Hamburgerler soğuyacak," dedi Shane. Claire, içecekleri almaya mutfağa gitti. Evet, hamburger pek güzel değildi, patates de soğuktu ama Claire hepsini yalayıp yuttu. Yemek normal hayatı anımsatıyordu ve zor bulunur bir şeydi bu. Bulaşıkları Shane yıkadı. Ne de olsa Eve'in sırasıydı ve hatırlaması imkansızdı. Hem Shane'e iyi de geliyordu.

Claire annesini aradı. Annesi, yapılan testlerden, babasının kalp kapakçığına yapılacak ameliyattan, her şeye rağmen babasının ne kadar iyi olduğundan bahsetti. Claire,

ağlamaktan korktuğu için uzun konuşmadı. Annesi, babasına odaklandığı için bu durumu fark etmemişti neyse ki.

"Seni çok seviyorum tatlım. Kendine dikkat et. Yarın yine ara," dedi annesi.

"Ararım," dedi Claire fısıltıyla. "Ben de seni seviyorum anne."

Sesi titremeden telaşla telefonu kapatınca, Shane'in kendisine baktığını gördü.

"Zordu, değil mi?" dedi Shane, kolunu Claire'in omzuna atarak. "Baban iyi mi?"

"Beklenenden iyiymiş," dedi Claire, derin bir nefes alarak. "Bizim aksimize."

"Hey, biz daha pes etmedik."

"Biliyorum," dedi Claire. "Ama durum kötü Shane. Bu sefer gerçekten yalnızız. Sadece ikimiz varız."

Shane kıza sarıldı. "O kadar da kötü bir şey değil. Yarın bu işi halledeceğiz, tamam mı? Şu an iyi değilsin. Hem hava kararırken dışarı çıkmak da akıllıca olmaz. Canavarlarla sabah kapışırız."

Morganville televizyonu, üç yıl önceki programları yayınlıyordu. Shane bir film koydu. Pek konuşmadılar. Artık yatağa gitmekten başka yapacak bir şey kalmayana kadar birlikte oturdular.

Shane, kıza odasına kadar eşlik etti. Sevgilisi daha bir şey diyemeden, Claire lafa girdi. "Sen de gel. Yanımda olmanı istiyorum." Shane rahatlayıp başını salladı. Anlaşılan kendisi de aynı teklifi yapacaktı.

Sessizce soyunup battaniyenin altına girdiler ve birbirlerine sarıldılar. Claire başka bir şey yapmak isteyemeyecek kadar korkmuştu. Shane de benzer durumda olmalıydı. Tek istedikleri sarılmaktı ve çok güzeldi.

"Yarın ne yapacağımı bilmiyorum," dedi Claire, karanlıkta yatarlarken. Shane, onu kendine doğru çekti.

"Yarın hala dövüşebilecek durumda olanlara ulaşıp aşağı ineceğiz, Myrnin'in icabına bakacağız ve her şeyi eski haline getireceğiz," dedi Shane. "İnan bana. Bu işi halledeceğiz."

"İkimiz."

"Evet, ikimiz ve kafayı yemeyen kim kaldıysa." Claire'in ensesini öptü. "Her şey düzelecek. Uyu şimdi."

Claire, Shane'in sıcaklığıyla uykuya daldı.

13

Claire'i yine yüzüne vuran güneş uyandırdı. Kısa bir süre güneşin sıcaklığının ve Shane'le birlikte uzanmanın tadını çıkardı. Sonra istemeye istemeye Shane'e döndü. "Hey," dedi. "Uyan artık uykucu. Çok uyuduk."

Shane bir şeyler mırıldanıp yastığın altına saklandı. Claire yastığı çekti. "Haydi kalk. Yapmamız gereken çok şey var!"

"Git başımdan Lyss," dedi Shane. Gözlerini açıp Claire'in yüzüne baktı.

Ve birden çıldırdı.

Yataktan fırlamaya çalışırken örtülere takıldı ve yere düştü. Claire gülerek doğruldu ve Shane'e baktı. "Hey, sen... İyi misin?"

Kelimeler ağzından zorla çıktı çünkü Shane hala çıldırmış gibi davranıyordu. Ayağa kalkarken örtülere sarındı ve yataktan uzaklaştı.

Tabii Claire'den de.

Shane boştaki elini kaldırıp uzattı. "Tamam," dedi. "Düşün Collins, iyi düşün. Çok özür dilerim, çok utanıyorum ama ben seni... Tanrım, ne yaptım ben? Sarhoş muydum? İçtim herhalde."

"Shane?" Claire de birden kendini çıplak hissederek çarşafa sarındı. "Shane..."

Shane hala panikle uzaklaşıyordu. "Belli ki ben alkol sınırını aşmadan önce bir şekilde tanıştık. Şey, merhaba. Bak, sesini yükseltmemen gerek, tamam mı? Annemle babam beni öldürür..." Birden durup etrafına baktı. "Kahretsin. Burası benim odam değil. Senin odan. Demek ki gece eve hiç gitmedim. Babam beni..." Gözlerini kapattı. "Pantolon. Pantolonumu giymeliyim. Nerede?"

Claire'in kalbi paramparça oldu. Tam anlamıyla bin parçaya bölündü. Bağırmak, ağlamak, hepsinden çok da bunların rüya olmasını istiyordu. Ağzını açıp bir şey söyleyemedi. Shane pantolonunu buldu, beceriksizce giydi ve battaniyeyi bıraktı. Gömleğini giymeden önce dönüp Claire'e baktı. Shane'in onu tanımadan o halde görmesi, Claire'i çok yaraladı.

Hüsranı yüzüne yansımış olacak ki Shane'in ifadesi yumuşadı. Yatağa doğru birkaç adım attı. "Şey, bak... Özür dilerim. Sana bunu yaptığım için tam bir öküz olmalıyım. Normalde, kendimi kaybedecek kadar sarhoş olup böyle şeyler yapmam. Sen de o tipte biri değilsin. Demek istediğim, güzelsin, yanlış anlama. Of, elime yüzüme bulaştırdım

ama eve gitmek zorundayım." Gömleğinden sonra ayakkabılarını çorapsız giydi ve bağlamadı bile. "Seni ararım, tamam mı? Şey... Adın..."

"Claire," dedi Claire ve ağlamaya başladı. "Adım Claire. Hata bende."

"Hey, yapma böyle. Yapma. Özür dilerim. Hata sende değil. Sen..." Shane eğilip Claire'i öptü. Tam bir yabancı gibi. "...İyi birine benziyorsun. Söz veriyorum, seninle sonra konuşacağım. Bu işi çözeceğiz. Eyvah, yoksa ben... Biz korunduk mu ki?" Başını iki yana salladı. "Şimdi olmaz, şu an bunu düşünemem. Gitmek zorundayım. Görüşürüz."

"Dur!" diye inledi Claire, Shane kapıyı açıp koridora çıkınca. "Shane, *dur*!" Durmadı. Claire alelacele giyindi ve onun peşinden koştu. "Shane, lütfen..."

Shane oturma odasında durmuş, etrafına bakıyordu. Claire gürültüyle gelince, dönüp kıza baktı. Bu kez kafası o kadar da karışık görünmüyordu ama kendine de gelmemişti. "Burası Michael'ın evi," dedi. "Burada ne yapıyoruz?"

"Shane... Shane, lütfen beni dinle. Biz burada oturuyoruz! Michael ve Eve'le birlikte!"

"Sesini yükseltme!" Shane işaretparmağını dudağına götürmüştü. "İyi birine benziyordun ama şimdi biraz tuhaflaştın. Burada oturmuyoruz. Belki sen oturuyorsundur, belki birinin kuzeni falansındır, bilmiyorum. Ama ben, anne babamla ve kız kardeşimle oturuyorum. Burada değil."

"Hayır, ailenle değil." *Tanrım.* Ne diyecekti ki? Ne diyebilirdi? Aklına hiçbir şey gelmiyordu. Shane biraz bekledi, sonra ellerini iki yana açıp geriledi.

"Delinin teki misin, yoksa Michael'ın evine zorla mı girdin, bilmiyorum ama ben gidiyorum. Sana iyi hayaller."

Claire onun gitmesine göz yumamazdı. Hole yaklaşan Shane'in peşinden gitti. "Shane, dur. Eve gitme. *Gidemezsin*!"

Shane artık kıza cevap bile vermeden kapıyı açtı ve sabah güneşine çıktı. Claire tereddüt etti. Gidip çantasından bir şey mi almalıydı, birini mi aramalıydı? Ama Shane hızlı yürüyordu ve Claire, onun eski evini bilmiyordu. Shane o evi tarif etmemiş, göstermemişti.

Claire kapıyı kilitledi ve Shane'in peşine düştü.

Shane hiç arkasına bakmadı. Belki de Claire'in farkındaydı ama onu görmezden gelmeye karar vermişti. Claire, sapık gibi görünmemek için onu uzaktan takip etmeye çalıştı ama gözden kaybedemezdi.

Shane bir köşeden döndü. Claire aynı köşeye gelince, Shane'in koşarak uzaklaştığını gördü. *Hayır, hayır, hayır!* Onu bir kaybederse bir daha bulamayabilirdi. Korkunç bir şey olurdu bu. Sadece Claire için değil, Shane için de. Ama Shane bunu bilmiyordu.

Dar bir sokaktan geçerken, Shane kızı tutup duvara yapıştırdı. Claire onun ne kadar iri yarı ve güçlü olduğunu unutmuştu. Shane'in gözleri alev alevdi. Öfkeyle dişlerini sıkmıştı.

Ne yapacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi onu bir süre orada tuttu.

"Yeter," dedi Claire'i bırakarak. "Bak, canını yakmak istemiyorum ama beni takip etmeyi bırak. Çek git, yoksa bir daha bu kadar iyi davranmam."

"Sen benim canımı yakmazsın," dedi Claire. "Yakmayacağını biliyorum."

"O kadar emin olma. Bir kızı incitmek istemem ama kavgayı sen başlatırsan da boş durmam. İnanmazsan Monica'ya sor." Kaşlarını çattı. "Monica. Seni o mu ayarladı? Facebook'a koymak için fotoğraf falan mı çek dedi? Bana şantaj mı yapacak?"

"Hayır. Monica'yla hiç ilgim yok."

"Saçma," dedi Shane. "Beni takip etme. Ciddiyim. Ağlamayı da bırak. İşe yaramıyor."

Shane yoluna devam etti. Claire ne yapacağını bilmiyordu. Shane, dediğini yapabilirdi. Sonuçta ona göre Claire delirmiş gibi davranıyordu ve Morganville'de kimse bunu görmezden gelemezdi. Takibe devam ederse, Claire'e bir şey yapabilirdi. Tutuklatabilirdi bile.

Claire bunu umursamazdı ama başka bir yolu olmalıydı. Ne olabilirdi? Shane'in gitmesine göz yumamazdı.

Bir kadın şaşkın bir halde adresleri kontrol ede ede geliyordu. Herhalde artık var olmayan bir dükkanı arıyordu. Claire, Shane'in gözden kaybolmasını bekledi ve kadının yanına gitti. "Merhaba," dedi gerçek duygularını gizleyip kibar görünmeye çalışarak. Kadın huzursuzca gülümsedi.

Bilekliği, Morganvilleli olduğunu gösteriyordu. "Bir şey mi arıyorsunuz?"

"Aptalca bir durum. Galiba yolumu şaşırdım," dedi kadın. "Nasıl oldu anlamadım. Yıllardır burada çalışıyorum. Grant Kuru Temizleme'de. Tam burada olduğuna yemin edebilirim..."

"Ah, galiba taşındı," dedi Claire. "Şimdi bir sokak yukarıda değil mi?"

"Öyle mi?" dedi kadın, kaşlarını çatarak. Gözlerinde korku ve hayret vardı. Keşke ona yardım etmenin bir yolu olsaydı. "Doğrudur herhalde. Bana ne oldu böyle? Aklımı kaçırıyorum galiba. Garip değil mi?"

Hepimiz kaçırıyoruz, dedi Claire içinden. "Kahvemi içmeden ben de hiçbir şey hatırlayamam," dedi gülümseyerek. "Belki siz de bana yardım edebilirsiniz. Frank Collins'in evini arıyordum. Buralarda olduğunu biliyorum ama..."

"Ah, Frank Collins." Kadın, adamdan pek hoşlanmadığını belli ederek başını salladı. "Ailesiyle birlikte iki sokak ötede oturuyor. Soldaki yoldan. Helicon Drive'daki iki katlı evde."

"Teşekkürler," dedi Claire içtenlikle. "Umarım sorunsuzca iş yerinize ulaşırsınız."

"Belki önce kafeye uğrayıp bir kahve içerim."

Claire ona el salladı ve koşarak uzaklaştı. Kadın arkasından seslendi. "Tatlım, yanlış yöne gidiyorsun!"

"Kestirmeden gideceğim!" dedi Claire.

Evin yerini anlamıştı ve Shane'i takip ediyor gibi görünmemek için tehlikeli ara sokaklara daldı. Bütün hızıyla koştu. Sağdaki sokağa çıktığında, bir blok ötedeki Shane ters yöne yürüyordu.

Aralarındaki sokakta çirkin, boş bir arazi vardı. Paslı, yamuk bir posta kutusu, upuzun otlar ve bir ev enkazı göze çarpıyordu. Çatlak betondan bir temel, artık yerinde olmayan kapıya çıkan birkaç basamak, kaldırılamayacak kadar büyük, yanık kalaslar. Shane, arazinin önüne gelip durdu.

Enkaza ve posta kutusuna baktı, sonra başını yine eve çevirdi. Posta kutusunu açıp sararmış kağıtlar çıkardı.

Fatura olmalıydı bunlar. Shane faturalara bakıp başını iki yana salladı ve onları tekrar posta kutusuna koydu.

Bir yanlışlık olduğunu anlıyordu. Claire bu sahneye daha önce kaç kere şahit olmuştu.

Shane sendeleyip posta kutusuna tutundu ve kutuyu yere devirdi. Panikle, kırdığını düzeltmeye çalıştı ama posta kutusunun direği çürümüştü. Sonunda kutuyu bırakıp ellerini başına götürdü. Titriyordu.

Claire yavaşça yaklaştı. "Shane," dedi. "Shane, özür dilerim. Sana nasıl anlatacağımı bilemedim. Çok özür dilerim."

"Evim," dedi Shane fısıltıyla. "Burada. Burada olmalıydı." Islak gözlerle Claire'e baktı. "Bir şey olmuş. Ne oldu?"

Claire'in midesi bulanıyordu. Öğrenecekleri, Shane'i yıkacaktı. "Bir... kaza oldu."

"Neredeler?" dedi Shane, bir zamanlar hayatını geçirdiği yıkıntıya bakarak. Arka tarafta paslı bir salıncak vardı. "Alyssa. Alyssa nerede? Kız kardeşim nerede?"

Claire elini ona uzattı. "Kalk," dedi yavaşça. "Seni götüreyim."

"Kız kardeşimi görmek istiyorum! Ondan ben sorumluyum!"

"Biliyorum ama... Bana güven, olur mu? Seni götüreceğim."

Shane kızacak ya da kuşkuya kapılacak halde değildi. Claire'in elini tutup kalktı. Yürümeye başladılar. Güneş parlıyordu ama rüzgar, kısa aralıklarla eserek kışı hatırlatıyordu.

"Nereye gidiyoruz?" dedi Shane ama bunu çok da umursamıyordu. "İnanamıyorum. Dün gece olmuş. Ben yokken..."

"Shane, sen de gördün. Otlar bel hizasındaydı. Posta kutusu çürümüştü. Orada hiçbir şey yok." Claire derin bir nefes aldı. "Kazanın üstünden yıllar geçti."

"Sen kafayı yemişsin." Shane kurtulmaya çalıştı ama Claire bırakmadı. "Bu doğru değil. *Dün* oradaydı!"

"Beni dinle! Tanrım, Shane, *lütfen*! Sana dün gibi geldiğini biliyorum ama uzun zaman oldu. Sen... başka yerlerdeydin. Henüz hatırlamıyorsun." Claire güçlükle yutkundu ve sakin kalmaya çalıştı. "Düzeleceksin. Sadece... bana güven."

"Beni aileme götür."

"Seni Alyssa'ya götürüyorum," dedi. "Ne olur bana güven."

Claire yolu biliyordu.

Mezarlık, soğuk ve sessizdi. Granit mezar taşlarından ve mermer anıtlardan yansıyan güneşe rağmen kışı daha çok hissettiriyordu. Çimler hala yeşildi ama kahverengiye dönmeye başlamışlardı.

Mezar taşında, ALYSSA COLLINS, SEVGİLİ KIZIMIZ, CANIM KIZ KARDEŞİM yazıyordu. Doğum ve ölüm tarihleri de vardı.

Shane, yazanları okuyunca bembeyaz oldu. "Bu doğru değil."

"Üzgünüm," dedi Claire. "Ama doğru."

"İğrenç bir şaka bu."

"Hayır," dedi Claire. "Shane, Alyssa yangında öldü. Üç yıl önce. Ardından annen ve babanla birlikte Morganville'den ayrıldınız. Ben daha buraya gelmemiştim bile. Hatırlamadığını biliyorum ama bunlar yaşandı. Şehri terk ettiniz, sen geri döndün, Michael'ın evine yerleştin. Eve de oradaydı. Sonra ben de gelip oraya taşındım."

"Hayır," dedi Shane, gerileyerek. Bir mezar taşına takılıp sendeledi. "Yalan söylüyorsun. Monica'nın bir oyunu bu. Ama ona göre bile çok aşağılık..."

"Shane, Monica'nın olanlarla bir ilgisi yok, bu bir oyun değil! Shane! *Beni dinle!*"

"Yeterince dinledim!" diye bağırdı Shane, Claire'i iterek. Claire düştü ve az daha başını Marvis Johnson'ın mezar

taşında kırıyordu. "Benden ve ailemden uzak dur manyak! Bunlar gerçek değil!"

Shane, Alyssa'nın mezar taşını devirmeye çalıştı. Taş hareket etmedi. Shane soluk soluğa bir tekme attı. Claire oturduğu yerden acıyla onu seyrediyordu. Belki hatırlar diye bekliyordu. Ama olmadı. Shane hatırlamadı.

"Lütfen," dedi Claire fısıltıyla. "Ne olursun dur Shane. Kendine zarar veriyorsun. Dayanamıyorum."

Shane kız kardeşinin mezar taşına kapanıp çöktü. Claire'e arkası dönüktü. Omuzları sarsılıyordu. Claire gidip onun yanına diz çöktü ve elini omzuna koydu.

Shane hiç değilse ona vurmaya kalkmadı. Claire'in varlığından habersiz gibiydi. Karnına çok sert bir darbe almış gibi iki büklüm kalmıştı. "Olamaz," dedi. "Ölmüş olamaz. Onu... onu daha yeni gördüm. Gömleğimle dalga geçiyordu. Gömleğim..." Üstündeki tişörtü çekiştirdi. "Bunu giymiyordum. Bu benim bile değil. Yanlış. Her şey yanlış."

"Biliyorum," dedi Claire. "Sana nasıl geldiğini biliyorum. Shane, lütfen benimle gel. Lütfen. Sana Michael'ın evindeki odanı göstereyim. Oradaki eşyalarından bazılarını tanıyacaksın. Belki bir faydası olur. Haydi, kalk. Burada kalamazsın. Hava soğuk." Shane kıpırdamadı. "Alyssa burada kalmanı istemezdi."

"Neden dışarı çıkmadı?" diye sordu Shane. "Yangın çıktı diyelim, o çıkmamışken ben nasıl çıktım? Onu bırakmazdım ki. Kaçıp gitmezdim..."

"Kaçmadın," dedi Claire, ona sarılarak. "Onu kurtarmaya çalıştın. Bana anlattın Shane. Ne kadar çabaladığını anlattın."

Shane gözlerini silip kıza baktı. "Seni tanımıyorum bile," dedi. "Neden bunları yapıyorsun?"

İşte yine aynı noktaya gelmişlerdi. Claire'in kalbi, bu kadarına nasıl dayanacaktı? Çektiği acıyı sesine yansıtmamaya çalıştı. "Tanımadığını sandığını biliyorum," dedi. "Ama tanıyorsun Shane. Biz... arkadaşız."

Shane, kıza uzun uzun baktı. "Seni ittiğim için özür dilerim. Ben... böyle şeyler yapmazdım."

"Biliyorum."

"Doğru mu? Lyss gerçekten..."

Claire sadece başını salladı. Shane'in saçları rüzgarda yüzüne çarpıyordu ama gözlerini kırpmadı. Claire hiç düşünmeden onun saçlarını geriye taradı. Shane kızın elini havada yakaladı.

"Bana sürekli dokunuyorsun, değil mi?"

Claire kızararak gözlerini kaçırdı. "Galiba," dedi. "Özür dilerim." Shane'in yüzüne kaçamak bir bakış attı. Shane onu ilk görüyormuş gibi süzüyordu. "Ne oldu?"

"Biz çıkıyor muyuz?"

Claire başını sallayarak onayladı. Shane bir şey söylemedi. Claire, ne hissetmesi gerektiğini bilmiyordu. Shane'e ne düşündüğünü soracaktı ki çocuk ayağa kalktı.

"Demek hafızamı kaybettim," dedi. "Söylediklerin bu anlama geliyor. Kafama tekme falan yiyip her şeyi unuttum. Ve seni de."

Şimdi anlatması çok daha kolaydı. "Evet. Hafızanı kaybettin. Bana bu yüzden güvenmek zorundasın Shane. Dışarısı çok tehlikeli. Ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyorsun."

Shane ilk kez, Claire'in tanıdığı alaycı bakışlarından birini attı. "Burası Morganville. Tehlikeli olacak tabii." Alyssa'nın mezar taşına bir daha bakınca, Claire'in tanıdığı Shane yine yok oldu. Neredeyse. "Sersem gibi mezarlıkta ağlayıp sızlamamı istemezdi. Benimle dalga geçerdi." Shane derin bir nefes aldı. "O zaman... Michael'ın evine gidebilirim. Seni tanımasam bile, en azından onu tanıyorum."

Claire zorla gülümsedi. "O konu üstünde çalışırız." Kız elini uzattı ama Shane elini cebine soktu.

"Alınma," dedi, "ama düşünmem gereken çok şey var."

Claire'in kalbi, durmamacasına kırılmaya devam ediyordu.

"Doğru," demeyi başardı. "Anlıyorum."

Cam Ev hala boştu ama Claire yine de eve döndüğü için çok rahatladı. Shane hala biraz kuşkuluydu ama Claire'in kapıyı kilitlemesine ses etmedi. "Odanı görmek ister misin?" Shane başını iki yana salladı. "Kahve ister misin?"

"Kahveden nefret ederim. Ağzıma bile sürmem."

"Gerçekten mi?" Kahveyi herhalde şehirden ayrıldığında sevmeye başlamıştı. "Peki... kolaya ne dersin?"

"Olur. Kolayı kim sevmez?"

Claire, televizyona ve oyun kumandalarına bakan Shane'i bırakıp dolaptaki son iki kolayı aldı. Alışveriş vakti gelmiş-

ti. Kendisi de hafızasını kaybetmeden alışverişe çıksa iyi olurdu. Böylesi bir felaket anında bile, kolasız kalmak hoş değildi.

Shane kanepede oturuyordu. Claire kolalardan birini ona verdi ve aralarında yeterli boşluğu bırakarak kanepenin diğer ucuna oturdu. Shane başını sallayarak kolayı açtı. "Demek burada oturuyorum."

"Evet. Üst katta kalıyorsun."

"Orası Michael'ın odası."

"Hayır, o artık şurada."

"Zaten o odayı daha çok severdi." Oyun kumandasını gösterdi. "Xbox'ımız da var."

"Aslında o Xbox 360," dedi Claire. "Geçen yıl aldın."

"Güzel. Ne farkı var?"

"Şu an sahiden oyunlardan mı bahsetmek istiyorsun?"

Shane kumandayla oynamayı bıraktı. "Galiba haklısın. Dışarıdaki şaşkın tipler... Onlar da benim durumumda, değil mi? Onların da hafızasında sorun var. Kafama tekme falan yemedim yani."

"Doğru," dedi Claire. "Yeraltında bir makine var. Şehri terk edenlerin hafızasını o siliyor. Ama bozuldu. Şehirdekilerin hafızasını siliyor."

Shane bir süre düşündü. Morganville'de büyümek, böyle şeylere inanmayı kolaylaştırıyordu. "Kaç kişide var?"

"Çok. Belki zamanı gelince herkese bulaşacak. Michael dün etkilendi. Eve de öyle. Amelie de."

Shane birden ona döndü. "Kim?"

"Biliyorsun. Kurucu."

"Ona *ismiyle mi* hitap ediyorsun?"

"Sen de ediyorsun. Ama şu an o da senin gibi üç yıl önceye döndü. Beni hatırlamıyor. Oliver'ı ya da..."

"Oliver kim?"

Bu iş, Claire'in sandığından zor olacaktı. "Boşver. Önemli olan şu. Dün gece uyumadan önce bize yardım edebilecek kişileri bulmaya ve makineyi kapatmaya karar vermiştik."

"Birlikte yattık," dedi Shane. "Giysilerimizi çıkarıp."

"Şey... evet. Ama iç çamaşırlarımız vardı."

"Peki. Neden o çamaşırın daha önce çıktığını düşünüyorum?" Claire'in çıplak halini hatırlıyormuş gibi baktı. "Tamam, kulağa zor gelmiyor. Bir şeyler düzelecekse, harekete geçelim o zaman." Claire'in yüzünü görünce ekledi. "Ama o kadar da kolay değil sanki, değil mi?"

"Vampirler, gitmek istediğimiz yere bizi yaklaştırmaz bile. Şu an hiçbirine güvenemeyiz. Michael'a bile."

"Bir dakika. Ne dedin sen? Michael *Glass mı?* O vampir değil ki. Herhalde büyükbabası Sam demek istedin. Gerçekten burada oturduğundan emin misin? Çünkü az önce yaptığın hatanın büyüklüğü ölçülemez bile."

"Sam'den bahsetmiyorum," dedi Claire. "Michael... Michael ısırıldı. O artık vampir. Bunu hatırlamaması ciddi bir sorun. O yüzden, onu görürsen... sarılma, tamam mı? Isırır. İstemese bile."

"Sen çıldırmışsın. Seni ilk gördüğümde doğru söylemişim. Michael vampir mi? İmkansız." Ama Shane kalkıp git-

meye yeltenmedi. "Sen Morganvilleli değilsin. Yoksa seni hatırlardım. Kimsin peki?"

"Üniversiteye geldim. Sizle öyle tanıştım."

Shane güldü. "Benimle mi? Üniversitede mi? Başka bir şey uydur. Geçen yıl lisede sınıfı zor geçtim. Hiçbir üniversite beni almaz. Teksas'ın en dandik üniversitesi TPÜ bile."

"O kadar da kötü değil," dedi Claire, ama okulunu neden savunma ihtiyacı duyduğunu bilmiyordu. "Üniversitede tanıştık demedim. Üniversite sayesinde tanıştık demek istedim. Monica yüzünden."

"Morrell."

"Morganville'in sürtük prensesi," dedi Claire. "Hala aynı. Hatta fazlası da var. Lisede de kötü olduğunu tahmin ediyorum ama inan ki şimdi daha beter."

"Bazı şeylerin değişmediğini duymak güzel." Shane derin bir nefes aldı. "Sormak istemiyorum ama... Annemle babama ne oldu? Neredeler?"

Claire sadece bakınca, Shane başını çevirdi. "Tamam," dedi. "Anladım. Onlar da öldü."

"Annen... annen öldü," dedi Claire. "Nereye gömüldüğünü bilmiyorum. Baban..."

"Hala alkolik pisliğin teki mi? Çok şaşırdım."

"Hayır. Baban vampir oldu."

Shane önce donakaldı, bir süre sonra acı acı güldü. "Olamaz. Önce kendini öldürür."

"Vampir olduktan sonra onu da düşünmüştür ama bir süre burada kalmaya karar verdi. Bir dakika... Belki onu

bulabiliriz. Henüz etkilenmemiş olabilir. Bize yardım eder."

"Babam mı? Vampir değilken bile -ki vampir olduğuna hala inanmış değilim- kimseye iyilik yapmazdı. Kendi çocuklarına bile. Akraba ziyaretlerini ertelesek daha iyi olur."

Claire bundan emin değildi ama Shane'i daha fazla zorlamak istemiyordu. Frank Collins'in vampir olması herkesi korkuturdu. Oğlunun neler hissedeceğini, Claire tahmin bile edemiyordu. "Tamam," dedi. "Ama makineye ulaşmanın bir yolunu bulmalıyız. Yardıma ihtiyacımız var. Her şekilde."

"Bunu söylediğine sevindim," dedi bir ses, arkalarından. "Çünkü yardıma çok ihtiyacınız var."

Claire'le Shane, kanepeden fırladı. Shane kızın önüne bile geçmişti. Koruma içgüdüleri, Claire onunla tanıştığı gün de vardı. Claire'e inanmıyordu belki ama onun için dövüşmeye hazırdı.

Belki de içten içe bir şeyler hatırlıyordu.

Claire, merdivenin gölgesinde duran kişiyi Shane'le aynı anda tanıdı. İlk ipucu, yüzündeki yara iziydi. Uzun, arkadan bağlı saçları, acımasız yüz ifadesi... Harley tişörtünün üstüne deri yelek, kot pantolon ve asker botu giymişti. Belinde büyük bir bıçak vardı.

Frank Collins.

Vampir.

"Baba," dedi Shane fısıltıyla.

"Merhaba oğlum."

"İçeri nasıl girdin?" dedi Claire. Evin Frank'i içeri almayacağını biliyordu ama Claire hiçbir şey hissetmemişti.

Belki ev de adamın yardımına ihtiyaç duyduklarına karar vermişti. Makine, evin koruma gücünü kaldırmış da olabilirdi tabii. Morganville'de iyi olan her şeyi yavaş yavaş yok ediyordu.

Frank omuz silkti. "İkinizi birkaç gündür takip ediyorum. Planınızı öğrenmek zorundaydım," dedi. "Oğlumun bana dair söylediklerine şaşırmadım, endişelenmeyin. O lafları hak ettim. Hala ediyorum." Shane'e baktı. "Ama artık pek içmiyorum. İçki yani." Vampir dişlerini göstererek gülümsedi.

Shane bir adım gerileyip Claire'e çarptı. Claire onu tuttu. "Söylemiştim," dedi fısıltıyla.

"Olamaz," dedi Shane. "Bir hata olmalı."

"Hata mı?" dedi Frank, kanepenin üstünden kolayca atlayıp vampir hızıyla önlerinde dikilerek. Televizyonun yanında, duvarın dibindeydiler. "Yaptığım tek hata, bu lanetli şehre gelmekti Shane. Ve seni buraya tekrar yollamaktı. Dışarıda kalsaydık belki kaçak yaşayacaktık ama hiç değilse birlikte olurduk."

"Kaçak mı? Neden?"

"Haydi ama oğlum. Dışarıda yaşamamıza izin verecekleri mi sandın? Yakalasalar, bizi ya geri getirir ya da öldürürlerdi. Tıpkı anneni öldürdükleri gibi."

Shane babası ona vurmuş gibi inledi. Claire elini Shane'in omzuna koydu ve Frank'e baktı. "Kes şunu."

"Sen başlattın," dedi Frank. "Ona gerçeğin bir kısmını anlattın, değil mi? Alyssa'yı anlattın. Her şeyi öğrenmesi gerek. Annesinin, acıyı unutmak için ilaç bağımlısı olduğunu öğrensin. Bir otelden bir otele nasıl kovalandığımızı öğrensin. O alçakların, intihar süsü vermek için bileklerini kesip onu küvete koyduklarını..."

"Yeter!" diye bağırdı Claire, Shane'in önüne geçerek. Shane'in onu yumruklardan koruduğu gibi, kız da Shane'i sözcüklerden koruyacaktı sanki.

"Ve ölüsünü nasıl bulduğunu," dedi Frank alçak sesle. "Küvette yüzerken. Seni de kaybettiğimi sandım oğlum. Günlerce konuşmadın, uyumadın, yemek yemedin. Sonra bana, Morganville'e dönmek istediğini söyledin. Yaptıklarını onlara ödetecektin."

Shane'in yüzü, vampir babasınınki kadar beyazdı. Ardına kadar açılmış gözleri karanlık ve boştu. Claire ona döndü ve yanağından tutup Shane'in, kendisine bakmasını sağlamaya çalıştı. Shane bakmadı. Gözlerini babasından alamıyordu.

"Shane, Shane beni dinle. Sana acı çektirmeye çalışıyor. Hep sana acı çektirmeye çalıştı..."

"Hep değil," dedi Frank. "Birinin bu çocuğa bilmesi gerekenleri söylemesi gerekiyor. Acı verici olsa bile. Annesine ne olduğunu bilmeye hakkı var. Sen söylemeyecektin, değil mi?"

"Sebep yoktu ki! Acı çekmesi senin hoşuna gidiyor! Sen acımasız, adi, kötü..."

"Ben oğlumu seviyorum," dedi Frank. "Ama Alyssa öldükten sonra geçen üç yılda büyümesi gerekiyordu. Şimdi de büyümeli. Hem de daha hızlı. Buna engel olamazsın Claire."

Shane elini Claire'in omzuna koydu -sabah uyandığından beri ilk kez Claire'e gerçekten dokunuyordu- ve onu yoldan çekti. "Kaç yaşındayım şimdi? On sekiz mi? On beş değilim yani, öyle mi?"

"Neredeyse on dokuz oldun," dedi babası.

"Güzel." Shane, babasının yüzüne bir yumruk indirdi.

En azından denedi. Frank, onun yumruğunu havada yakaladı. Shane'e vurmaya ya da onu itmeye çalışmadı. Avcunda tuttuğu yumruğunu da sıkıp ezmedi. Sadece tuttu. "Oğlum," dedi. "İyi bir baba olamadım. Hiçbir şeyde iyi olamadığım gibi. Annene ve Alyssa'ya sen baktın. Sekiz yaşından itibaren benim işimi yaptın. Evin erkeği oldun. Bunun için senden özür dilerim."

Shane'i kendine çekip ona sarıldı. Shane taş gibi kıpırtısız durdu, sonra hafifçe gevşeyip geri çekilmeye çalıştı. Frank onu bıraktı.

"Şimdi de yaptıklarını telafi etmek mi istiyorsun?" dedi Shane. "Ama yapamazsın. Sana eskiden de güvenmiyordum, kan emen haline hiç güvenmem."

"Şu an ikinizin kan emen birine ihtiyacı var," dedi Frank. "Ben kızın yalancısıyım. Öyle değil mi Claire?"

Claire, Frank Collins'le aynı fikirde olmaktan nefret ediyordu ama başını sallamak zorunda kaldı. "Sen henüz etkilenmemişsin."

"Etkilenmeyen birkaç kişi var," dedi Frank. "Sebebini bilmiyorum. Belki beyinlerimizde bir farklılık vardır, belki de tesadüftür. Diğerlerinin çoğu saklanıyor. Onları suçlayamam. Gerekirse birkaç kişi bulabilirim."

"Başka vampirler mi?"

Frank dişlerini gösterdi. "İki taraftan da hala tanıdıklarım var. İstiyor musunuz, istemiyor musunuz?"

Claire'le Shane göz göze geldi. Shane kızı hala tanımıyor, ona güvenmiyordu. Ama Frank'in yanında, Claire çok daha güvenilir biriydi.

"Sana kalmış," dedi Shane. "Neler döndüğünü bilen sensin. Ben kaba kuvvetten ibaretim."

"Doğru değil bu. Sen akıllısın Shane. Sadece bunu gizliyorsun."

Frank gülümsedi. "Onun karnelerini imzalamak zorunda kalmadın tabii."

"Kes sesini Frank. Ben seninle konuşmuyordum," diye çıkıştı Claire. "Gidip başka birilerini taciz et. Shane'le baş başa konuşmamız lazım."

Frank omuz silkip uzaklaştı. Geçerken, Shane'in kola kutusunu alıp kafasına dikti ve oturma odasında gezinmeye başladı.

"Ve sakın Michael'ın gitarlarına dokunayım deme," dedi Claire.

Claire, Shane'i tişörtünden çekip evin ön kısmındaki pek kullanılmayan salonuna götürdü. Frank'e en uzak nokta orasıydı ama Frank vampir olduğu için, muhtemelen karıncaların yürüyüşünü bile duyabiliyordu. Olsun, hiç değilse baş başa konuşuyor *gibiydiler.*

Shane kıza şaşkınca bakıyordu. "Biliyor musun," dedi, "çoğu insan babamdan ölümüne korkardı. Ben de dahil. Şimdi o vampirken bile, hiç takmıyormuş gibi ona emirler yağdırıyorsun."

"Ondan pek hoşlanmıyorum."

"Orasını anladım. Sert bir rüzgar esse uçacak gibisin ama aslında bıçkın bir şeysin, değil mi?"

Claire gülümserken içinden, iltifat alınca bir kez olsun kızarmamayı diledi. Boşuna. "Galiba," dedi. "Hala buradayım. Bu bir işaret olmalı."

"Evet," dedi Shane, Claire'in yüzüne düşen bir tutam saçı geriye iterek. "Bu bir işaret." Birden ne yaptığını fark edip hafifçe öksürdü. "Tamam, plan ne peki? Frankenstein'la arkadaşlarından yardım alıyor muyuz?"

"Seni duydum!" dedi Frank, oturma odasından. Shane sessizce ona ortaparmağını gösterdi.

"Yapma!" dedi Claire fısıltıyla.

"Ne oldu? Sihirli vampir güçleriyle bunu da mı hissedebilir?"

"Ona ihtiyacımız var Shane."

Shane gülümsedi. "Ben ona ihtiyaç duyarken, Frank pek ortalarda görünmezdi. Sen ona yine de çok bel bağlama."

"İki koldan gitmeliyiz," dedi Claire. "İkimiz laboratuvarın ön girişine gideceğiz. Aynı anda birileri Myrnin'in dikkatini dağıtmalı."

"Myrnin kim?"

Claire, gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. "Çılgın, kötü, bilim adamı vampir, aynı zamanda patronum."

"Bu cümlede mantıklı hiçbir yan olmadığının farkındasın, değil mi?"

"Onun yoluna çıkma, yeter. Seni yakalamasına izin verme."

"Orası kolay."

"Yaylı tüfekle ya da kazıkla onu şişleyebilirsen, şişle," dedi Claire. "Gümüş kullanmazsan ölmez, etkisiz hale gelir ve işimiz bitene kadar bize bulaşamaz."

"Ya yanında destek güçler varsa?"

"Aynı şeyi onlara da yaparız."

Shane, oturma odasını işaret etti. "Ya o ve onun destek güçleri?"

"Onlar arka yoldan gelecek," dedi Claire. "Geçitten."

"Güzel plan," dedi Shane. "Geçit ne demek?"

Claire sıkıntıyla iç çekti. "Yapacak çok işimiz var."

14

Frank'in arkadaşlarının, birkaç serseri olduğu ortaya çıktı. Claire'in asla güvenmeyeceği ve kızın görmediğini düşündüklerinde ona bakıp dişlerini gösteren iki vampir. Birinin adı Rudolph'tu, diğeri West. Tam Frank Collins'ten beklenecek tiplerdi. West kadındı, motosiklet çetelerinde rastlanan, Shane'in bile takdir ettiği kol kaslarını göstermek için kolsuz tişört giyen sarışınlardan.

Frank, insanlar da getirmişti. Yine motorcu tipli, kaslı ve Claire'e göre beyinsiz insanlar. Ama yardım etmeye hazırlardı. Her birinin kendince sebepleri vardı. Ya aileleri ya arkadaşları ya da sevgilileri onları unutmuştu. Unutulmaktan hoşlanmayacak kişilerdi bunlar.

Cam Ev kısa sürede dolunca, Claire birilerini erzak almaya gönderdi. Tüm vampir silahlarını ortaya serdi. Silahlar hiç de az değildi ama küçük bir orduya benzemeye başlayan kalabalığa yetmedi. Claire olimpik yayını

-Morganville dışına yaptıkları geziden bir anıydı bu- eski bir okçu olduğunu öğrendiği (ta zırh giyilen günlerde öyleydi daha doğrusu) West'e verdi. Claire, küçük tatar yayını kendine sakladı.

Dışarı çıkanlar kazık yapılacak tahtalar, kasa kasa bira ve kolayla döndüğünde, gün yarılanmıştı.

"Bira içmeseler olmaz mı?" diye söylendi Claire. Frank, önündeki kazıkların sivriliğini kontrol ediyordu. Onun da elinde bir kutu vardı. "Düzeltiyorum. *Sen* bira içmesen olmaz mı?"

"Sen bildiğin gibi hazırlan," dedi Frank, silahlarını seçerek. "Biz de bildiğimiz gibi hazırlanırız." Claire birkaç adım uzaklaşmıştı ki Frank başını elindeki kazıktan kaldırmadan "O nasıl?" dedi.

"Kim?"

"Baban."

Claire bunu hiç beklemiyordu. Frank Collins gibi birinin, babasını neden merak ettiğini neredeyse bir dakika boyunca anlamaya çalıştı. "İyi," dedi sonunda. "Annemle dün konuştuk. Doktorlar kalbindeki sorunu giderebileceklerini düşünüyormuş."

Frank başını salladı. "İyi. Aile önemlidir. Hatta bazen çok önemlidir. Shane konusundaki hatalarımı biliyorum. Benden nefret ettiği için ona kızamam." Claire'den buna dair bir yorum mu bekliyordu? Ne diyebilirdi ki? *Evet, senden ölümüne nefret ediyor* mu? Herhalde duymayı istediği şey bu değildi.

tg: kaktusunx

"Ona göz kulak ol yeter," dedi Claire. "Başka bir şey yapmana gerek yok. Onu kullanmayı bırak da korumaya başla. Buna ihtiyacı olmadığına inanıyor ama bazen oluyor. Bazen hepimizin oluyor."

Frank başını kaldırıp bakınca, Claire kızardığını hissetti. "Seni seçmekle iyi yapmış," dedi Frank.

Claire dünyanın en kötü babasının onayını kazandığı için ne hissedeceğini bilemedi ve hafifçe gülümseyerek başka bir yere yöneldi – neresi olursa.

Motorcular sonunda biraları bitirdi. Son hazırlıklar yapılırken ön kapı çaldı.

Claire herkesi susturup pencereye koştu. Kapıda iki kişi vardı. Biri büyük, geniş bir şapka takmıştı, diğeri bir battaniyeye sarınmıştı.

"Ne diyorsun, içeri alalım mı?" diye sordu Shane. Sanki Claire'i tanıyormuş gibi sokulmuştu kıza. Ondan uzak durmaya çalışmaması, böyle güvenmesi güzeldi.

Claire, "Zaten anahtarları vardır," dediği anda kilit döndü. "Bu işi bana bırak."

Kapı açılırken, Claire hole adım attı. Battaniyeli olan içeri girdi. Şapkalı, onun arkasından girip kapıyı kilitledi.

"İnan bana," dedi Eve, "çok yanlış giden bir şeyler var. Annem kafayı yemiş. Eskisinden de deliydi ama bu kadar da değil..." Claire'i görünce durup şapkasını çıkardı. "Eee, bu kim Michael? Evinde bir kız mı var? Bana söyleyebilirdin!"

"Kim kim? Hangi kız? Çek şunu üstümden!"

Eve battaniyeyi bir ucundan tutup çekti. Michael, döne döne battaniyeden kurtuldu. Yanıklar tamamen geçmemişti ama Michael çok daha iyi durumdaydı. Claire gülümseyerek onlara yaklaştı, sonra bunun iyi bir fikir olmadığını anladı. Çünkü ikisi de savunmaya geçmişti.

Lanet olsun. Onu tanımıyorlardı. Claire'in içi bir kez daha sızladı.

"Merhaba Michael. Merhaba Eve," dedi Claire, güven verici bir edayla gülümsemeye çalışarak. "Haklısın. Morganville'de çok yanlış giden bir şeyler var. Ben Claire. Telefonda konuşmuştuk, hatırladın mı?"

Eve bir an düşündü, sonra Michael'a döndü. "Bu kız senin *sevgilin mi?*"

"Ne? Hayır! Onu ilk kez görüyorum! Dedim ya, sevgilim yok! Şu an yani. Olmadı ya da olmayacak diye bir kural yok."

"Şu an, bir ara dönemden geçiyor denebilir," dedi Shane, Claire'in arkasından çıkarak. "Selam Mikey. Eve."

"Shane!" diye ciyakladı Eve. "Tanrıya şükür, aklı başında birini gördüm. Aklı başında sayılır daha doğrusu." Shane'e cevap hakkı tanımadan sarıldı. "Okulda seni aradım. Satacaksın sandım."

"Elin kolun rahat dursun Gotika. İşim vardı." Eve gülümseyerek çekildi. Shane'le Michael yumruk tokuşturdu. "Daha... iyi görünüyorsun, dostum."

"Biliyorum. Hastayım, o kadar," dedi Michael. "Sen burada ne arıyorsun? Bir dakika..." Michael'ın bakışları,

motorcuların doldurduğu oturma odasına kaydı. "Galiba daha yerinde bir sorum var. *Bunlar* evimde ne arıyor? Annemler nerede?"

"Uzun hikaye," dedi Shane. "Otursanız iyi olur."

Bir süre sonra Claire, Eve'in inandığından, Michael'ın ise inanmadığından emin oldu. Michael on altı yaşından bakınca, kafasına yatmayan hiçbir şeye ikna olmuyordu. Vampir olduğu da dahil. Ailesinin taşındığını ve büyükbabasının öldüğünü de kabullenemedi.

Michael, Shane kadar çabuk uyum sağlayamıyordu. Sebebi, geçmişlerinde yatıyor olabilirdi. Shane, babasının ruh hallerine uyum sağlarken, kendi gibi olabilmeyi, her şeyin göründüğü gibi olmadığını öğrenmişti. Michael, Shane'in tam tersi bir hayat sürmüş olmalıydı. Onu seven bir aileyle sakin, sessiz, güven verici bir hayat.

Tuhaftır ki şimdi uzak kalınca, böyle bir hayat, ona yarardan çok zarar veriyordu. Claire, bu işi bir an önce çözmezlerse, onun da bazı vampirler gibi delirmesinden korkuyordu.

"Bu anlattıklarınız çılgınca şeyler," dedi Eve, kolasını içerken. "İnanmadığımdan değil. Morganville her zaman çılgınlığın anayurdu olmuştur. Tam olarak ne yapmamızı istiyorsunuz peki?"

"Şey... hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi? Yok canım. Hepiniz *Görevimiz Tehlike*'cilik yaparken, ben bir maske bile takamayacak mıyım? Casusluk yapamayacak mıyım? Böyle plan olmaz olsun."

Eve eskiye göre daha sade giyinmişti. Dar, siyah bir tişört, kurukafalı gümüş bir kolye, Claire'in boynundakinin aynısından gümüş tasma. Kollarında geçici gül dövmeleri vardı. Altında da siyah kotu ve kalın botları. "Ben aksiyonsuz yaşayamam! Bana da görev verin! Dediğine göre ben de burada oturuyormuşum. Bu durumda benim de hepiniz kadar kaybedecek şeyim yok mu?"

"Şey... evet, var. Tamam, sen bizimle gel. Ama unutma, amaç Myrnin'in dikkatini dağıtmak, onu öldürmek değil. Gereksiz risklere de girme."

"O geliyorsa ben de geliyorum," dedi Michael. Eve ona şaşkınlıkla baktı. "Ne var? Bütün eğlenceyi kızlara mı bırakayım?"

"Aaa!" dedi Shane. "Ne biçim konuşuyorsun sarı kafa."

"Ben de geliyorum," dedi Michael. "Yapılması gereken bir şey olduğunda, öne çıkmaya cesaret eden hep benim ailem olmuştur. Başka... Başka kimse yoksa ben varım. Ben de yardım edeceğim."

"Bana vampirlik yapma da."

"Ben *vampir* falan değilim Shane!"

Uzayan tartışma Frank'i bezdirmişti. Oturma odasından salona geçti, belindeki bıçağı çekti ve Michael'ın kolunu yardı.

Eve çığlığı basarken, Shane fırlayıp babasını itti. Michael şok içinde koluna baktı. Açılan koca yaradan kan akıyordu... Ama kan duruverdi.

Ve yara yavaşça kapandı.

Eve bayılmış gibi pat diye oturuverdi ama gözleri açıktı. Shane, gözlerini Michael'ın kolundan alamıyordu.

Michael hayalet görmüş gibiydi. Kendi hayaletini. "Hayır," dedi. "Hayır, olamaz. Ben..."

"Yeter artık," dedi Frank. "Sen vampirsin. Aş bunu artık çocuk. Claire, bu işi yapmamızı istiyorsan, gidelim artık. Görünüşe bakılırsa, hafıza kayıpları gece oluyor. Yarını bekleyemeyiz. Bazılarımız, sabaha ne yapması gerektiğini unutabilir. Terapinizi sonraya saklayın."

Bıçağı beline koyup gitti. Claire hafifçe öksürdü. "Michael? İyi misin?"

Michael pürüzsüz koluna dokundu ve kanları sildi. Rüyadaymış gibi parmaklarını ağzına götürdü.

"Tadı güzel," dedi. "Eve..."

"Evet, anladık. Vampirsin," dedi Eve. "Ürkütücü. Biraz da çekici olduğunu itiraf etmeliyim."

"Ciddi olamazsın."

"Nedenmiş? Kana aşersen bile, senden hala hoşlanıyorum."

Michael gözlerini kırptı ve kıza ilk kez görüyormuş gibi baktı. "Ne?"

"Hoş-la-nı-yo-rum. Sen-den." Eve, Michael bilmiyormuş gibi, bu sözcükleri hecelemişti. "Aptal. Hep hoşlandım. Bilmiyor muydun?" Eve çok sakin konuşuyordu ama Claire, onun makyajın altından nasıl kızardığını fark etmişti. "Dünyadan haberin yok. Sivri dişlerle birlikte kazanılan bir özellik mi?"

"Ben galiba... Sanmıştım ki... Düşünmek aklıma gelmemişti. Sen de biraz göz korkutuyorsun."

"*Ben mi?* Ben? Ben sorun gördüm mü genellikle tavşan gibi kaçarım," dedi Eve. "Makyaj falan hepsi şov. Göz korkutan sensin. Yeteneğin, yakışıklılığın... Nasıl göründüğünün farkındasın, değil mi?"

"Nasıl görünüyormuşum?" Duydukları, Michael'ın hoşuna gitmişti. Kanepede Eve'e doğru biraz kaydı.

Eve güldü. "Konuşturma beni. Doğuştan mankensin sen."

"Şaka yapıyorsun."

"Farkında değil misin?" Michael başını iki yana salladı. "O zaman aptalsın Glass. Zeki ama aptal." Eve kollarını göğsünde birleştirdi. "Eee? Sen beni nasıl buluyorsun bakalım? Göz korkutuculuğum dışında?"

"Bence sen... Şey. İlginçsin." Michael bu işi hiç kıvıramayacak gibiydi ama sonra gözlerini kaçırıp devamını getirdi. "Bence çok güzelsin. Ve çok ama çok acayipsin."

Eve gülümseyip bakışlarını yere indirdi. Bu sefer, kızardığı çok belliydi. "Sağol," dedi. "Benim farkımda bile değilsin sanıyordum. Farkımdaysan bile, beni Shane'in şımarık, manyak arkadaşı gibi görüyorsundur diyordum."

"Dürüst olmak gerekirse, Shane'in şımarık, manyak arkadaşı olduğun doğru."

"Hey!"

"Hem şımarık hem güzel olabilirsin," dedi Michael. "Bence ilginç bir karışım."

Shane gırtlağını temizledi. "Artık gidebilir miyiz? İkiniz beni delirteceksiniz. Bir şeyler yapacaksak..."

"Sakin ol Collins. Şurada yeni bir ilişkinin temelleri atılıyor." Eve, Michael'ın gözlerine baktı. "Anlaştık mı?"

"Şey... Galiba."

"Beni ısırma ama."

Michael hafifçe gülümsedi. "Isırmam."

"O zaman gidip şu aptal şehri kurtaralım da sana çıkma teklif edebileyim."

"Beklemene gerek yok," dedi Michael. "Bu da bir çeşit randevu sayılır."

"Hmmm." Eve bunu biraz düşündü. "Sonunda ölüm olabilir, tehlikeli... Evet, biraz düşününce, daha önceki bazı randevularıma benziyor. Ama onlardan iki kat daha heyecanlı."

Shane boğuluyormuş gibi yapıp Claire'i güldürdü. Shane de ona gülümsedi. Bir an için, aralarındaki bağ sanki geri dönmüştü. Claire'in nefesi kesildi. Güneşin sıcaklığına doğru uçuyordu adeta.

Shane bir an duraksadıktan sonra elini Claire'e uzattı. "Bu işi birlikte yapacağız," dedi. "Dördümüz. Öyle değil mi?" Ellerinin tanıdık sıcaklığı, Claire'i neredeyse ağlatacaktı.

"Öyle," dedi Claire. "Michael, vampir olman Myrnin'den sakınmayacağın anlamına gelmiyor. O daha önce de vampir öldürdü. Hepimiz birbirimizi kollayacağız."

"Biz Morganvilleliyiz," dedi Eve. "Bizim işimiz bu."

"Öpüşüp koklaşmayı bitirdiyseniz gidelim artık," dedi Frank kapıdan. Eve'e tahta bir kazık fırlattı. Michael bir tatar yayı aldı. Birbirlerine baktılar ve hiç konuşmadan silahlarını değiş tokuş ettiler.

"Eve'in arabasını alalım," dedi Claire.

"Benim arabam mı var?"

"Tabii."

"Ama benim ehliyetim yok!"

Claire holdeki kurukafa desenli çantayı açtı ve ehliyeti bulup Eve'e verdi. Eve hayretle baktıktan sonra, ehliyeti Michael'a gösterdi. "Çok kötü çıkmışım, resme aldırma," dedi. "Ama baksana. On sekiz yaşındayım!"

"Uydurma," dedi Michael. "On iki yaşından beri sahte kimlikle gezersin sen." Claire'e döndü. "Gerçek mi bu?"

"Gerçek. Eve on sekiz yaşında. Sen de on dokuzsun bu arada."

"Ya." Michael, ne tepki vereceğini bilemiyor gibiydi.

"Onun kullanmasına izin mi vereceksin?" dedi Shane, Claire'e. "Hatırlamasa bile?"

"Böylesine, iş üstünde öğrenme gözüyle bakabilirsin. Sen de ko-pilot olursun. İdare edebilir." Claire, Frank'le arkadaşlarının yanına gitti. "Şunu çekin." Michael'ın geçidin önüne tedbir amaçlı koyduğu kitaplığı gösterdi. Motorcular, kitapları yere saça saça kitaplığı çektiler. "Bir süre sonra burada bir kapı belirecek. Belirdiği anda hemen kapıdan geçin. Kapıyı ne kadar açık tutabileceğimi bilmiyorum."

Frank kaşlarını çattı. "Neden hepimiz aynı yoldan gelmiyoruz?"

"Çünkü kapı, diğer taraftan da kilitli," dedi Claire. "Siz geçmeden önce kilidi açmalıyım. Güven bana, böylesi daha iyi."

"O zaman elinizi çabuk tutun. Hava kararıyor. Geceleyin sokaklarda olmak istemezsiniz."

"Sağol *baba*," dedi Shane. "Harika tavsiyeler. Dışarıda vampirler ve manyak insanlar dolanırken hiç aklıma gelmezdi."

Frank başını iki yana salladı ve "Dikkatli olun," dedi. "Kolay olmayacağını hissediyorum."

Claire, kolay olacağını bir an bile düşünmemişti zaten.

Sokaklar karmakarışıktı. Terk edilmiş arabalar sağda solda yığılmıştı. Oliver'ın limuzininin enkazını da gördüler. Claire arabayı dışarıdan görünce, neler atlattığını daha iyi anladı. Eve arabayı dikkatle kullanıyor, direksiyonu yasal onu on geçe pozisyonunda tutuyordu. Claire'in direktifiyle Day'lerin evinde durduklarında, Eve adeta bayılmak üzereydi.

Claire yan koltuktan ona baktı. "Eve, gelmek istediğinden emin misin? Burada bekleyebilirsin. Hemen kaçmamız gerekirse araba hazır olmalı."

"Doğru," dedi Michael. "Bir terslik olursa, bizi buradan götürmeye hazır bir şoföre ihtiyacımız var."

Eve nefes nefeseydi ama başını iki yana salladı. "Hayır, ben de geleceğim. Ben çekidüzen vermesem, Collins aptalca bir şey yapıp her şeyi berbat edebilir."

"Sen gel de popomu ısır Gotik Prenses," dedi Shane arkadan.

"Sen onu Michael'a söyle."

"Hiç komik değil Eve," dedi Michael.

Eve işaretparmağıyla başparmağını birbirine yaklaştırdı. "Biraz komik." Claire gülümsedi. "Haydi, gidiyoruz öyleyse."

"Gidiyoruz." Claire kapıyı açıp çıktı. Gün batımı çok güzeldi. Koyu, sonsuz bir maviye, turuncu ve kırmızının her tonu karışıyordu. Claire bir an durup manzarayı seyretti çünkü bir şeyler ters giderse, gördüğü son gün batımı bu olabilirdi.

Benim suçum, diye düşündü Claire. *Sorumluluk da bende.*

Michael, Eve'in elini tutmuştu. Ya da tam tersi. Claire'in yanına geldiklerinde, Eve hala korku içindeydi. Michael kolunu ona sardı ve "Başaracaksın," dedi.

"Gerçekten mi? Nereden biliyorsun?"

"Çünkü seni tanıyorum."

Eve gülümsedikten sonra Michael'ı tişörtünden tutup kendine doğru çekti. Bir saniye öyle kaldılar. Sonra Eve, parmakuçlarında yükselip Michael'ı öptü.

"Yok canım," dedi Shane. "Gerçekten mi? Şu anda mı?"

Shane on beş yaşındayken hiç romantik değilmiş, diye düşündü Claire. Onun ensesine bir tane patlatmamak için kendini zor tuttu. Michael'la Eve, onu görmezden gelip öpüşmeye devam etti. Derken Eve dudaklarını çekip derin

bir nefes aldı. Beyaz makyajı yine yanaklarındaki kızarıklığı gizlemeye yaramamıştı.

Michael'ın dudakları ruj olmuştu. Eve bir mendil çıkarıp ruj izlerini sildi. Hem tatlı hem seksi bir jestti bu. Michael, ne kadar şanslı olduğuna inanamıyormuş gibi kıza bakıyordu.

"Kusura bakma," dedi Eve. "Buna mecburdum. Ne olur ne olmaz, başımıza bir şey gelirse..."

"Önemli değil," dedi Michael. "Gerçekten. Ne zaman istersen."

Shane ona bakınca, Claire bir an düşündü ki... Ama hayır. "Benden de bir anda Romeo kesilmemi bekleme sakın."

Claire hayalkırıklığıyla yutkundu. "Beklemem," dedi sakince. "Arkamı kolla yeter."

"Peki." Shane de sanki hayalkırıklığına uğramıştı. Claire'den ne demesini beklemişti ki? *Erkek kafası işte.*

"Haydi gidelim," dedi Claire. "Burada keklik gibi dikiliyoruz."

Shane kızın yanından ayrılmadı. Michael'la Eve de el ele arkalarından geldi. Giderek daralan sokakta yürürlerken, Claire yan gözle Shane'e baktı. "Korkuyor musun?"

Shane başını iki yana salladı. "Garip ama hayır. Sanki... sanki daha önce de yapmış gibiyim. Ya da rüya görüyorum ve uyanacağım." Yumruğunu sıkıp baktı. "Kendimi, olmam gerekenden daha güçlü hissediyorum. Üç yıl geçmiş. Daha güçlü olmak güzel."

"Shane, olur da... başaramazsak, demek istiyorum ki..."

Shane'in bakışları Claire'in içini ısıttı. O bakışı tanıyordu. Claire'e kendini çıplak hissettiriyordu o bakış. Ama kötü anlamda değil. Kızı özgürleştiriyordu. "Eğer anlattıkların doğruysa ki öyle olduğu anlaşılıyor, neden birlikte olduğumuzu... anlayabiliyorum," dedi Shane. "Ben sana ne olursa olsun aşık olurdum Claire. Sen harika birisin."

Claire sırıttı. "Sen kendinden büyük kadınları seviyorsun, o kadar."

"Kahretsin ama doğru." Shane doğduğundan beri yapıyormuş gibi, tahta kazığı parmaklarının arasında dolaştırdı – ki doğduğundan beri yapıyor olması kuvvetle muhtemeldi. "Eee, ne diyecektin?"

Claire iç çekti. "Hiç."

"Bir şey diyecektin."

"Seni seviyorum diyecektim."

Shane, ne diyeceğini bilemedi. Birkaç saniye sessiz kaldılar. "Seninle öylesine yatmadığımı biliyordum," dedi sonunda. "Söylediğine karşılık veremeyeceğimi biliyorsun, değil mi? Sonuçta, seninle yeni tanışmış gibiyim."

"Biliyorum," dedi Claire. "Ama ben söylemesem olmazdı. Eve'in Michael'ı öpmesi gibi."

Kulübe önlerindeydi. İçeri girdikten sonra, bir daha geri dönüş yoktu. Claire'in içinde çok kötü bir his vardı. Sanki Shane'le son anlarıydı. İçlerinden biri -belki de ikisi birdensağ çıkamayacaktı sanki.

Shane'i kaybedecekti ve aslında artık ona sahip bile değildi. Ağlamamak için kendini zor tuttu.

Shane birden durup kızı tuttu. Claire önce ne olduğunu anlamadı ama sonra Shane ona doğru eğildi ve *ah*, öptü. Önce tedirgin, sonra tatlı, şefkatli, sevgi dolu... Tüm o hayalkırıklıkları eriyip gitti.

Shane kızı bıraktığında, gözleri ve dudakları parlıyordu. İkisi de konuşmadı.

Sonunda Michael onlara yanaştı. "İşiniz bittiyse gidelim mi artık?"

"Ah," dedi Claire, neredeyse gülerek. "Evet. Bir an önce bitirelim çünkü az öncekini tekrar yapmak istiyorum."

Kulübenin kapısını açarken ve hatta basamaklardan laboratuvara inerken öpüşmelerinin sevinci hala içindeydi.

Merdiveni yarılamışlardı ki Myrnin'in ipeksi sesini duydu ve sevinç falan kalmadı.

"Galiba misafirlerim var."

Claire onun hiçbir şey fark etmemesini ummamıştı tabii ama vampirin sesinde Claire'in kanını donduran bir farklılık vardı. "Devam edin," dedi fısıltıyla. "Yayılalım. Farz edin ki yakan top oynuyoruz."

"Ben yakan toptan nefret ederim," dedi Eve, titrek bir sesle. "Sana iyi şanslar yeni kız."

"Sana da."

"Ben sizden daha hızlıyım. Vampir olduğum için..." dedi Michael. Böyle söylemesi, önemli bir gelişmeydi. "Başınız sıkışırsa ben müdahale ederim."

"Güzel," dedi Shane. "Şu kan emme olayına alışmaya başlıyorum Mikey."

"Alıştığın falan yok."

"Tamam, yok ama şu an alışmışım gibi yapalım."

Claire laboratuvara ayak bastığında ses yoktu. Işıklar yanıyordu ama her nasılsa içerisi çok karanlık ve korkutucu görünüyordu. Ne yapması gerektiğini gözden geçirdi. Kitaplığa git, kenara çek, geçidi kapatan kapıyı aç, odaklan, geçidi aç, Frank ve yanındakiler geçene kadar açık tut.

Evet, bu kadar kolaydı.

Shane, Michael ve Eve uzaklaşıp kızı sağ tarafta tek başına bıraktı. Oradan kitaplığa kadar önü açıktı.

Fazla kolay.

"Sizi uyarmıştım," dedi Myrnin. Sesi dört duvardan yankılanıyordu. "Bir daha gelirseniz benim olursunuz demiştim. Neden dinlemediniz?"

"Dinleyemezdik," dedi Claire. "Kusura bakma ama bunu yapmak zorundayız. Canının yanmasını istemiyorum."

"Çok tatlısın ama bir şey yapmanız mümkün değil. Sen Ada'ya ne yaptığını bana söyler söylemez, *seni ve arkadaşlarını yiyeceğim* küçük Claire."

Vampirin sesindeki hiddet, Claire'i afallattı. Ama böyle olacağını bilmeliydi. Sam'in kaçırıldığına inanan Amelie gibi, o da Ada'ya bir şey olduğunu sanacaktı tabii.

Onu seviyor ve ona bir şey yaptığımıza inanıyor. Myrnin onlara yardım etmeyecekti. Onları durdurmak için her şeyi yapardı.

"İlerlemek zorundayız," diye fısıldadı Shane'e. Shane başını salladı.

"Oyun mu oynuyoruz?" dedi Myrnin. Claire'i duymuştu doğal olarak. "Oyunları severim. Bu da satranca benziyor." Gölgelerin arasından fırladı ve arka taraftaki granit masalardan birine kondu. "Siz ilerleyin küçük piyonlar. Ama iyi oynayın. Yoksa zevki çıkmaz." Ayak bileklerine kadar uzanan siyah, kadife bir palto ve korsan filmlerinden fırlamışa benzeyen bir çizme giymişti. Masaya sinerek dördünün yayılmasını izledi. "Çok seçenek var. Seçimim, sanırım... *bu taraf*." Atladı.

Eve'e doğru.

Eve haykırarak kendini yere attı. Myrnin onu santimlerle kaçırdı ama vampir hızıyla anında dönüp tekrar saldırdı.

Vampir hızıyla hareket eden biri daha vardı. Myrnin'e yandan çarpıp onu laboratuvarın öbür ucuna uçurdu. Eve'in tepesinde dikilen Michael, beyaz yüzü ve sivri dişleriyle çok tehlikeli görünüyordu. "Ona dokunursan, kolunu koparıp ağzına tıkarım," dedi.

"Ah, vampirlerin en küçüğü gelmiş," dedi Myrnin, ayağa kalkarak. "İnanmıyorum. Dün bir bugün iki, hemen onlardan birine aşık olmuşsun. Böylesi, bir rekor olmalı evlat. Merak etme, akşam yemeği vakti gelince geçer."

"Yeter artık!" diye bağırdı Claire. "Saçma sapan hareketler yapmayı keser misin? Bu sen değilsin Myrnin! Sen iyi birisin!" Claire bunları söylerken bile, bir amacı olduğunu belli etmemeye çalışarak kitaplığa doğru yürüyordu.

Myrnin üstünü başını özenle silkeledi. "Öyle miyim? Sen nereden bileceksin? Beni tanıdığını sanıyorsun. Seni temin ederim ki tanımıyorsun. Hiç tanımıyorsun küçük kız."

"Beni bir kere ısırdın," dedi Claire, boynundaki yara izini göstererek. "Isırırken duracak kadar bana değer veriyordun."

"Öyle bir şey olsa hatırlardım. Böyle tatlı bir çeşmeden susuzluğumu giderirken, neden durduğumu düşünemiyorum bile." Birden Claire'e doğru ilerlemeye başladı.

Claire gözünü bile kırpmadan yanındaki masadan cam bir kap aldı ve Myrnin'in suratına fırlattı. Kaptaki sıvı her neyse, vampirin canını yakmıştı. Myrnin birden yön değiştirince, çarptığı masadaki her şey yere saçıldı.

"Yürü!" dedi Shane, Claire'e. Myrnin'in sırtına atlayıp onu yere yapıştırmaya çalıştı. Claire'in durup seyredecek vakti yoktu. Koşarak, tüm gücüyle kitaplığı itti. Anahtarlar zaten elindeydi. Adrenalin yüzünden elleri titriyordu. Gümüş kilidi ancak ikinci denemede açabildi. Açtığı gibi de gözlerini kapının ardındaki karanlığa dikti.

Odaklan.

Arkasından itiş kakış sesleri gelirken çok zordu. Michael'la Shane, Myrnin'i yakalamıştı ama vampir onları masalara fırlatıyor, camlar kırılıyor, Eve çığlık atıyordu. Claire, arkasına bakamazdı.

Gözlerini kapatıp Cam Ev'in oturma odasını düşündü. Kanepe, televizyon, masa, kitaplıklar, gitarlar... Görüntü zihninde belirginleşince, gözlerini açıp karanlığa baktı.

Evet!

Renkler, sudaki mürekkep gibi yayılarak karanlıkta şekil almaya başladı. Cam Ev geliyordu.

Frank Collins kapının arkasında bekliyordu. Claire elini kaldırıp ona gelmesini işaret etti ve yanından geçen adamın rüzgarını hissetti. Frank kavgaya katılırken, West de elinde yayla geçide atladı. Peşinden Rudolph...

Çok güçlü bir şey, Claire'i arkadan yakaladı. Kız, geçidin kontrolünü kaybetti. Rudolph haykırdı. Geçit kapanınca, adama korkunç bir şey olmuştu... Claire ne olduğunu bilmiyordu, görememişti. Bir el, kızın gözlerini ve ağzını kapatıyordu. Nefes alamıyordu. El, çok ama çok soğuktu.

Myrnin kulağına fısıldadı. "Şah mat küçük piyon. Oyun bitti."

15

Myrnin, Claire'in gözlerindeki elini çekti ve beline sarılıp kızı kendine bastırdı. "Durun," dedi diğerlerine. Claire gözünü açınca Shane'in yerden kalktığını ve yüzündeki kanı sildiğini gördü. Sersemlemişti ama hemen toparlandı. Eve beş metre kadar ileride, ne yapacağını bilmez bir halde duruyordu. Michael, göğsünde tahta bir kazıkla yerde yatıyordu. *Eyvah.* Kazık uzun süre kalırsa, genç bir vampiri öldürebilirdi. Frank Collins avlanan bir kaplan gibi, Myrnin'le Claire'e bakarak çevrelerinde yavaşça dolanıyordu.

Geçitten Frank'in dışında sağ geçebilen tek kişi olan West, yayını germiş, Myrnin'in göğsüne nişan almıştı. Tek sorun, Claire'in göğsünün de aynı hizada olmasıydı.

"Michael'a yardım edin," dedi Claire. Myrnin boğazını sıkınca kızın sesi boğuldu ama Shane anlamıştı. Kazığı hemen Michael'ın göğsünden çıkardı. Michael yan döne-

rek öksürdü. Ayağa kalkmaya çalışacak kadar bile gücü yoktu.

Shane elinde kazıkla, tıpkı babası gibi, Myrnin'e bakmaya başladı.

"Bırak çocuk gitsin," dedi Frank. "Bu işin sonunu biliyorsun. Ne kadar kanlı olacağı sana bağlı."

"Öyle mi dostum. Seni bilmem ama ben kana bayılırım," dedi Myrnin. Claire'i bez bebek gibi çevirerek konum değiştirdi. "Tanışmış mıydık?"

"Muhtemelen hayır. Neden, bana çıkma teklifinde mi bulunacaksın güzelim?"

"Tipim değilsin canım. Bu senin mi?"

"Hayır," dedi Frank, hızlıca Shane'e bakarak. "Aile dostumuz diyelim."

"O da olur. Onun nefes almaya devam etmesini istiyorsan, hala fırsatın varken bu çocukları toplayıp şu kadınla birlikte -Merhaba West, nasılsın hayatım? Kral Richard zamanından beri görüşmemiştik- sakin sakin çekip gidin ve Ada'yı bana getirin. Getirirseniz, bunu bırakabilirim."

"Güzel teklif," dedi Frank. "Neden kabul etmem gerektiğini bir daha söyler misin?"

"Çünkü şu oğlan öyle istiyor," dedi Myrnin. "İstiyorsun, değil mi? Gelip bu kızı kötü kalpli vampirin elinden kurtarmak için canını bile verebilir. Verirsin, değil mi evlat? Ondan hoşlandığın nasıl da belli." Myrnin, bir kez daha Claire'in boğazını sıktı. "Haydi, hislerini aç ona. O ölmeden önce son şansın."

Yapma, demek istedi Claire ama ciyaklamaya benzer bir ses çıkarabildi sadece. Myrnin'in ne yapmaya çalıştığını biliyor ve buna dayanamıyordu.

"Kusura bakma yaratık," dedi Shane. "Yanlış numarayı arıyorsun. O yavruyu hiç tanımıyorum. Onu öldürdüğün an seni zımbalarız. Sen kendine daha iyi bir plan bul."

İçten içe canı yansa da Claire onun yalan söylediğini biliyordu. Gözlerinden belliydi. Henüz belki erkendi ama Claire'e, onunkiler kadar güçlü olmasa da bazı duygular besliyordu. Hem Claire onu tanıyordu. Asla ama asla, kılını bile kıpırdatmadan onun acı çekmesini izleyemezdi. Claire'i hiç tanımasa bile.

"Galiba arkadaşın kahramanlık kompleksi var," dedi Myrnin, Claire'in kulağına. "Böylesi, durumu daha da ilginç kılıyor, değil mi *Claire?*"

Claire'in kalbi göğüs kafesini zorladı. *Onu tanıyordu.* Hayır, hayır, sadece adını biliyordu. Eski Myrnin değildi o.

Myrnin'in eli biraz gevşeyince, Claire konuşabildi. "Myrnin, lütfen dur. Lütfen. Yaptığının doğru olmadığını sen de biliyorsun."

"Doğru olmayan ne, biliyor musun? Uyandığında her şeyin değiştiğini, Ada'nın kaybolduğunu, insanların değer verdiğim her şeyi yok etmek için son sığınağım gözüyle baktığım yuvama girdiğini görmek. Bunlar doğru mu sence?"

"Düşündüğün gibi değil Myrnin," dedi Claire çaresizce. "Ada artık burada değil. Geri dönmeyecek. Anlamak zorun-

dasın. Aşağıdaki, koruman değil durdurman gereken bir şey!"

Myrnin sustu. Frank Collins bir adım attı, Claire'in yüz ifadesini görünce durdu. Claire, çıldırmış gibi başını iki yana sallıyordu.

"İkna edici konuştuğunu itiraf etmeliyim," dedi Myrnin. Burnunu Claire'in boynuna dayayıp derin bir nefes aldı. "Kokun da tanıdık. Tüm laboratuvarda vardı. Bunu açıklayamadığımı kabul ediyorum."

"Çünkü burada çalışıyorum. Senin için. Bunu biliyorsun. Myrnin, hatırlamak zorundasın. Lütfen hatırlamaya çalış."

Vampir birden Claire'i bırakıp itti – tam Shane'in kollarına. Shane kazığı son anda bırakıp Claire'i düşmeden yakaladı.

Myrnin başını yana eğip ikisine baktı. "Çok garip," dedi. "Bunu daha önce gördüm. *Sizi* daha önce gördüm."

"Evet, gördün," dedi Claire gırtlağını temizleyerek. "Myrnin, bizi tanıyorsun. Durmalısın. Dur ve düşün, tamam mı?"

Claire onun gerçekten de çabaladığını gördü. Hayatının kayıp kısmını yakalamaya uğraşıyordu. Myrnin'in ne kadar korktuğunu da fark etti. Belki bir açıdan hoşuna gidiyordu, kendisi ve Ada dışında kimseyi umursamamak, onu özgürleştiriyordu.

Ama Myrnin bu değildi. Yıllardır olmamıştı.

"Claire," dedi bir adım atarak. "Claire, galiba... galiba... bir şey unuttum. Şeyle ilgili. Yanlış. Her şey yanlış. Ada..."

Birden durup geçide baktı. Tam o anda Claire de geçitten yayılan güç dalgasını hissetti. "Hayır!" dedi Myrnin, elini renklenmeye başlayan kapıya uzatarak. "Başka kimse giremez!"

Claire belki onu tamamen ikna edemeyecekti ama bir çatlak açmaya çok yaklaşmıştı. Şimdiyse yine başa dönmüşlerdi.

Claire yere düşen kazığı aldığı gibi, arkasını dönen Myrnin'e doğru koştu.

Başaramadı elbette. Myrnin çok hızlıydı. Dönüp Claire'in kolunu tuttu ve kazığı göğsüne birkaç santim kala durdurdu.

"Ah, çocuğum," dedi. "Bunu yapmayacaktın."

Ama Claire tam da yapmak istediği şeyi yapmıştı. Bir saniye sonra güç dalgası içeride patladı ve Amelie, loş ışıkta beyaz elmas gibi parlayarak geçitten çıktı. Arkasında iki vampir koruma ve Oliver vardı. Oliver'ın onlara yardım edecek hali yoktu, elleri ve ayakları gümüş zincirlerle bağlıydı.

Zar zor ayakta duruyordu. Çok kötü görünüyordu.

Myrnin, Claire'i elindeki kazığı bırakmaya zorladı ve kızı bileğinden tutarak Amelie'ye dönüp eğildi. "Kurucu."

"Myrnin," dedi Amelie, geçit tekrar karanlığa dönüşürken. "Galiba işini böldüm. O kızı ve tabii West'i tanıyorum." West oku yaydan çekip eğilerek selam verdi. Amelie, Frank'e ve hala yerdeki Michael'a baktı. Eve, Michael'ın yanına diz çökmüş, onu kaldırmaya çalışıyordu. "Anlaşılan

durum pek lehinize değil Bay Collins," dedi Amelie. "Hala fırsatınız varken, bu çocukları alıp gidin."

"Hayır," dedi Michael, ayağa kalkarak.

"Claire'siz gitmeyiz," dedi Shane.

"Öyle ya da böyle, gideceğinizden emin olabilirsiniz," dedi Amelie. "Myrnin. Kızı bana ver. Bu durumla ben ilgileneceğim."

"Ama..."

"Morganville'in çıkarlarına göre hareket edeceğimden şüphen mi var? Onca yıldır hiç bundan şüphe ettin mi?"

"Ama Ada ellerinde," dedi Myrnin, zayıf bir sesle. "Onu geri vermelerini söyle. Lütfen."

"Söyleyeceğim," dedi Amelie. "Ama önce kızı ver."

Myrnin başını sallayıp Claire'i itti.

Claire başka tarafa gitmeye çalıştı ama nasıl olduysa, Amelie yoluna çıkıverdi. Buz gibi eliyle onu kolunda tuttu ve daha da soğuk gözleriyle yüzüne baktı. "Kıpırdama. Seninle az sonra ilgileneceğim." Claire'in son umutları da sönmüştü. Amelie onu tanımıyordu.

"Küçük çocuklardan önce benimle uğraşsanız iyi olur. Yoksa alınacağım," dedi Frank.

"Hepimizle uğraşmak zorundasınız," dedi Shane. "Onu incitmenize izin vermem."

"Daha önce benim huzuruma çıktığını hatırlamayan biri için cesurca sözler Shane," dedi Amelie. "Ama onu incitmeyeceğim. Hiçbirinize zarar gelmeyecek." Yine dönüp Claire'e baktı. Şimdi gözlerinde belli belirsiz bir

sıcaklık vardı. "Sizi temin ederim ki ne yaptığımı çok iyi biliyorum."

Hatırlıyor. Claire, rahatlayarak derin bir nefes aldı. Tehlike geçmiş değildi ama Amelie yanlarındayken, geçeceği kesindi. Myrnin'i yapılması gerekeni yapmaya ikna edebilirdi.

"Ada ellerinde," dedi Myrnin. "Onu bulmak zorundasın. Lütfen."

Amelie, Claire'i bıraktı ve Myrnin'in erişemeyeceği mesafeye çekti. "Gerek yok," dedi şefkatle. "İkimiz de Ada'nın nerede olduğunu biliyoruz Myrnin. Hatırladığını biliyorum."

Myrnin hiçbir şey demedi. Gözleri ışıldıyordu.

"Hastaydın. Ada sana bakıyordu ama o da hastalandı. Zayıflık hep, sendeki kötü şeyleri açığa çıkarmıştır. Ada da zayıf düştü. Bir gün..."

"Hayır," dedi Myrnin. Devam etmemesi için bir yakarıştı bu.

"Bir gün buraya geldim ve onu ölü buldum. Hayatı emilmişti."

"Hayır!"

"Onu kurtarmak için çok geçti ama kendine geldiğinde bunu denedin. Nasıl çabaladığını biliyorum. Ondan kurtarabildiklerini korumak için ne yaptığını hatırlamıyor musun?"

"Hayır! Hayır! Hayır!" Myrnin bir kanepeye çöküp yüzünü ellerinin arasına sakladı. "Doğru değil bu!"

"Doğru olduğunu biliyorsun," dedi Amelie. Gelip elini Myrnin'in omzuna koydu. "Dostum, bu konuşmayı ilk kez yapmıyoruz. Her hastalandığında unutuyorsun ve onun dönmesini bekliyorsun. Ama Ada dönmeyecek. O öldü."

"Hayır, ölmedi," dedi Myrnin fısıltıyla. "Onu kurtardım. *Onu kurtardım.* Şimdi ölemez. Beni bırakamaz. O güvende. Onu güvende tutacağım. Kimse ona zarar veremeyecek."

Ada'yı hala makinede sanıyordu. Böylesi de apayrı bir trajediydi çünkü tekrar hatırlaması ve Ada'yı tekrar kaybetmesi gerekecekti.

Tıpkı diğerleri gibi.

Myrnin'in farkı, geçmişe takılı kalmayı istemesiydi.

Ada'yı elinden almamaları için her şeyi yapmaya hazırdı. Claire'e bu yüzden evine zorla giren biri gibi davranmıştı. Çünkü hala Ada'yı kurtarmaya çalışıyordu.

"Onu alamazsınız," dedi Myrnin. "Onu benden alamazsınız. Lütfen onu almayın."

Amelie'nin yüzü sertleşti. "Alacak bir şey yok," dedi. "Ada öldü. Üç yıl önce bu köşede ağlayıp kendini paraladın. Önüne geleni öldürmemen için seni zor tuttum. O canavara tekrar dönüşmene izin veremem. Bunu hak etmiyorsun."

Myrnin ürperdi ve ellerini yana açtı. "Ne yapacaksın?"

"Kapatacağım," dedi. "Hala mümkünken, bu çılgınlığı durduracağım. O zaman sen de daha iyi olacaksın."

Myrnin dişlerini çıkardı ve bembeyaz ışıldayan gözleriyle Amelie'nin üstüne atladı. Amelie, Claire'i de tutarak kenara çekildi. Korumalar devreye girdi ama Myrnin çok güçlüydü ve çileden çıkmıştı.

Korumalardan birini laboratuvarın öbür ucuna fırlatırken, diğerine kırık bir sandalye bacağı sapladı ve Amelie'ye dönüp meydan okur gibi bağırdı.

"Bırak beni!" dedi Oliver, zincirlerini sallayarak. "Olanlarla hiçbir ilgim olmadığı ortada. Yardımıma ihtiyacın var! Çöz beni!"

Amelie bir an tereddüt ettikten sonra onu çözdü. Zincirler taş zemine düşerken, Oliver'ın kolunu tuttu.

"Oliver," dedi gözlerinin içine bakarak. "Neler olduğunu hatırladım. Özür dilerim."

Oliver, başını tedirgince salladı. Amelie'nin onu çözmekten başka bir karara varmasını bekliyordu sanki.

Amelie ağır ağır konuştu. "Morganville'de senin hizmetkarın olmayacağım. Sen de benim hizmetkarım olmamalısın. Eşitiz." Elini uzattı. Oliver afalladı ama uzatılan eli sıktı. "Şimdi bizim olanı koruyalım ortak."

Oliver sırıttı -sırıttı!- ve birden dönerek, sıçrayan Myrnin'i havada karşıladı.

Myrnin'i anında yere serdi ama gücünü anlık bir adrenalin patlamasından almıştı. Gümüş zincirler etkisini gösteriyordu. Myrnin hiç yavaşlamadı ve Oliver'ın yüzünü tırmaladı. Oliver dengesini kaybedince, Myrnin onu hızla itti.

Oliver müthiş bir hızla duvara çarparken, Myrnin laboratuvarın arkalarında gözden kayboldu. "Aşağı iniyor!" diye haykırdı Claire. Myrnin halıyı kaldırırken, Claire de gümüş zincirleri aldı. Myrnin'in kapak şifresini girdiğini duydu. "Durdurun onu!" Myrnin günlerce laboratuvarda kalmış, kim bilir neler yaratmıştı. Aşağı inmesine izin vermek, onunla yukarıda kapışmaktan daha tehlikeliydi.

Claire hala Myrnin'den umudunu kesmemişti. *O Myrnin değil*, diyordu içten içe. Eski Myrnin'i hatırlıyordu. Ona çorba getiren, kendi başına ayakta duramayacak kadar yorulduğunda ona destek olan, Claire için kim bilir kaç kez savaşı göze alan Myrnin'i.

Şimdi de savaşmak zorundaydı. Claire'i kendisinden korumak için.

Frank Collins'in ulaşmayı neredeyse başardığı kapak son anda kapandı ve bir cızırtı duyuldu. "Dokunmayın!" dedi Claire. "Elektrikli!"

"Tek yol bu," dedi Oliver, acı içinde ayağa kalkarak. "Biri onu açmak zorunda."

"Tek yol değil," dedi Claire, Amelie'ye bakarak. "Bir arka yol var, değil mi?"

Amelie tereddütle başını salladı, sonra duvardaki geçide doğru yürüdü. Rudolph'un cesedi -daha doğrusu yarısı- orada yatıyordu. Amelie onu kenara itip siyah kapı eşiğinde durdu. Renkler birbirine dönüştü ve tekrar karanlığa karıştı.

Claire, birinin elini tuttuğunu fark etti. Shane. Kasları gerilmiş, nabzı hızlanmıştı. Claire'in nabzı ise onun iki katıydı.

"Oldu," dedi Amelie. Kapının arkası hala karanlıktı ama Claire, oradan bir enerji yayıldığını hissedebiliyordu. "Sizi uyarıyorum. Burası güvenli bir yol değil. Hızlı olun. Geçidi açık tutmalıyım yoksa bloke etmeyi hatırlayabilir."

Oliver ona şüpheyle baktı ama kapıdan geçti. Karanlık, mürekkep dolu bir kuyu gibi onu yutuvermişti. Peşinden Frank ve West geçide daldı. Arkalarından Claire'le Shane geldi. Shane, geçide adım atmadan önce durup arkasına baktı.

Michael oradaydı. Eve'in koluna tutunmuştu. "Hemen arkandayım kardeşim," dedi. "Haydi."

"Bunun iyi bir plan olduğundan tamamen emin miyiz?" dedi Shane, alçak sesle Claire'e. Shane'in bunu, kendisine sorması Claire'in hoşuna gitti. Sanki kıza güveniyormuş gibi.

Hayır, gibisi fazlaydı. Kıza güveniyordu. Claire'in hak ettiği bir güven değildi belki ama çok değerli bir şeydi.

Claire kendinden emin konuşmaya çalıştı. "Bence öyle," dedi. "Ama arkana dikkat et, tamam mı?"

"Gerek yok, o işi Michael yapıyor." Claire'in gözlerine baktı. "Ben senin arkanı kollayacağım."

Shane, Claire'i de çekerek karanlığa atıldı.

Geçidin diğer tarafı, göründüğü kadar karanlıktı. Claire'i panikletecek kadar. Kız bu karanlığı tanıyordu, daha önce buraya gelmişti.

"Acele etme," dedi Frank Collins, onu omzundan tutup durdurarak. "Kıpırdama."

"Yerde delikler var," dedi Claire. "Çukurlar. Onları görebiliyor musun?" Vampirlerin onları görebilmesi gerekirdi. Kendisi, Shane ve Eve, zifiri karanlıkta kör sayılırdı.

"Görüyorum. Dur. Bende ışık var." Frank Collins kızın tam arkasında bir yerdeydi. Beyaz, parlak bir ışık kayalardan yansıdı. Büyük, sessiz bir mağaradaydılar. "Kimse kıpırdamasın."

Haklıydı çünkü tek sağlam bölge, o an durdukları alandı. Yerdeki çukurlar, Claire'e kalsa dünyanın diğer tarafına ulaşacak kadar derindi. Tecrübelerinden bildiği gibi, taş zemin sağlam görünse de öyle değildi. Geçen sefer bu labirentte ona Myrnin yardım etmişti. Bu sefer yardım etmeyecekti. Yanındakilerle birlikte onu öldürmek isteyecekti. İleride yere saplı metal bir halka ve gümüş bir zincir gördü. Myrnin bir zamanlar burada esir edilmişti. Daha aklı başında sayılabileceği günlerde.

Ama bunu hatırlamayabilirdi. Hatırlasa da umursamayabilirdi.

"Yolu biliyorum," dedi Claire, el fenerini Frank'ten alarak. Her adımını dikkatle atarak ilerledi. Bir zamanlar altından geçen görünmez yer altı nehirleri, zemini zayıflatmıştı. Claire iki kez yanlış yere bastı ve ikincide onu Shane kurtardı.

Çok yavaş ilerliyorlardı. Vampirler bile adımlarını temkinli atıyordu. O çukurlardan birine düşmek, bir vampirin

başına gelebilecek en kötü şey olabilirdi. Orada, kan ya da ışık olmadan ne kadar dayanabilirlerdi?

Claire, en çok Michael için endişeleniyordu. Shane de onun diğer koluna girmiş, Michael'ın ağırlığıyla ezilmeye başlayan Eve'e yardım ediyordu. *İyileşecek*, dedi içinden. Buna inanmak ve önüne bakmak zorundaydı.

İç çekişe benzeyen bir ses, mağarada yankılandı. Claire kaşlarını çatarak sesin kaynağını anlamaya çalıştı. Rüzgar olamazdı, en küçük bir esinti bile yoktu. İnsanı bunaltan, serin, nemli bir hava vardı sadece. Claire kulak kesildi ama ses bir daha gelmedi.

Sonra kızın yüzüne bir hava akımı vurdu ve saçlarını dalgalandırdı. Claire el fenerini akımın geldiği yöne çevirdi ama bir şey göremedi. Tuzak dolu taş zemin, duvarlardan çıkan kuvarslar ve karanlık dışında bir şey yoktu.

Claire zemindeki sağlam bir alana ulaştığınd,a hava akımını tekrar ve bu sefer daha güçlü hissetti.

Yukarıdan ya da duvarlardan gelmiyordu.

Dosdoğru aşağıdaki karanlıktan çıkıyordu. Claire feneri yavaşça aşağı, çukura çevirdi. Karanlık, ışığı anında yuttu.

Elini uzattı. Evet, bir esinti olduğu kesindi. Sanki bir vantilatör çalışıyordu.

Birden kendini bir garip hissetti. Başı dönüyordu. Biraz... sersemlemişti.

"Hey!" dedi Shane, kızı tutup çekerek. "Ne yapıyorsun sen?"

Claire derin bir nefes aldı. Biraz başı ağrıyordu. "Bakıyorum," dedi öksürerek. Boğazı ağrıyordu. "Pardon. Bu taraftan."

Çukurdan uzaklaşmak biraz iyi gelse de Claire'in midesi bulanmaya başlamıştı. Aldığı nefesler yetmiyordu sanki. Arkasında biri tökezleyip alçak sesle küfretti. Frank Collins.

Sonra West, gök gürültüsü gibi bir sesle öksürdü. "Pardon," dedi ama ardından bir daha öksürdü. Sonra bir daha. Claire arkasına bakınca, uzun boylu vampirin iki büklüm olduğunu gördü.

West kan kusuyordu.

Claire o an bir şeylerin çok ama çok yanlış olduğunu anladı. Bunu neden daha önce fark etmediğine bir türlü anlam veremiyordu. Beyni düzgün çalışmıyordu sanki. Gözleri bir bulanıp bir netleşiyordu. Oliver da öksürmeye başladı. Nefes nefese kalıp ağzını sildi. Yine kan.

Frank de öksürüyordu.

Claire'in göğsü sıkışıverdi. Nefes almaya çalıştı ve öksürmeye başladı.

Gaz. Nedense, vampirler daha çabuk etkileniyordu. Belki de gaz, tenlerinden geçiyordu. Michael boğulur gibi öksürürken Eve'le Shane de tıkandı.

Claire öksürürken neredeyse yere düşecekti. Oliver atılıp kız tuttu ama yine öksürmeye başlayınca bıraktı. Claire, zehir saçtığı anlaşılan büyük bir çukurun kıyısında sendeledi. Nefesini tuttu ama fazla dayanamazdı. Hava zaten yet-

miyordu. Karadaki bir balık gibi kıvranıyordu. Başı ağrıyor, nefes alması gerekiyordu.

Claire'i ölüm korkusu sarmıştı ki birden tüm açıklığıyla gerçekle yüzleşti. Herkesi buradan çıkarmak zorundaydı. Bunu yapabilecek tek kişi oydu. Yolu bir tek kendisi biliyordu. Mağaranın çıkışı uzak değildi. Claire orayı henüz göremiyordu ama ileride olduğunu biliyordu. Karşıdaki kuvars çıkıntısının arkasındaydı. Sola dönünce zemin sağlamlaşacak, çıkışa kolayca ulaşabileceklerdi.

Herkesi oraya götürmek zorundaydı.

Arkasına uzanıp Oliver'ın elini tuttu. Vampirin eli ıslaktı. Onun kan olup olmadığını bilmiyordu, bilmek de istemiyordu. "El ele tutuşun!" diye bağırdı ve bastığı yerleri uzun uzadıya sınamadan yürümeye başladı. Daha fazla temkinli davranmak, onları öldürebilirdi.

Herkesin el ele tutuşup tutuşmadığını bilmiyordu ama bekleyemezdi. Ayaklarının altındaki zeminin sertliği, akciğerlerindeki basınç ve başındaki ağrı dışında bir şey düşünemiyordu.

Artık ayaklarını da hissetmiyordu ama duramazdı. Oliver'ı çekiştirip yarım metrelik bir çukurun üstünden atladı ve güçlükle durdu. Çukurun üstünden geçerken, yayılan gazın serin basıncını her yerinde hissetti. Oliver'ın eli az daha kayıyordu ama Claire asılınca, o da karşıya atladı. Yere basar basmaz dönüp Shane'i çekti. Shane, Michael'ı, Michael, Eve'i, Eve de Frank'i.

West.

West neredeydi?

Claire, onun metrelerce arkada kaldığını gördü. Yüzü kan içindeydi. Elindeki yayı düşürüp dizlerinin üstüne çöktü.

Öne, çukurun içine yuvarlandı.

Frank onu yakalamak için öne atıldı ama Oliver onu çekti. Diğer eliyle de Claire'i aksi yöne itti. Claire o an Oliver'dan nefret etti. İtişine aynı şekilde karşılık verecek kadar. Ama onun ne yaptığını biliyordu.

Hepsinin hayatını kurtarıyordu.

Yürümeye devam ettiler. Öksürüklere, her adımda daha güçsüz düşmesine rağmen, Claire nereye gittiğini biliyordu. Yüzüne bir serinlik çarpınca öksürük azaldı. Derin derin nefes alarak temiz havayı içine çekti.

Kuvars çıkıntısını geçti ve başka bir geçidin karanlığına doğru ilerleyen dar dehlize girdi.

Claire sendelese de ayakta kalmayı başardı ve oraya ulaştı. Diğerleri de birer birer geldi. Oliver ilk fırsatta kızın elini bıraktı ama Shane tuttu. Claire onun elini sıkı sıkı kavrarken, Shane öksürüp ağzındaki kanı sildi ve Claire'e, *her şey yolunda*, anlamında başparmağını gösterdi. Gözleri de kan çanağına dönmüştü ama Michael da dahil herkes iyiydi.

Claire derin derin nefes almayı sürdürerek geçide odaklandı. Myrnin kilitlemeyi aklına getirmişse bu kısmı zor olacaktı ama Claire buna çok ihtimal vermiyordu. O geçit çok uzun zamandır kullanılmıyordu ve Myrnin, onun var-

lığını unuttuğunu söylemişti. Ada ikisini mağarada kıstırana kadar.

Olanları unuttuğuna göre, Myrnin'in geçidi de unutması gerekirdi.

Siyah yüzey dalgalandı ve nokta halinde bir ışık belirdi. Griyle mavi arası renkler yayıldı ve geçitte, Myrnin'in mahzenindeki organik bilgisayar göründü.

"Sessizce," dedi Oliver, Claire'in omzunu sıkarak. Claire başını salladı. "Önden biz gidelim."

Claire kenara çekildi. Oliver'la Frank geçide girdi. Shane, Eve ve Michael, Claire'e bakıyordu.

"Siz devam edin," dedi Shane. "Ben onunla geleceğim."

Michael, Eve'in elini tuttu ve geçide adımını attı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Shane, Claire'e. "Bize bırakabilirdin."

"Bize mi? Kim o biz?"

Shane, vampirlerle Eve'e baktı. "Anla işte, bize yani. Tehlikeli olacak."

"İmkansız," dedi Claire. "Onu hala ikna etme şansım var."

"Kimi? Manyak vampiri mi? Belki. Ama senin kafanı da koparabilir. Endişeleniyorum."

Claire gülümsemeden edemedi. "Öyle mi?"

"Birazcık."

"Hoş."

Shane de gülümsedi. "Evet. Ben gidiyorum o zaman."

"Ben de."

Shane elini uzattı, Claire tuttu ve geçide birlikte girdiler.

Geçidin diğer tarafında, Myrnin'den iz yoktu. Makine uğuldayıp tıslıyor, vanalarından buharlar fışkırtıyordu. *O burada*, diye düşündü Claire. *Bir yerlerde.* Oliver'la Frank, karanlık köşelerde onu arıyordu. Michael'la Shane bekliyordu.

Elektrik hattı, duvardaki kola bağlıydı. Claire, Shane'in elini bırakınca, pandomim usulü bir tartışmaya giriştiler. Shane başını iki yana salladı, Claire parmağını dudağına götürdü, Shane dudaklarını oynatarak on beş yaşında kendisini okuldan attıracak ya da en azından disipline gönderecek bir şeyler söyledi, Claire, *burada kal*, anlamında bir hareket yaparak kolun yanına gitti.

Kız bir metre kala, metal kolda elektrik olduğunu hissetti. Myrnin, kola elektrik akımı vermişti. Dokunan kül olurdu.

Claire bir an düşünüp arkadaşlarının yanına gitti. Eve'i kolundan tuttu ve "Botlarını almalıyım," dedi.

"*Ne?*" Eve sesini yükseltmemeye çalışmıştı ama şaşırdığı belliydi. "Nelerimi?"

"Botlarını," dedi Claire. "Çabuk ol."

Eve ona şüpheyle baktı, başını iki yana salladı, sonra eğildi, kalın tabanlı botlarını çıkarıp Claire'e verdi. Eve taş zeminde, kırmızı siyah şeritli çoraplarıyla kalmıştı.

Claire botları dev, garip eldivenler gibi ellerine geçirdi. Sıcak ve Eve'in ayakları yüzünden biraz nemliydiler. Normal şartlarda Claire iğrenirdi ama şimdi bunları düşünecek halde değildi.

Kolun yanına döndü, derin bir nefes aldı ve botların kauçuk (ya da plastik) tabanını kırmızı kola dayadı. Çarpılacağını düşünüp gözlerini kapamıştı ama hiçbir şey olmadı. Elektriği hala hissedebiliyordu, botlar onu akımdan koruyordu.

Claire, bütün gücüyle kola asıldı. Bir an hareket ettiremeyeceğini sandı ama kol, metalik bir ses çıkararak kapalı konumuna kaydı.

Hiçbir şey değişmedi.

Makine, çalışmaya devam ediyordu.

Claire botları elinden çıkarıp Eve'e fırlattı. Eve hemen eğilip botları giydi.

"Senin gibi birinin buraya geleceğini biliyordum," dedi Myrnin. Makinenin arkasında, zor görülecek, daha da zor erişilecek bir yerdeydi. "Senin gibi, her şeyi yok etmek, Morganville'i mahvetmek isteyen biri. Amacına ulaşamaman için günlerdir hazırlanıyorum. Gidin. Kendinizi kurtarın."

"Myrnin, burada kurtaracak bir şey yok! O sadece bir makine! Üstelik bozuk! Ada artık yok!"

"Sakın bunu söyleme," dedi Myrnin öfkeyle. "*Sakın* bir daha söyleyeyim deme."

Michael'ın saklandığı yerden bir haykırış yükseldi ve karanlıkta bir hareketlilik oldu.

Oliver, sırtüstü yere düştü. Göğsünde gümüş bir kazık vardı. Hiç kıpırdamıyordu.

Claire ona doğru koştu ama Myrnin karanlıktan fırlayıp Claire'i yakaladı. Claire, vampirin geldiğini görmedi

bile. Myrnin eliyle kızın ağzını kapatıp Oliver'dan uzaklaştırdı.

"Hayır!" Shane koşarak gelip kazığı Oliver'ın göğsünden çıkardı. Oliver kıvranarak yan döndü ama Shane ona bakmadı bile.

Shane elinde gümüş kazıkla, Myrnin'le Claire'in peşinden gitti.

Frank Collins oğluna arkadan sarılıp onu durdurduğu anda, Shane loş ışıkta görünmeyen tuzak teline bastı.

Claire'in tüm görebildiği, bir ışık parlaması oldu. Ardından, inanılmaz bir gümbürtü koptu. Myrnin onu yere yatırdığı halde Claire, vücudunda kesikler açıldığını hissetti. Üzerlerine bir toz tabakası yağdı. Claire, Myrnin'den kurtulup ayağa kalktı.

Makinenin önünde, metal bir kolon, Frank Collins'i bir moloz yığınına yapıştırmıştı. Shane toz kaplı bir halde, bir metre ötede yatıyordu ama nefes alıyordu. Michael gelip onun nabzına baktı ve Claire'e, h*er şey yolunda*, anlamında başparmağını gösterdi. Oradan Frank'in yanına geçip kolonu kaldırmaya çalıştı. Ama kolon, bir vampir için bile fazla ağırdı.

Frank iyi görünmüyordu. Göğsünden sızan kan, vücudunun etrafını sarmıştı.

"Yardım et!" dedi Michael. Oliver sürünerek gelip sütunu omuzladı. "İt!"

"Boşuna," dedi Frank. "Benim işim bitti. Haydi Claire. Devam et."

Claire, makinenin konsoluna doğru döndü. Toz kaplıydı ve ekran çatlamıştı ama çalışıyordu. Claire elini tellere doğru uzatınca, kolundaki tüylerin hareket ettiğini fark edip durdu.

"Yapamazsın," dedi Myrnin, yerde yuvarlanıp kıza bakarak. "Durduramazsın. Bir kez kendini bırakınca daha iyi hissedeceksin. Bırak kendini."

"Yapamam." Claire sinir bozukluğu ve korkuyla ağlamaya başladı. "Yardım et. *Yardım et!*"

"Artık kapatılamaz," dedi Myrnin. "Her türlü önlemi aldım. Ada bir daha zarar görmeyecek. Ne senden, ne benden. O güvende."

"O bizi *öldürüyor!*" dedi Claire. "Durdur onu!"

"Hayır, *iyileştiriyor*," dedi Myrnin. "Anlamıyor musunuz? Üst kattaki günlükleri okudum. Morganville yıllardır kötüye gidiyor. Değişiyor, bozuluyor. Ada bizi düzeltti. Hepimizi."

"Saçmalık," dedi Frank Collins, kan tükürerek. "Kapat şunu Myrnin. Buna mecbursun."

"Mutlu olduğun, hepimizin mutlu olduğu günlere dönmek istemez miydin? Sen, karın, kızın, oğlun... O günler geri dönebilir. Yine aynı duyguları yaşayabilirsin. Ada bunu sağlayabilir."

Frank güldü. "Bana ailemi geri vereceksin, öyle mi? Bunu mu diyorsun?"

"Ben değil," dedi Myrnin. "Ama her şeyi eski haline getirebilirim. Herkesten önce, senin gibi biri bunu istemeli."

Frank, sevmediği bir şeyi yiyormuş gibi yutkundu. Bakışları donuktu. "Demek Tanrı oldun. Ölüleri diriltebiliyorsun."

"Sana yeni bir aile verebilirim. Bu kız, senin yeni kızın olabilir. Sana bir eş buluruz. Unutmanı sağlarım. Farkı hiç bilmeyeceksin. Bu kız da eskiden kim olduğunu hiç bilmeyecek."

"Bunu cazip mi buluyorsun?" dedi Frank Collins. "İğrenç. Karım ve kızım öldü. Beni bir yalana inandıramazsın. Onların hatıralarına saygısızlık yapamazsın. Oğlum, o kızı seviyor. Bunu bozmana da izin vermeyeceğim."

Myrnin, bir şey hissetmiş gibi yukarı baktı. "Çok geç," dedi. "Başlıyor."

Claire makinenin sesinin değiştiğini, tizleştiğini fark etti. Bir güç patlaması oldu ve Claire'in zihni bulandı.

Onu zamana ve mekana bağlayan şey değişti.

Canı yandı. Sanki beyni parçalanıyor, hafızası su gibi akıp gidiyordu. Tek duyabildiği, anlamsız bir gürültüydü.

Acı sona erdi ama daha kötüsü geldi. Panik. Dehşet. Korku. Yabancılarla dolu bir yerdeydi. Korkunç bir yerde, korkunç insanlarla birlikteydi. Buraya nasıl gelmişti? Neler oluyordu? Neredeydi?

Neden evde değildi?

Hayır, bu doğru değildi. Claire hepsini tanıyordu. Biraz ötede Shane ayağa kalkıyordu. Sonra bir şeyler yerinden oynadı. Karşısındaki, hiç tanımadığı, esmer bir çocuktu. Bir yabancı. Claire'e doğru yürüdü, sonra durup başını tut-

tu. Claire'in de başı ağrıyordu. Aslında var olmayan bir gürültü her yeri kaplamıştı. Ses bile değildi aslında.

Claire yapayalnızdı. Korkuyordu.

Hafızasında bir çarpıklık vardı. Bu insanları en temel anlamda tanıyordu ama aynı zamanda unutmuştu da. Yüzünde yara izi olan adamı, ona yaklaşan çocuğu, esmer, beyaz yüzlü kızı, sarı saçlı oğlanı hem tanıyor hem tanımıyordu. İsimlerini, hayat hikayelerini biliyor, sonra unutuyordu.

Hayır. Hiçbirini tanımıyordu. Hayatında hiç bu kadar korunmasız kalmamıştı. Eve gitmek istiyordu.

Garip, eski giyimli, bilimkurgu filmi karakterlerine benzeyen bir yabancı daha vardı. Siyah gözleri Claire'in üstündeydi. Elini Claire'e uzattı. Claire ondan uzaklaşıp çocuğun kollarına gitmesi gerektiğini biliyordu.

Kır saçlı başka bir adam Claire'i kenara itip garip adamı duvara yapıştırdı ve dehlize doğru sürükledi. Bağırarak peşlerinden gelmelerini söylüyordu. Claire bunu istemiyordu. Hiçbirine güvenmiyordu.

Ama çocuk onun elini tuttu ve "Güven bana Claire," dedi. Claire, içinde korkuyla inleyen bir sesin sustuğunu fark etti.

Bir acı dalgasına daha yakalandı, neredeyse düşecekti. Her şey kayıp gidiyordu, her şey...

Kız, dizlerinin üstüne çöktü. Yaralı yüzlü adamın yanındaydı. Adam, metal bir sütunun altında kalmıştı. Durumu çok kötüydü. Claire sütunu itmeye çalıştı ama

adam onun elini tuttu. "Claire," dedi. "Hemen buradan gitmelisin."

Adam onu bıraktı ve yanında duran çantaya uzandı. Çantadan yuvarlak, koyu yeşil, elma büyüklüğünde bir şey çıkardı.

El bombası. Bu kelime Claire'in zihninden geçip gitti. Korkması gerektiğinin farkındaydı ama sebebini hatırlayamıyordu.

Esmer çocuk bağırdı ve onu ayağa kaldırmaya çalıştı. Adama bakınca, *el bombası* denen şeyi gördü. "Baba," dedi fısıltıyla. "Baba, ne yapıyorsun?"

"Buradan çıkın," dedi adam. "Seni kaybetmeyeceğim Shane. Bir şeyleri yitirmeye başladım. Buna izin veremem. Durdurmak zorundayım. Tek yolu bu."

Çocuk bir süre adama baktı, sonra diz çöküp elini onun başına koydu. "Üzgünüm," dedi. "Üzgünüm baba."

"Üzülme," dedi adam. "Küçük bir yardıma ihtiyacım var. Sonra arkadaşlarını buradan çıkaracaksın. Anladın mı?"

Çocuk ağlıyor, titriyordu ama başını salladı.

El bombasının metal halkasını tuttu. Babası, bombayı diğer tarafa çekti. Halka yerinden çıktı.

"Gidin," dedi adam. "Seni seviyorum oğlum."

Çocuk gitmek istemiyordu. Claire onu diğerlerinin gittiği yöne sürükledi. Dehlizin ağzında durdular. Adam, el bombasını yerden yuvarladı. Bomba, kablo ve borularla çevrili devasa bir metal yığınına değdi ve durdu.

Claire onu tanıyordu. Başını çevirip yattığı yerden ona gülümseyen adamı tanıdığından, neredeyse emindi.

Adı Frank'ti. Frank Collins.

"Hoşçakalın," dedi Frank.

Claire nefesini tuttu ve Shane'i dehlize doğru çekti. Birlikte yere düştüler.

Bir saniye sonra, sanki dünya havaya uçtu.

Claire'in kulakları çınlıyordu. Başı sanki asit doluydu. Ama hayattaydı.

Ve tam anlamıyla kendindeydi.

Kımıldadığında, üstünde bir ağırlık olduğunu fark etti. Shane. Telaşla kalkıp ona baktı. Nefes alıyordu. Şaşkınca gözlerini açtı. Shane bir şey söyleyince, Claire kulaklarını işaret edip başını iki yana salladı. Claire, onun kalkmasına yardım etti. Shane'de birkaç yara vardı ama ciddi değildi.

Shane kızı işaret edip soru sorar gibi kaşlarını kaldırdı. Claire bir şeyi olmadığını işaretlerle anlattı.

Yukarıdan vuran ışık onları irkiltti. Claire başını kaldırınca, laboratuvara çıkan kapağın açıldığını gördü. Beyazlar içinde, ufak tefek bir kadın aşağı atladı. Amelie bir şey dediyse bile, Claire duyamıyordu. Amelie, Myrnin'i yere yatıran Oliver'ın yanına gitti.

Görünüşe bakılırsa, Myrnin'in tepesine binmeye gerek yoktu. Boş gözlerle bakıyor, tir tir titriyordu. Claire'i görünce bakışlarını kaçırdı.

Ağlıyordu.

Michael'la Eve birbirlerine sarılmış, hiç ayrılmayacakmış gibi duruyordu. Claire elini tutup Shane'i kaldırdı. Kurtulduklarına dair bir sevinç, yavaş yavaş kızı sarmalıyordu.

Ta ki Shane mağaraya doğru bakıncaya kadar. Claire hatırladı. Daha kötüsü, Shane de hatırladı. Dudakları aralandı, Claire onun, "Baba!" dediğini anladı. Shane dehlizden, makinenin bulunduğu mağaraya doğru koştu.

Claire hemen onun peşinden gitti.

Makine parçalanmış, unufak olmuştu. Claire manzarayı görünce, makinenin içinde bir zincirleme reaksiyon olduğunu tahmin etti. Parçaları her tarafa yayılmıştı. İçeride yoğun bir toz bulutu vardı.

Shane dosdoğru enkaza yaklaştı. Claire onu durdurmaya çalıştı ama Shane, başını iki yana salladı. *Baba?* Claire boğuk da olsa, bu sefer onun sesini duydu.

Shane'in kolunu tuttu. Diyecek bir şey yoktu ama çocuğun yüz ifadesi, ne kadar üzgün olduğunu anlatıyordu.

Shane kolunu çekip makine kalıntısının yanına gitti ve... durdu. Sadece durup baktı.

Claire ne yapacağını bilmiyordu. Shane'in yanına gitmek istiyordu ama içinden bir ses, beklemesini söylüyordu.

Amelie omzuna dokununca, kız irkildi. Yüzündeki bilge ifadeden, neler olduğunu anladığı belliydi. Gidip Shane'in omzunu tuttu ve onu kendine çevirdi. Claire, Shane'in o metal yığınının içinde korkunç bir şey gördüğünü anladı.

Koşarak gidip Shane'e sarıldı. Birkaç saniye sonra Shane de ona sarıldı. Yüzünü kızın omzuna dayadı. Claire onu duyamasa da ağladığını biliyordu.

Claire eliyle Shane'in saçlarını taradı ve yapabileceği tek şeyi yaptı.

Onu sıkı sıkı tuttu.

16

Claire'in Shane için duyduğu üzüntüye yaklaşabilecek tek şey, Myrnin'e duyduğu şefkatti.

Belki hepsi Myrnin'in suçuydu ama Frank Collins makineyi yok ederek her şeyi eski haline getirmişti. Myrnin'in akıl sağlığını da.

Aklı başına gelince, Myrnin ne yaptığını anlamıştı. Claire ona bakmaya bile dayanamıyordu. Gözlerinde öyle bir büyük bir şaşkınlık, öyle derin bir korku vardı ki. Tek kelime bile etmemişti. Amelie onunla konuşmaya çalışınca gözlerini kaçırmış ve yere bakarak sessizce oturmuştu.

Oliver'da ise her zamanki gibi, şefkatten eser yoktu. "West öldü," dedi. "Ya da başına daha kötüsü geldi. Collins, olanları düzeltmek için kendini feda etti. Düşünmek istiyorsa bırakalım düşünsün."

Myrnin başını kaldırıp hüzünlü gözlerle Oliver'a baktı. Bir şey söylemedi ama bakışmalarında can yakıcı bir şeyler vardı.

"Ne diyeceksin?" dedi Oliver. Myrnin başını çevirdi. "Hepsi, çok değerli Ada'nı kaybedince delirdiğin için. Bana söz ver Amelie. Bir gün, aşık olacağımı anlarsan, beni hemen öldüreceksin."

"Böyle bir şey olabileceğine hiç ihtimal vermiyorum," dedi Amelie. "Sende o kapasite yok." Sakindi, yine de sesinde hüzün de vardı sanki. "Güzel haberler de var sanırım. Çoğunluk, hafızasına kavuştu. Yaşadıkları sorunlar, kalıcı etki bırakmadı."

"Güzel haber," dedi Oliver. "Tüm bariyerlerin ve şehir savunmasının yok olması dışında. Böyle devam edemeyeceğimizi biliyorsun. O makine..."

"Çalışmıyor," dedi Claire, Shane'in yanındaki sandalyesinden kalkarak. "Çalışmıyor. Olur da çalışırsa, ancak aylar sonra çalışır. Makineyi unut Oliver." Claire öfkelendiğini fark etti. Titriyordu. Shane'in babasına olanlar yüzündendi. "Bir dakika düşünmeye ara veremez misin? Hiçbir şey hissetmiyor musun?"

Amelie'yle Oliver, şaşkınca birbirlerine baktı. "Ne hissedeyim?" dedi Oliver. "Üzüleyim mi? Frank Collins için mi? Hafızanın tamamen yerine geldiğinden emin misin?"

Claire dişlerini sıktı ve Oliver'a ortaparmağını göstermemek için kendini zor tuttu. Hareketi, Claire'in yerine Eve yaptı. Geçidin yakınında durmuş, üstünü başını silkeliyordu. Botlarının bağcıkları hala bağlı değildi. "Hey, Oliver," dedi. "İçeride elini taşın altına koyup bir şey yaptığını göremedik. Benden bile önce kaçtın oradan."

Oliver'ın öfkelenmesi Eve'in umrunda değildi. Kendisi de öfkeliydi zaten.

Myrnin sonunda konuştu. "Biliyorum," dedi alçak sesle. "Biliyorum, kendimde değildim. Yaptıklarımın güvenli olduğuna kendimi inandırdım ama değildi. Belki de kafam ta o zamandan karışmaya başlamıştı." Başını kaldırdı. Yüzünde acınası bir ifade vardı. "Claire'e en başta inansaydım, bunları durdurabilirdik. Böyle olmak zorunda değildi. Ama galiba içten içe... istedim ki..." Derin bir nefes aldı. "İstedim ki o geri dönsün. Geçmişi istedim. Kurallar tarafından kıstırılmak istemedim. Makine benden bunları aldı."

"İstediğine kavuştun," dedi Oliver.

Amelie başını iki yana salladı. "Böylesi, bize bir şey kazandırmaz. Geçmişte yaptıklarını bir kenara bırakırsak, Frank Collins bize büyük bir iyilik yaptı. Bu iyiliğini onurlandıracağım."

Shane, Amelie'ye baktı. "Nasıl?" dedi. "Plaket mi vereceksin?"

"Nasıl onurlandırılmasını tercih ederdin?" dedi Amelie. "Güçlerim dahilindeyse, istediğini yaparım."

Shane, bir an bile duraksamadan hemen cevap verdi. Sanki ne söyleyeceğini önceden düşünmüştü. "Kyle'ı Kurucu Meydanı'ndaki kafesten çıkar," dedi. "Onu öldürme, şartlı tahliye et."

Sessizlik birkaç saniye sürdü. Claire, Amelie'nin kızdığından korkmaya başlıyordu. "Tamam," dedi Amelie.

Oliver öfkeyle hırladı. "Yeter! Nefes alan herkesin her dediğini yapmaya devam edersen..."

Amelie onu kolundan çekti. "Dur." Sakin ama tehditkardı. "Birbirimize saldırmaktan vazgeçeceğiz Oliver. İkimize de bir yarar getirmedi. Hiçbir şeyi çözmüyor. Güvensizliği, paranoyayı ve nefreti körüklüyor. Bu şehirde sayımız o kadar fazla değil, hırslarımızın peşinden gitmeyi göze alamayız. Sana eşit olarak hüküm süreceğimizi söyledim ama değişmezsek, özveride bulunmazsak, güvenliğimizi her şeyden önde tutmamayı öğrenemezsek, insanlar ayaklanacak. Bizi yok edecekler. Bu talebi çocuk masum olduğu için değil, merhamet, işimize adaletten daha çok yaradığı için kabul ediyorum."

Oliver kımıldamadan ona bakıyordu. Yüz ifadesinde bir gariplik vardı... İncinmiş gibiydi. Amelie, Oliver'ı hiç böyle görmemişti. "Ya tek başıma hükmetmeye karar verirsem?"

"Sana karşı koymam," dedi Amelie. "Ama kibrin, Morganville'i yok eder."

"İnsanlara daha önce de liderlik yaptım."

"Onları değiştirmeye çalıştın. İşe yaramadı." Amelie elini Oliver'ın göğsüne koydu. "İdeallerin seni hayatta tutmadı. Benimkiler tutmak zorunda. Yoksa hepimiz yok oluruz. Bunu istemediğinden eminim."

"Evet," dedi Oliver sessizce. "İstediğim o değil."

"Ne istiyorsun o zaman?"

Oliver tereddütle başını eğdi. "Sana ileteceğim. Ama şimdilik... ateşkes istiyorum."

Amelie bir saniye daha bekledikten sonra ondan uzaklaştı. "Polisleri şehir dışına çıkan yollarda devriyeye yollayacağım. Düzeni daha geleneksel yöntemlerle sağlayabilmeyi umacağız. Ta ki..."

"Ta ki ne?" dedi Myrnin. "Ben yeni bir mucize yaratana kadar mı? Yine dahiyane bir fikir, sen gerektiği gibi uygulanmasına izin vermediğin için ölümlere mi yol açacak? Hayır. Bir daha bir şey icat etmeyeceğim Amelie. Sen bana işimi yapacağımı söylediğin sürece, düzgün bir şey yapamam!"

"Ah," dedi Oliver. "Galiba ne istediğime karar verdim. Bir daha onun yakınmalarını dinlemek istemiyorum."

Amelie solgun kaşlarını havaya dikip Myrnin'e baktı, sonra Claire'e döndü.

"Bu görev artık Myrnin'in değil," dedi. "Sorunlarımızı nasıl çözeceğini bir an önce düşünmeye başlasan iyi edersin Claire."

"Efendim?"

"Birkaç yıl sonra sorumluluk sende olacaktı. Planlarımızı öne almak durumundayız. Myrnin sana yardım edecektir. Bir hafta içinde sonuç bekliyorum."

Claire ne olmuştu şimdi? Yeni Myrnin mi? Nasıl olabilirdi bu?

Daha kötüsü olamazdı. Tabii, başarısız olması hariç. İşte o zaman, kötülük yeni bir boyut kazanırdı.

Hiç değilse bir haftası vardı.

Myrnin başını iki yana salladı. "Amelie, saçmalama. Bu kız..."

"Yeter," dedi Amelie. Ses tonu, Myrnin'i susturmaya yetti. "Sen yapacağını yaptın. Kaç kişi öldü."

Claire ona yanıldığını söyleyemezdi.

Shane hafifçe öksürdü. "Şey, Kyle meselesi..."

Amelie, Oliver'a döndü. "Telefon et. Tabii yerime geçmeyi planlamıyorsan."

Oliver birkaç saniye bekledikten sonra telefonuyla bir görüşme yaptı ve Kurucu Meydanı'ndaki tutuklunun serbest bırakılmasını söyledi.

Eh, hiç değilse biri mutlu olacak, diye düşündü Claire.

Kendinin ne zaman mutlu olacağı hala meçhuldü.

Akşam eve döndüklerinde sessizce sofraya oturdular. Nereden başlayacaklarını bilemiyorlardı sanki. "Ailemin yanına gittiğime inanamıyorum," dedi Eve, fazla tiz bir sesle. "İğrenç. Odam çöplükten farksız. Annemi, manyakların gösterildiği bir televizyon programına çıkarmak lazım. En garip yanı ne, biliyor musunuz? Farklı bir şey beklemiyordum. Eşyalarımı yok etmiş, ben hiç o eve ayak basmamışım gibi yapıyor. Ben de sık sık, o ev yokmuş gibi yapıyorum gerçi." Eve makarnasını karıştırdı ama hiçbir şey yememişti. "Babam nerede diye kaç kere sordum. Eve dönüyor dedi." Eve'in babası öleli bir yıl olmuştu. Kızın iştahsız olmasına şaşmamalıydı. "Onu arayıp nasıl olduğunu sorsam mı ki?"

"İstersen oraya gidebiliriz," dedi Michael. "Tek başına gitmek istemeyeceğini biliyorum."

tg: kaktusunx

Eve ona minnetle gülümsedi. "Harikasın," dedi. "Yarın olur mu?"

"Tamamdır."

Shane hiç konuşmuyordu. Fakat yemek yiyordu doğrusu. İkinci tabağıyla meşguldü. Claire onunla konuşmak istese de Shane, diğerlerinin yanında konu açılsın istemezdi. Shane, arkadaşlarının yanında bile duygularını belli etmekten hoşlanmıyordu. Anlayış göstereceklerini biliyordu ama önemli olan o değildi. Kendisi her zaman... herkesten güçlü olmalıydı.

"Hiç değilse iştahın yerinde," dedi Eve, Shane'e.

Shane cevap vermeden yemeye devam ettiği için, tuhaf bir sessizlik oldu. "Annem aradı," dedi Claire. "Babam bu haftasonu Dallas'ta ameliyat olacak. Kalp kapağı nakli yapılacakmış ve her şeyin düzelmemesi için hiçbir sebep yokmuş. Cuma günü yanına gitmek için izin isteyeceğim."

"İzin istemene gerek yok," dedi Shane. "Gidebilirsin. Makine yok oldu. Sen git." Sesinde duygu belirtisi yoktu.

Üçü bakıştılar. "Yollara barikat kuracaklar," dedi Michael. "O kadar kolay değil."

"Hiç kolay olmaz zaten, değil mi?" Shane çatalını bırakıp sandalyesini itti ve bulaşıklarını mutfağa götürdü. Claire peşinden gitti ama içeri girdiği anda, Shane tabağını lavaboya koyup kapıya yöneldi.

"Shane..."

Shane iki elini de kaldırdı. "Beni rahat bırak, tamam mı? Biraz düşünmeye ihtiyacım var." Claire'e hiç dokunmadan

çıktı. Kız, lavaboda duran tabağa bakakaldı. Kalbi yine kırılmıştı. Neden onunla konuşmuyordu? Claire ne yapmıştı ki? Üzülüyordu, hem de çok. Shane'i tekrar kaybediyordu sanki.

Onu kaybetmekten yorulmuştu.

Claire masaya döndü. Shane yukarı çıkmıştı bile. Kapısı güm diye kapandı. Michael'la Eve, başlarını tabaklarından kaldırmadı.

"Garip," dedi Eve sonunda.

Michael başını iki yana salladı. "Babasını kaybetti. Üzülmesi doğal."

"Biliyorum," dedi Eve sertçe. "Ben de aynı şeyleri yaşadım. Unuttun mu?"

"Özür dilerim. Demek istediğim..."

"Biliyorum." Eve iç çekip Michael'ın elini tuttu. "Biliyorum. Kusura bakma. Ben kendimi biraz... tuhaf hissediyorum. Galiba hepimiz öyleyiz."

"İşin aslı, o babasını uzun zaman önce kaybetti. Belki kız kardeşi öldüğünde. Belki de Frank..." Claire bunu nasıl söyleyeceğini bilemedi.

"Vampir olduğunda," dedi Michael.

"Evet. Bununla gerçekten yüzleştiğini sanmıyorum. Artık kaçamaz. Babası... öldü."

"Yanılıyorsun," dedi Shane yukarıdan. Yerlerinden sıçradılar. Michael bile onun geldiğini duymamıştı. Shane, istediğinde çok sessiz olabiliyordu. "Sorun, onun ölmesi değil. Sorun şu ki ben babamı tanıyordum. Ondan korkuyor-

dum. Onu memnun etmeye çalıştım, sonra çok kötü biri olduğu için ondan nefret ettim. Özellikle de vampir olduktan sonra. Ama o, sandığım kadar kötü değildi. Yanıldım. Yardımımıza koştu. Başka çare kalmayınca da biz kurtulalım diye canını verdi."

Diğerleri sessizce ona baktılar. Shane basamaklara oturdu.

"Demek istediğim şu ki," dedi, "onu gerçekten sevmem için artık çok geç. Beni üzen bu."

Claire tabağını alıp masadan kalktı. Eve tabağı arkadaşından aldı. "Git," dedi. "Ben hallederim. Ama çamaşırları benim yerime yıkarsın."

Claire başını sallayıp Shane'in yanına çıktı. Shane başını kaldırınca, göz göze geldiler. Claire elini uzattı.

Shane onun elini tutup ayağa kalktı. "Biliyor musun, seni tanımazken bile tanımak istiyordum," dedi. "Anlaşılan, bir süre daha bana mecbursun. Kusura bakma."

"Bakmam," dedi Claire, onu yukarı çekerek.

Sabaha karşı dörtte cep telefonu çalınca, Claire uyku sersemliğiyle Shane'in kolunun altından sıyrıldı ve geceliğini giyip telefonu açmak üzere koridora çıktı.

Ekranda, *Myrnin* yazıyordu. Claire bir an gözlerini kapattı, sonra telefonu açtı. "Saat sabahın dördü. Huzurlu bir gün geçirdiğim de söylenemez."

"Bariyerleri aktive edebilirim," dedi Myrnin.

Sesinde bir delilik alameti yoktu. Sakince, bir gerçeği dile getirmişti sanki. "Öyle mi? Nasıl? Makine... yok oldu."

"Doğru," dedi Myrnin. "Ama daha önce de söylediğim gibi makine, bir destek sisteminden ibaret. Yükselteç gibi bir şey. Bariyerleri yaratmanın ve hafıza kontrolünün asıl parçası makine değil, zihin."

"Myrnin..." Claire haykırmak, telefonu kırmak, delice bir şey yapmak istiyordu. Yapmadı. Güçlükle yutkundu ve kendini zorlayarak konuştu. "Myrnin, Amelie'nin gözüne gireceksin diye beynimi bir kavanoza koydurtmayacağım. Asla."

"Biliyorum," dedi Myrnin. "Gerek de yok."

Claire derin bir nefes aldı. "Yok mu?"

"Yok."

"Neden?"

"Laboratuvara gel," dedi Myrnin. "Hemen gel."

Telefonu kapattı. Claire uykulu gözlerle telefona baktı, sonra dönüp odasına girdi.

Karanlıkta sessizce giyinmek, sınavdan farksızdı. Claire sınavı geçip ses çıkarmadan aşağı indi. Işığı yakıp aynaya baktı. Uykusunu almadan yataktan kalkmış gibi görünüyordu. Öyleydi de zaten. Saçı darmadağın, cildi kırış kırış, giysileri buruşuktu.

"Boş yere çağırdıysa, onu öldüreceğim," dedi aynadaki aksine. Sırt çantasını alıp boş duvarın önüne geçti. Birkaç saniye sonra siyah kapı belirdi ve Claire, Myrnin'in laboratuvarına girdi.

Manzara hala fenaydı. Yer, cam kırıklarıyla doluydu. Masalar ters dönmüştü. Hava hala tozluydu.

Claire bir şeyin farkına varıp şok oldu. Geçitten nasıl geçmişti? Geçitleri makine kontrol ediyordu ve makine diye bir şey artık yoktu.

Geçit nasıl çalışmıştı?

Myrnin, laboratuvarın arka tarafında, Claire'in tam olarak göremediği bir şeyin önünde duruyordu. Arkasına dönmedi. "Claire," dedi. "Geldiğin için sağol."

"Amelie bunlarla uğraştığını biliyor mu?"

"Bana dinlenmemi söyledi," dedi. "Yani hayır, bilmiyor. Ama kızacağını sanmıyorum."

"Sanmıyor musun? Sen manyak mısın?"

"Bütün gece çalıştım," dedi Myrnin. "Parçalardan bazıları hala kullanılabilir durumdaydı ama sadece, en temel elementleri birleştirebildim."

"*Neyin* elementlerini?"

Myrnin nihayet kenara çekildi. Claire ona doğru birkaç adım daha attıktan sonra donakaldı. Kızın kalbi, göğüs kafesinden fırlamak üzereydi.

Önünde bir *beyin* vardı. *Kavanozda*. Köpüklü, yeşil bir sıvının içindeydi. Tüpler, kablolar, saat mekanizmaları da vardı ama Claire, gözünü beyinden alamıyordu.

Kavanozda bir beyin.

"Ne yaptın sen?" Claire, kendi sesini tanımakta zorlandı. Myrnin ona bakana kadar, konuştuğunu bile fark etmemişti.

"Yapmak zorunda olduğum şeyi. Başka türlü çalışmazdı. Çok tehlikeli. Bir daha öyle bir şey olması riskine giremem.

Sen de girme Claire. Bir dahaki sefere, o kadar şanslı olmayabiliriz."

"Birini öldürdün," dedi Claire. Boğazında öyle bir düğüm vardı ki boğulabilirdi. "Eyvah. Birini öldürdün ve... beynini..."

"Önemli olan, bariyerlerin şu an çalışması," dedi Myrnin. "Güvendeyiz. Yapılması gereken neyse onu yaptım. Ama ona söyleme."

"*Kime?*" Claire kızsın mı, korksun mu, bilemiyordu. İkisinden de kurtulamayacaktı anlaşılan.

Myrnin cevap vermedi.

Claire'in telefonundan bir ses geldi. Telefon cebinde olduğu için, ses boğuktu. Ürkütücü, kaynağı belirsiz ama kesinlikle tanıdık bir sesti.

Claire onu en son, *hoşçakalın* derken duymuştu.

"Shane'i kastediyor," dedi Frank Collins. Kavanozdaki beyin *oydu*. "Shane'e söyleme Claire. Bu, bizim sırrımız olarak kalacak."

SON

ŞARKI LİSTESİ

Hayalet Şehir, her zamankinden geniş bir şarkı çeşitliliğine sahip. Umarım tavsiyelerimden memnun kalırsınız. Unutmayın sakın, sanatçıyı doyurun! Müzikleri satın alın!

"Unconscious Thoughts"	Absolution Project
"What's in the Middle"	The Bird and the Bee
"Hero/Heroine"	Boys Like Girls
"Suzie Silver Wings"	Caution Cat
"The House Rules"	Christian Kane
"Late Nights and Street Fights"	Steve Smith
"Unbreakable"	Fireflight
"Lust for a Vampyr"	I Monster
"Blue and Evil"	Joe Bonamassa
"Can't Treat Me That Way"	Kate Earl
"Bad Romance"	Lady Gaga
"This is Halloween"	Marilyn Manson
"Enter Sandman"	Metallica
"The Big Sleep"	Oliver Future
"Black Heart"	Photoside Cafe
"Kill Your TV"	Photoside Cafe

"Death of Me"	Red
"Oogie Boogie's Song"	Rodrigo y Gabriela
"Maybe Tonight, Maybe Tomorrow"	Wideawake
"When She's Gone"	Slang
"Out in the Real World"	Stream of Passion
"Fire It Up"	Thousand Foot Krutch
"Blood on My Hands"	The Used

www.rachelcaine.com adresinde, başka şarkı listeleri de bulabilirsiniz.